

UYDURMA DİN
AFYONDUR!

İÇİNDEKİLER

UYDURMA DİN AFYONDUR.....	3
YALNIZ YAŞAYANLARDAN DEĞİL ÖLÜLERDEN DE ÇEKECEĞİMİZ VAR! ..	21
PARALEL DİN.....	26
EYYÜB SULTAN HURAFESİ.....	66
SİR.....	68
YENİLİKÇİLER VE GELENEKÇİLER.....	73
“ŞERİAT” AMA HANGİ ŞERİAT?.....	76
BİRAZ ONURLU VE DÜRÜST OLUN!.....	80
MUSTAFA ÖZTÜRK'E REDDİYE.....	85
ŞİA'NIN İTİKADİ DURUMU.....	91
BİR MEZHEBE BAĞLI OLMAK ŞART MIDIR?.....	110
ŞİA VE EHLİ SÜNNETİN KUTSALLARI.....	122
HELAK OLAN KAVİMLER.....	125
DÜNYANIN HİÇBİR DİNİNDE BÖYLE BİR ŞEY YOKTUR.....	127
VAHİY'DEN SONRA NE OLDU?.....	130
MOLLA KABİD.....	136
MEHMET AKİF'TEN HURAFECİLERE REDDİYE.....	138
SUUDİ ARABİSTAN - EHL-İ SÜNNET - AMERİKA.....	140
TEKFİR MESELESİ.....	144
DÜNYA DÖNSEYDİ NE OLURDU?.....	148
İNSANLIK TARİHİNDE DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY.....	150
YAŞAR NURİ HOCADAN İLGİNÇ BİR HURAFE.....	152
TARİKAT NEDİR, NEDEN İHTİYAÇ DUYULUR?.....	155
MAHMUT USTAOSMANOĞLU KİMDİR?.....	161
MAHZA ÂMİNİ'Yİ UNUTMA, YOKSA YOK OLURSUN!.....	166
İSLAM VE İMAN.....	171
LAİKLİK.....	174
ŞİİLİK VE SÜNNİLİK.....	179
ÇOCUK SÜNNETİ ŞEYTANİ BİR AMELİYATTIR.....	217
SİHİR VAR MI?.....	220
ENTELEKTÜEL KİMDİR?.....	227
Seleflik.....	228
İSLAM, EVRENSEL BİR DİNDİR.....	234
ZİNA.....	237

UYDURMA DİN AFYONDUR

Bütün ülkeler haklı olarak ölümcül olan Korona virüsünden korunmanın çarelerini bulmaya çalışıyorlar. İslam'ın korunmasını istediği değerlerden biri de candır. Yani sağlık ve barış içinde yaşamak her insanın yaratılıştan gelen bir hakkıdır. Fakat gerçekte dünya hayatında dinden daha tehlikeli ve daha ölümcül bir silah icat edilmemiştir. İlimsiz iman ve akılsız din silahı bütün silahlardan daha tehlikeli ve daha ölümcül bir yapıya sahiptir. Korona virüsü, aşının bulunmasıyla yakında tarih olacaktır. Fakat baştan sona, aşağıdan yukarıya her tarafı karanlık ve kaos, anarşi ve terör olan dinin ölümcül virüslerinden nesillerimizi nasıl koruyacağız? Esas tehlikeli mikrop ve ölümcül virüs dindir. Korona virüsünden korunmanın çareleri vardır. Esas maharet din virüsünden korunmanın çarelerini bulmak olacaktır. Bence İnsanlığın mutluluk ve huzuru için bundan daha önemli bir görev bulunmamaktadır. Genellikle insanlar Allah elçilerinin küfre ve dinsizliğe karşı mücadele ettiklerini ve insanlık tarihinde savaşın “İslam dini” ile “dinsizlik” arasında geçtiğini zannediyorlar. Halbuki bu inancın tam aksine insanlık tarihi boyunca, her zaman Allah'ın elçileri dine karşı savaşmış ve tarihin hiçbir döneminde zannedildiği gibi, Nebi ve Resuller dinsizlikle savaş yapmış değillerdir. Yani bütün zamanlarda ve mekanlarda din, dine karşı ayaklanmış ve istisnasız her zaman ve zeminde dine karşı direnen hep din mensupları olmuştur.

Tarihin derinliklerinde var olmuş dinin temsilcileri olarak bugün daha doğrusu son vahyin tarihinde Hanif dine karşı Şia ve Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerini yani âlimlerini görüyoruz. Peki bunun sebebi nedir? İnsanlık tarihi şahittir ki, dinin etkin olmadığı bir toplum ya da dönem hiç bir zaman var olmamıştır. Dünya tarihinde dinsiz bir toplum yaşamış değildir. Hiçbir coğrafyada, tarihi değişim sürecinin hiçbir döneminde ve yeryüzünün hiçbir bölgesinde dinsiz insan yaşamamıştır. Gerçi medeniyetin ve özgürlükçü düşüncenin geliştiği, aklın ve sorgulamanın yapıldığı son asırlarda âhîret gününü veya Allah'ı inkar eden bazı kimseler olmuştur. Fakat bunlar insanlık tarihinde hiçbir zaman bir araya gelip, bir cemaat, etkin bir kuruluş, bir kuvvet ve bir devlet kuramamışlardır. Bu da şu gerçeği gösteriyor ki esasında bütün kadim milletler, ister sınıf, ister kabile, ister imparatorluk, ister şehirlerde yaşasın, ister gelişmiş bir medeniyete sahip olsun veya isterse geri kalmış ve yıkılmış bir durumda olsun; dünya tarihinde insan toplulukları “dini bir inanca” dayalı ortak bir iman ve ideale sahip olmuşlardır.

Dolayısıyla insanlık tarihinin bütün dönemlerinde insanlar “dindar” olarak karşımıza çıkarlar. “Küfür” veya “kâfirlik” kavramlarına verilen “dinsizlik” ya da “dine karşı gelmek” Şia ve Ehl-i Sünnet dininin muhaddis ve müctehidlerinin ürettikleri ve dinlerine yüklemiş oldukları yeni anlamlardır. Yani bu, son iki üç asırlık bir konudur.

Bu gelenek, Yahudi ve Hristiyan din adamlarından Ehl-i Sünnet ve Şia'nın kaynaklarına ithal edilmiş ve “küfür” kavramına “Allah'a inanmama, gaybı ve âhîreti reddetme” anlamı yüklenmiştir. Halbuki ne Tevrat'ta ne İncil'de ve ne de Kur'an'da yani dini metinlerin hiçbirinde “küfre” “dinsizlik” anlamı verilmemiştir. Çünkü dinsizlik diye bir şey hiçbir zaman var olmamıştır. İnsanlık tarihinde her zaman var olan evliya ve ilahlar inancıdır, yani dindir. Bu nedenle küfrün kendisi de bir din idi. Kendini ilâh ve rab olarak gören Firavun Mısır Konseyi'ne şöyle sesleniyordu. “Beni bırakın, Musa'yı etkisizleştiriyim. Rabbine davet etmeye davet etsin!

Çünkü ben onun dininizi değiştireceğinden, yahut yeryüzünde fesat çıkaracağından korkuyorum” Başka bir kıraatte, “Dininizi değiştireceğinden ve yeryüzünü fesada vereceğinden korkuyorum.” (Mümin-26)

Yeryüzünde bulunan bütün dinleri birbirinden ayıran tek şey tevhid, onları birbirine eşitleyen tek şey şirk. Adı ne olursa olsun, bir dinin kaynağı tek değilse ve tamamen Allah tarafından indirilen vahye dayanmıyorsa o din tartışmasız şirk olacaktır. İşte bundan dolayı insanlık tarihindeki tüm Nebi, Resul ve ümmetlere Allah'ın en önemli emri şu olmuştur. “Halbuki onlara (tüm ümmetlere) ancak, dini O'na özel kılarak ve hanifler (saf Müslümanlar) olarak Allah'a kulluk etmeleri, salat-ı ikame etmeleri ve zekat vermeleri emrolunmuştu. İşte toplumu ayağa kaldıracak din ancak budur.” (Beyyine-5)

Birinci yazımızda aslında küfrün de bir din olduğunu söylemiş-tik. Nasıl ki bir inancın, diğer bir inancı küfür olarak görmesi gibi; o küfür inancı da kendisini küfürle itham eden inancın küfür olduğuna iman etmekteydi. Mesela, Mekke müşrikleri de Müslümanları sapkınlıkla itham ediyorlardı. Yüce Allah onlara şu şekilde cevap veriyordu. “Ey Resul! De ki: Göklerden ve yerden size rızık veren kimdir? De ki: Allah! O halde biz veya siz, ikimizden biri, ya hidayet üzerinde veya apaçık bir sapkınlık içindedir.” (Sebe-24)

Yani küfür, dinsizlik değil, başka bir din ve inanç demektir. Müşrikler dinlerinde son derece samimi ve içten bağlıdırlar. Bazı aydınların ve ilim adamının “dinin medeniyete, gelişmeye, ilerlemeye ve özgürlüğe karşı olduğu ya da bu değerlere önem vermediği” şeklindeki fikirleri doğru, kesin ilmi verilere ve tarihi gerçeklere dayandığını kabul etmek gerekir. Yani bu fikirler sadece kin, düşmanlık, ön yargı ve kötü niyete dayanan bir eleştiri, bir zan veya hayali bir kuruntu değildir. Aksine önümüzde bulunan son vahyin, toplumsal hayatın ve tarihin gerçek ilkelerine dayanılarak ortaya konmuş ciddi araştırmaların neticesidir. Ancak bütün bu gerçeklere rağmen yine de bu aydınların ve din adamlarının din hakkındaki fikirlerinin yanlış olduğunu kanıtlamak mümkündür.

İşin aslı şudur. Hanif dinin takipçileri olduğumuz halde, (yani Kur'an'ı bir anlayışa ve çizgiye sahip olmamıza rağmen) insanlık tarihinde farklı farklı şekillere girse de aslında gerçek anlamda bir-biriyle savaşıyor ve birbiriyle kıyasıya mücadele eden sadece iki dinin var olduğunu çoğumuz bilmiyor. Durum böyle olunca, son asırlarda akıl ve mantık çerçevesinde dine karşı çıkan aydınların, bu iki dinin yani fitri, hanif, saf, hâlis İslam dini ile Tağut'ların dininin arasını ayırmaları mümkün olmamıştır.

Dolayısıyla dinin mensupları bile bu ayrımı görmez iken, aydınların ve din karşıtlarının bu ayrımı yapmalarını beklemek vicdansızlık olacaktır. Aslında vahiy yoluyla tüm Resullere indirilen İslam'ın ve beşeri dinin hiç bir benzerliğinin olmaması bir tarafa, bunlar birbirlerinin ezeli ve ebedi düşmanı ve zıttı idiler. "İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz sizden ve Allah'ın yanı sıra taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkâr ediyoruz (sizi tanımıyoruz) Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirtmiştir..." (Mümtehine-4)

Hatta insanlık tarihinde, arada bir kesinti dahi olmadan bu iki din sürekli olarak birbirleriyle savaştılar, hâlâ savaşmaktadırlar ve kıyamet gününe kadar da bu amansız savaş devam edecektir. Bu savaş, şimdi vahiy ehl-i muvahhidler yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak kabul etmeyen hanif İslam bağlıları ile Ehl-i Sünnet ve Şia'nın bağlıları arasında devam etmektedir. Bu iki din yani Kur'an'ın dini ile rivayetlerin dini yani batıl din ile şirk dini çeşitli açılardan daha doğrusu her açıdan birbirlerinden farklılık göstermektedir. Eğer Allah'tan indirilen vahiy dininin ve hadis dininin tüm özelliklerini karşılaştırıp sayacak olursak, birisi için müsbet olarak aldığımız her özelliği diğeri için menfi olarak almamız icap edecektir. O derece birbirinden farklı ilkeler barındırmaktadırlar.

Yani biri aydınlık, diğeri karanlık, biri düzen diğeri kaos, birisi adalet diğeri zulüm, biri katıksız saf, diğeri tam anlamıyla şirk, biri

huzur, diğeri kargaşa, biri sükunet diğeri didişme, biri hidayet diğeri sapkınlık, biri akıl ve tefekkür, diğeri taklit, biri zan, diğeri hakkın ta kendisi olarak karşımıza çıkarlar.

İki din arasındaki Kur'an'ın kıyası şöyledir. “Körle gören, karanlıkla aydınlık, gölge ile sıcak bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir olmaz. Şüphesiz Allah, dileyene işittirir. Sen kabirdekilere işittiremezsin! Sen sadece bir uyarıcısın” (Fatır-19/ 20/21/22/23) Kur'an'ın yüzlerce âyetine baktığımızda şirk'in dinsizlik anlamında olmadığını rahatlıkla görebiliriz. İbrahim (a.s) Musa (a.s) İsa (a.s) bütün Nebi ve elçilerin karşıtları dinsizler değil, şirk koşanlardı. Aynen günümüz müşrikleri gibi içten, samimi bir şekilde olması gerekenden daha fazla Allah'a iman ederlerdi. Hatta bir değil, birçok evliya ve İlâha kulluk ederlerdi. Aslında insanların inanç ve karakterlerinde hiçbir zaman bir değişme meydana gelmemiştir. Değişen zamandır, insanların inanç ve karakterleri değişmez.

Dolayısıyla Kur'an penceresinden baktığımızda Allah'a imanı olmayan kimseye müşrik denmeyeceğini görürüz.

Bununla ilgili âyetler çoktur. (Müminün- 84, 85, 86, 87, 88, 89; Enfal-32) Müşriklerin kulluk ettikleri ilâhları ve birçok mabudları vardır. “Onlar, yardım göreceklerini umarak Allah'tan başka ilâhlar edindiler. Halbuki ilâhların onlara yardım etmeye güçleri yetmez. Aksine kendileri bunlar için yardıma hazır askerlerdir” (Yasin-74,75) Mesala, Yusuf (a.s) zindan arkadaşlarına şöyle sesleniyordu. “Ey zindan arkadaşlarım! Çeşitli rabler edinmek mi daha hayırlı, yoksa gücüne karşı durulamaz olan bir tek Allah mı? Allah'ın yanı sıra tap-tıklarımız, sizin ve atalarınızın taktığı birtakım boş isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında (evliya ve İlâh olduklarına dair) herhangi bir delil indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf- 39, 40)

Müşrikler, bu evliya ve ilâhlara inanılması ve güvenilmesi gerektiğini söylüyor, dünya hayatında kendilerine şefaateceklerine inanyorlardı.

Bundan dolayı, Kur'an'dan başka hiçbir kaynak kabul etmeyen muvahhidler olarak bizler yüce Allah hakkında nasıl bir inanca sahip isek, müşrikler de kendi evliya ve ilâhları hakkında aynı inanca sahiptirler. Yani "müşrikler" dinlerine bağlıdırlar, ve dini bir kimliğe sahiptirler. Fakat Allah tarafından indirilen vahyin ölçüleri açısından batıl bir istikamete sapmış bulunmaktadırlar. Dolayısıyla batıl din, dinsizlikten farklı bir keyfiyettir. Şirk dini, tarihi binlerce asır önce-sine giden kadim bir dindir ve dünya tarihinin belki de en eski dini olarak kabul edilmelidir. Ölülere tapıcılık olarak Kur'an'ın anlattığı putperestlik ise şirkin eş anlamlısı değil, şirk dininin çeşitlerinden-dir. Yoksa insanlar putlara değil, kendileri gibi canlı insanlara kul-luk ediyorlardı. "Ey müşrikler! Allah'ın yanı sıra taptıklarınız sizler gibi kullardır. Onların ilah oldukları hakkında iddianızda) doğru iseniz onları davet edin de size cevap versinler." (Âraf-194)

Şirk dini, insanlık tarihi boyunca halkın büyük çoğunluğunun genel dini olarak hayata hakim olmuştur ki bunun çeşitlerinden biri de ölülere, putlarına ve türbelerine tapıcılık olarak karşımıza çıkıyor. Bu nedenle puta tapıcılık rastgele çeşitli eşyalar yontmak ve onların önünde eğilmek değildir. Bu temsiller, eserler, kaynaklar, şirk dininin takipçileri için son derece değerli ve kutsal bir değere sahiptir. Yani bu putların Allah'ın kendilerine hulul ettiği veya Allah'ın kendisi oldukları inancındadırlar ya da bunlar Allah'ın evliyası, (dostları) vekilleri ve ona ulaşma önderleri olduklarını kesin bir şekilde iman ediyorlardı. Netice itibariyle bu evliya ve ilâhlardan birinin hayatla-rına müdahil yani dünya hayatında kendilerine şefaatchi olduğuna, hatta dünya hayatında her türlü tasarrufa sahip olduklarına iman ederlerdi. Fakat Kur'an, müşriklere saldırdığı ya da onlarla diyaloga girip onların inanç ve ahlaklarını kınadığı zaman; onlarla özel değil, genel ifadeler kullanarak muhatap alır. Çünkü Kur'an, insanların zihinlerine yerleştirilmiş bulunan "Allah'ın Resulleri sadece geçmiş zamanlarda var olan putperestlikle mücadele etmiştir" anlayış ve inancını ortadan kaldırmak ve hanif dinin geçmişteki bütün Nebi ve Resul mücadelelerinde olduğu gibi tek amacının şirkin her türlü-sünün kökünü kazımak olduğunu vurgulamak istemektedir.

Şii ve Sünni Din Adamlarına Kadim Bir Örnek: Ferisiler

Allah'ın Resülü İsa (a.s) diğer Resuller gibi vefat edinceye kadar çektiği çileler, yediği darbeler, uğradığı iftiralar, baskı ve eziyetler, hakaret ve ihanetler, annesinin maruz kaldığı çirkin ithamlar, evet bütün bu melanetler son derece dinlerine bağlı olan Ferisilerin elle-riyle yapılmıştır. Ferisiler, o günün Şia ve Ehl-i Sünnet dininin temsilcileri, uydurma dinin amansız savunucuları ve fanatikleriydiler.

Ferisiler, maddeye tapan ateist ve materyalist değillerdi. Ferisiler, merhamet, şefkat ve adaletin temsilcisi, Allah'ın Resülü olan İsa (a.s) a ve ona tâbi olanlara karşı, uydurma şirk dininin müminleri ve varisleriydi. İstisnasız bütün Resullerin karşısına aynı dindar grup dikilmiştir. Şirk, vahiy dinine ve Allah'a karşı büyük bir iftira ve isyan muvahhidlere karşı da ahmakça bir karalama kampanyasıdır. Şirk dininin en önemli amaçlarından bir tanesi şudur.

Kutsal değerlere olan inancı kullanarak yani Allah ile aldatarak vahyin ortaya koyduğu İslam'ı tahrif edip, bütün dini ve itikâdi ilkeleri bertaraf ederek mevcut tağuti durumu meşru göstermektir. Yani milletin inancını kullanarak “Sizin içinde bulunduğunuz kötü durum aslında olması gereken bir durumdur” inancını kabul ettirmek için çalışır. Millete empoze ettiği “Sizin bu durumunuz, Allah'ın kaderinin ve yazgısının bir sonucudur, takdir-i ilahi böyle tecelli etmiş, yapacak bir şey yok, alın yazınız böyleymiş” batıl inancını tesis etmektir. Aslında “kaza” ve “kader” Muaviye ve Yezid beslemesi muhaddis ve müctehidlerin bir ürünüdür.

Kader ve cebir inancını Emevi- Abbasi ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidlerinin icat ettiğine tarih şahittir. Bir aile, bir grup, dinci egemen bir sınıf büyük bir çoğunluğu zorla her türlü insani haklarından mahrum edip onlara karşı askeri, sözüm ona hukuki, ekonomik ve bürokratik imtiyazlar elde eder. Ancak bu imtiyazları korumak ve kollamak o kadar kolay değildir. Elinde devletin gücünü bulunduranlar her zaman bu zengin kaynakları tekeline almış ve halkın büyük çoğunluğunu en temel haklardan mahrum bırakmıştır.

Ama bu adaletsizlik zamanla öyle bir hal alır ki; mevcut sistem maddi güçlerle muhafaza edilemez hale gelir. İşte tam bu sırada şirk dini, mevcut durumu koruma görevini üstlenir. Bu şirk dininin görevlileri, vahyin ilim ve ahlakından uzaklaştırılmış olan halkı, “başınıza ne geldiyse Allah’tan olduğuna, Allah’ın kaderinin böyle tecelli ettiğine” inandırmak ve kadere teslim olunması gerektiğini insanlara inandırırılar. Şirk dininin kurucu ve korucu takımı yani din adamları tarihte her zaman el üstünde tutulmuşlardır.

Hatta bazı dönemlerde devlet adamlarından daha etkili, daha itibarlı ve daha varlıklı olmuşlardır. Vatikan’da oturan Papa’ya, Yahudi haham ve ahbara bir bakın, Şii ve Sünni devletlerin din adamlarına bir bakın, yurtlarına, okullarına, hastanelerine, kurumlarına, vakıf ve derneklerine bir bakın. İslam toplumlarında uydurma dini anlatan ilahiyatçılar, cemaat liderleri, tarikat şeyhleri, diyanet, kendilerini dinin varisleri konumunda görenlere bir bakın.

Refah ve yaşantı bakımından devleti idare edenlerin dahi üzerinde bir hayat standardına sahip olduklarını göreceksiniz. “O gün Rabbin onları ve Allah’ın başka (onun yanında- berisinde) taptıkları şeyleri toplar da, der ki: Şu kullarımı siz mi saptırdınız, yoksa kendileri mi yoldan çıktılar. Onlar: Seni tenzih ederiz. Senin yanı sıra başka dostlar edinmek bize yaraşmaz; fakat sen onlara ve atalarına o kadar bol nimet verdin ki, sonunda seni anmayı unuttular ve helâki hak eden bir kavim oldular, derler.” (Furkan- 17, 18)

Dolayısıyla şirk dinin kaynağı cehalet ve ekonomidir. İşte bu yüzden şirk dininin takipçileri vahye ve özgürlüğe, akıl ve mantığa, tefekkür ve sorgulamaya düşmandırlar. Şirk, egemenlerin hakimiyetine, din adamlarının ahlaksızlığına, çoğunluğun mahrumiyet ve cehaletine dayanır. İşte bundan dolayı gayri meşru düzen, hayatını garanti altına almak ve hakimiyetini devamlı kılmak için dine ve din adamına ihtiyaç duyar. Bir milletin kendi isteğiyle, içinden gelecek, güle oynaya zulme razı olması için uydurma afyon dininden daha iyi bir rehber ve potansiyel bir güç yoktur.

Din düşmanlarının çok haklı olarak ifade ettikleri gibi cehalet, taklit, kayırma, bağnazlık, milletin sırtından servetler devşiren, bir grubu diğer gruplara tercih eden, kendi mezhebini ve dinini diğerlerinden üstün görme nedenlerden dolayı haktan ve adaletten uzak olan uydurma din gerçekten bir afyondur. Uydurma din, insanın evrensel düşünme yeteneğini yok eden, insanı her türlü güzel ahlak ve erdemlerden mahrum bırakan korkunç bir afyondur. Uydurma din, insanları zorluğa, kaosa, baskı ve eziyete, kavram kargaşasına, terör ve anarşiye mahkum eden bir afyondur. Uydurma din, geri kalmışlığa, geçmişlerin mahkum oldukları putperestliğe yani ölümlere tapıcılığa gelecek nesilleri de mahkum edecek olan öldürücü bir afyondur.

Dolayısıyla uydurma dinin afyon olduğu inancı karşı gelinmez bir gerçeği ortaya koymaktadır. Evet uydurma din, kıyamet gününe kadar hatta cehenneme kadar insanın aklını ve vicdanını, fazilet ve ahlakını kendisinden koparan en tehlikeli bir afyondur. “Bakara-165,166,167; Şuara- 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101) Uydurma din, indirilen vahyi insanlara tebliğ eden Allah’ın elçilerini bile terörist olarak gösteren müfteri bir dindir. (Mümin-26) Uydurma din, indirilen hak dinin önünde bir gürültü ve propaganda, en önemli bir engel ve en aşılmaz bir bataklıktır. (Fussilet-26)

Mesela, Ehl-i Sünnet’e bir bakın, son vahyin tarihindeki önemli zalim ve katillerin sorumluluğunu ortadan kaldırarak neredeyse masum yapmaktadır. Onların yanında Haccac bin Yusuf Kur’an’ı notalayan, çok Kur’an okuyan ve geceleri ihya eden faziletli bir adamdır. Ehli Sünnet şöyle der: “Kendi aralarında yaptıkları savaşlarda Ali ile Muaviye’nin ikisi de haklı idiler, onlar sadece bir ictihatta bulunarak birbirleriyle savaşa tutuştular. Bu içtihatlarında birisi haklı diğeri haksız olabilir. Nihayetinde bu ictihatlarından dolayı ikisi de sevap kazanmışlardır. Fiili olarak bu savaşlarına müdahil olmadığımız gibi, dilimizi de bulaştırmayalım yani onları eleştirmeyelim. İsa (a.s) a karşı gelen ve onu ortadan kaldırmak isteyenler, putperest Romalı Kayser’in safında yer alarak, tevhidi savunan havariilere karşı el ele ve omuz omuza veren Ferisilerdi.

Şirk, her zaman din kılığına girerek kendini gizlemesini bilmiştir. Allah Resul (a.s) hanif İslam mücadelesinde şirk boyunu eğdirince; bu sefer şirk dini, galip gelen dinin mensupları ve takipçileri arasına karışarak vahiy katibi, sahabe ve tâbiin kılığında varlığını devam ettirmiştir. Ortaçağ'da din adına, üstelik kendi döneminde ve ilk asırlarda barış ve merhamette sabır ve şefkate Kur'an'da bile kendinden övgü ve sitayişle söz ettiren (Hadid-27) İsa (a.s) ın dini olan "İslam" adına o kadar büyük cinayetler işlendi ki o derece katliamlar yapıldı ki tarihin bütün katilleri bunu rüyasında bile görmedi ve bu kadar kan dökmeydi. Ya Medine'de Ehl-i Sünnet'in ataları olan Emevilerin döktükleri kanlar ve yaptıkları katliamlar. (Harre olayı)

Kerbela katliamı ve zulmü neyin uğruna yapılmıştır? Acaba Ehl-i Sünnet dininin ataları olan Emeviler Allah Resulü'nün yolunun yolcusu ve İslam dininin savunucuları mı idiler? Yoksa Kur'an İslam'ını içeriden çökertip cahiliyenin şirk dinine döndürmek için müctehid ve muhaddis kılığına girerek şirk dininin ve Ebu Leheb'lerin varisleri mi idiler? Bu nedenle son asırlarda söylenen şu söz doğrudur. "Uydurma din, İnsanların akıllarını başlarından alan, akıllarını başkalarına kiraya veren, insanların özgür iradelerine pranga vuran, başkasına kul ve köle yapan kadim bir afyondur. Uydurma din afyondur.

İslam toplumunun durumunu değiştirmek ve gidişatı ıslah etmek için yapılan her çaba ve emek "Allah'ın iradesine ve kederine karşı gelmektir" inancının sebebi bu batıl dindir. Uydurma din, insanların ilmi gerçeklere kayıtsız kalmalarını sağlayan cehalet ve taklidin ürünüdür. Uydurma din, insanları Allah'ın kitabından engelleyen en önemli bir yapı ve en sistemli bir teşkilattır. (Fussilet-26) Allah tarafından indirilen İslam dini yani tevhid, insanlık tarihinde bir ışık ve bir yıldırım gibi çok kısa bir süre yanıp söndüğü anlar hariç; tarihte gelmiş kavimlerin büyük bir kesimini sürekli hakimiyeti altında bulunduran din, uydurma afyon dinidir. Bu din ister Yahudilik, ister Hristiyanlık, ister Şiilik, ister Sünnilik adıyla kendini gösterebilir bütün bunlar hanif İslam kimliğine bürünerek vahiy eğlence yapan şirk dinleridir.

İnsanlık tarihi boyunca kavimlere hükmeden dinin temel özelliği şudur. Her zaman geleneği kutsal gösteren, geleneğe bağlı kalan toplumun aklını uyuşturan, milleti ölümlerin inanç ve fikirlerine mahkum eden, gelişmeye karşı insanları geriye götüren, ilim ve hikmeti yasaklayan, düşünceyi donduran, sorgulamayı sınırlandıran ve halkın içinde bulunduğu kötü duruma kayıtsız kalan karanlık bir dindir. Bu nedenle “uydurma din insan zeka ve aklının özgürlüğü karşısında bir afyondur, uydurma batıl din korkunun bir ürünüdür, uydurma din bir afyondur” diyenler, isabet etmişlerdir. “Uydurma din, özgürlüğü ortadan kaldırandır ve bu şeytani din emperyalizm sisteminin bir ürünüdür” diyen, hiç şüphesiz doğru söylemiştir. Çünkü tarihi verilere ve tarih bilimine dayanarak bunları söylüyor. Ah keşke “din afyondur” diyenler, vahyin İslam’ını, adalet ve merhametini tanımış olsalardı. Ama maalesef vahyin İslam’ını tanıyamadılar. Çünkü onlar din bilimci değil, tarihçi idiler.

Dolayısıyla insanlık tarihine bakan her aklı başında olan şu gerçeği görecektir. Her zaman dinler, ister İslam dini adıyla şirk dinine dayansın, isterse çok açık bir şekilde şirk rivayetler adına ortaya çıksın yaptıkları şey aynıdır. Şirk dininin önderleri yani ileri gelenleri yani tebliğcileri milletin uyanmasından, şuurlanması, bilen kişiler olmasından ve oyunu fark etmesinden korkarlar. Halkın sıradan ve her zamanki basit ve sabit bilgilere sahip olmasını ve bunun da kendi inisiyatifinde olmasını isterler. İşte bundan dolayı şirk dinin mensuplarının en büyük düşmanları indirilen vahiy, Allah elçileri ve hakikat avcıları olmuştur. Onlar biliyorlar ki milletin ilmi seviyesi ve bilinci arttıkça şirk dini yok olacaktır. “De ki: Hak geldi; batıl yıkılıp yok olup gitti. Zaten batıl yıkılmaya mahkumdur” (İsra-81) Şirk dininin kaynağı taklit ve cehalettir.

Şirk dini cehalet sayesinde varlığını sürdürür. Çünkü halk uyandııkça, halkın tefekkür ve sorgulaması arttıkça, halkın itiraz ve eleştiri kabiliyeti geliştikçe, halkın idealleri ve özgürlük arzusu arttıkça şirk dini sarsılacak ve yıkılacaktır. O halde “tarihe egemen olan dinin, halkın cahillik ve korkularının ürünü olduğu” görüşü doğruyu yansıtmaktadır.

Tarihte Allah elçilerinin ve muvahhidlerin karşısında kimler yer almıştır? Yani Tağut'un gözdeleri kimlerdir? Bunlar Kur'an'ın tanımıyla "mele" (Âraf-60,66,75) ve "mütrefin" (Vakıa-65) olanlardır. Yani toplumda göz dolduran, ekran vaizleri, sözü dinlenen, her şeye karar veren, din deyince akla gelen, fakat hiçbir şeye karşı sorumluluk taşımayan tağut'un uşaklarıdır. İster inanın ister inanın tarih boyunca her yerde ve her zaman "mele" ve "mütrefin"lerin dini hüküm sürmüştür. Bu din ya açık bir şekilde kendi adıyla hükmetmiş ya da İslam dininin kılığına girerek en yüksek yerde kendine yer bulmuştur. Hanif olan vahiy İslam'ı ise, yani Allah'ın dini insanlık tarihinde hiçbir zaman ve hiç bir zeminde egemen olmamış, hiçbir devirde idareyi ele almamıştır.

İşte bundan dolayı İslam dini, Tağut'a kulluk eden "mele" ve "mütrefin" dinine karşı vahyin önderliğinde her zaman baş kaldırmış ve halkı bu dine karşı uyanık olmaya dâvet etmiştir. "Mele" ve "mütrefin" takımına karşı vahiy, insanlara Allah'ın kendilerinin yanında olduğunu ifade eder. "...Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerleriyle savunması olmasaydı, elbette yeryüzü altüst olurdu. Lâkin Allah insanlara karşı lütuf ve kerem sahibidir." (Bakara-251) İslam dininin muhatabı insanlar, hedefi ise evrensel adalet olan tevhid, infak, merhamet ve güzel ahlaktır. Vahye dayanan İslam dini, ilmin, aklın, şuurun, özgürlüğün, adaletin, sadece Allah'a kulluğun yani ihlas'ın ve halkın en mükemmel biçimde uyanışının rehberidir.

Vahiy Ehl-i Muvahhidlerin En Önemli Görevi Nedir?

Vahiy ehl-i muvahhidler için her şeyden daha önemli olan görev ve sorumluluk, dinin itikadi yani tevhidi boyutunu ihya etmek ve toplumun zihnine ilmek ilmek nakşetmekten ibarettir. Bizim görevimiz budur. İnsanlık tarihinde hüküm sürmemiş, garip kalmış bir dinin inanç ve ahlakını savunmak ve onun için mücadele etmek bizim tek hedefimiz olmalıdır. Ancak bu hedefin gerçekleşmesi için insanlar vahiy ilim ve ahlakıyla olgunlaşmalı dini şuur ve vicdan bilincine ve uyanışa sahip olmalı ve hanif İslam'ın gerçek anlamını öyle kavramalı ki; tevhidin Tağut'a kulluk ile hiçbir ilgisinin olma-

dığını, onunla tezat teşkil ettiğini kavramalı ve yaşayarak göstermelidir.

Öyle ki İslam kılığına girmiş şirk dininin çirkin yüzünü teşhis edebilmeli ve yeryüzünde şirk'in her türlüünü yani rivayet şirk'ini, mezhep şirk'ini, cemaat ve tarikat şirk'ini parçalayarak Kur'an ile yok etmelidir. İşte o zaman insanlar, din düşmanlarının haklı olarak ifade ettikleri taklit ve cehaletin, korku ve esaretin ürünü olan dinden kurtulup Kur'an'ın İslamına kavuşmuş olsunlar. Deniz'de çılgın dalgalar arasında gemilerinin su alması sonucu karşısında yolcuların Allah'a yakarışlarını ve dua etmesini (Yunus-22) karaya ayak basınca ise hiçbir şey olmamış gibi şirk koşmalarını (Yunus-23) Kur'an, onların iman ve ahlaklarını reddetmiş ve bu ahlaka sahip olan müşrikleri şiddetle kınamıştır. Böyle bir din, rahmet ve sevgiye değil, korkuya dayanan bir dindir. Bu din, din düşmanlarının; "tabiat olaylarının etkisiyle insanlarda ortaya çıkan korkunun ürünü dindir" dedikleri şirk dinidir. Dedikleri de doğrudur.

Din düşmanlarının "din, korkunun bir ürünüdür" demeden, on dört asır önce vahiy bu din'in bağlılarını, kula kulluk edenleri, korkakların dinini ve ibadet mantığını, dağılma ve bölünmenin ürünü olan bu şirk dinini hedefe koymuştur.

Bu uydurma, sanal, şeytanların dinini kim inşa etti? Dünya hayatında bir lokmayı, fakirliği, zillet ve meskeneti, kuru bir ekmeğe ve perişanlığa mahkum etmiş, din baronları, cemaat ve tarikat liderleri refah içinde yaşıyorken, millete, bir şeye sahip değilsen, sabret, "ahirette sana cennetin nimetleri serilecek" diyen din tüccarı, kitap yüklü eşekler inşa etti. Bu din, ümmeti paramparça eden "tağut" ve "cibt"lerin dinidir. Uydurma din, tağutların dini, kula kulluk edenlerin ve korkakların menfaat dinidir.

Peki Hanif Din Nasıl Bir Dindir?

Özgür düşünenlerin, akıllarını peşkeş çekmeyenlerin, geçmişe takılıp kalmayanların, adaletin, insani ülkü ve mücadelenin, eşitlik ve her türlü kötülüğe karşı baş kaldırmanın dinidir. Afyon dini

ise, sefalet ve fakirliği sultanların ve kralların yararına koruyan ve meşru gösteren esaretin, köleliğin koruyucusu olan bir dindir. Bu din, israf içinde yaşayan din adamlarının, saltanat sahiplerinin, para babalarının ve zorbaların rantı için insanları uyuşturan Allah ile aldatanların dindir.

Ümmeti taklidin karanlığına itenlerin dinidir. Bu din, “Allah’ın bir kesimin aç ve sefil, diğerinin tok ve müreffeh olmasına karışmaz, Allah birinin kuru ekmek, diğerine ise ballı börek yemesine karışmaz” diyenlerin dinidir. İşte bu din afyondur. Hatta en tehlikeli cinsten bir afyondur. Afyon dini, manevi değerleri kullanarak maddi kaynakları sömürmek isteyen kodamanların amaçlarına ulaşması için, dünyadan el etek çekmeye teşvik eden bir dindir. Şirk dini, krallara ve sultanlara arka çıkan, zulmü ve sistemi destekleyen, ayrımcılığı ve kayırmayı koruyan şeytanların ve tağutların dinidir. Afyon dini, sanat dallarının ve başarıların eriyip kaybolmasına aldırmayan, tarih boyunca duraklamalara ve gerilemelere sebep olan, Allah’ın elçilerini ve vahiy kahramanlarını unutturan değersiz bir dindir. Afyon dini, Allah elçilerinin mücadelelerini gözlerden saklayan, şeytan evliyasına verdiği değer binde birini onlardan esirgeyen aşâğılık bir dindir.

Kiliseye ve Ortaçağda egemen olan uydurma dine karşı mücadelede temsil ettikleri rol açısından, Avrupa’yı bin yıllık duraklamadan kurtaran aydınların ve özgürlükçülerin görevi, tarih boyunca vahiy ehl-i muvahhidlerin üstlendikleri görevin bir benzeri gibidir. Bu görev ve sorumluluk, insanlık tarihinde hakikat avcılarının donuklaşmış, tahrif edilmiş, halkın ve insan haklarının düşmanı olan uydurma dine karşı yaptıkları mübarek bir görevdir. Allah elçileri, evliya ve ilahları, şirk dininin zincirlerini, te’vilci ve afyoncu dinin bütün işaretlerini yok etmek için mücadele ederler. (Araf- 157)

Dolayısıyla vahiy ehl-i muvahhidler de bu kutsal yolu sürdürmekle sorumludurlar. Allah elçileri, tarihte hüküm süren ve tarihin en eski dinine karşı mücadele ettiler. Aynen onlar gibi, bizim de bu direniş hareketini devam ettirmemiz en önemli bir görevdir. (Hud-

116) Bu önemli hareket öncü ve ilerici bir hareket olup günümüze kadar din adıyla “mele- mütrefin” ve müritlerinin tekelinde bulunan tarihin akışını değiştirmek amacıyla ortaya çıkmıştır. Vahiy ehli-i muvahhidlerin hareket ve misyonları, geriye dönüş değil; aksine hedefleri vahiy öncülüğünde Allah Resullerinin başlattığı hareketi devam ettirmektir.

Avrupalı aydınların ve din düşmanlarının anlayamadıkları şey şudur. Şirk dini, tarihi din, afyon dini, evliya ve ilahların dini, devlet dini, egemen din, çoğunluğun dini, resmi din, insanların mallarını sömüren, halkın hakkını yiyip onları yoksullaştıran şeytanın dini ile ilgili haklı düşüncelerini genelleştirmekle büyük bir hataya düştüler. Onların yanışı, bütün dinlere yönelik böyle bir inanca sahip olmalarıdır. Zira tarihte hiçbir zaman tek bir din olmamıştır. Aksine bir çok din olmuştur. Din düşmanları afyon din ile, aksiyon ve mücadele dininin arasını ayıramamışlardır. Din düşmanları bütün dinlere karşı gelmekle büyük bir yanılığa düşmüşlerdir. Yani onların hatası bütün dinlere yönelik eşit bir yargıya sahip olmalarıdır. Evet hakim din her zaman afyon din olmuştur. Fakat onun karşısında mutlaka İslam’ı temsil eden hakikat avcıları da olmuştur. Bir tarafta afyon din temsilcileri olan zalimler, hürriyetin, eşitliğin, adaletin ve milletin düşmanları ile medeniyete ve akla karşı olanlar yer alırken, diğer tarafta, karşı tarafın yalanını deşifre etmek ve onların yapmış olduğu tahribatı ıslah etmek için ortaya çıkan vahiy cephesi yer almaktadır.

Dolayısıyla aydınların ve din düşmanlarının afyon din hakkındaki fikirlerini doğru kabul etmekle beraber, vahiy dini hakkında da aynı kaniya sahip olmalarını bir haksızlık ve cehalet, bir başarısızlık ve düşüncesizlik olduğunu söyleyebiliriz. Kendilerini üst tabakanın, imtiyazlı sınıfın, üstün ırkın ve doğru inancın sahibi ve varisi olarak kabul eden Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik dinleri hakkında doğru yargılarını, ya da din adına ortaya çıkan Halife ve Sultanlarla ilgili doğru fikirlerini, vahiy dinine mal etmek, veya onu da bunlar gibi görmek, onu bunlara karıştırmak büyük bir yanılığdır. Yani afyon dini olan şirk dini ile

adalet ve merhametin dinini aynı kefeye koymak büyük bir haksızlık ve insafsızlık olacaktır. İnsanlık tarihi boyunca başkaları gelsin emeğini talan etsin diye açın perişanlığını devamlı kılmak için kurulan, sadece fakirliği ve köleliği üreten bir din ile İbrahim'i, Musa'yı, İsa'yı ve Muhammed'i yetiştiren din hakkında nasıl aynı şeyi düşünürsünüz?

Evet Roma'nın, Bizans'ın, Emevilerin ve Abbasilerin, Osmanlı'nın, Cumhuriyet Diyanet'inin, Padişah ve Sultanların egemen dini afyondur. Bunların dini ile Nebi ve Elçilerin hanif dinini nasıl eşit olarak değerlendirirsiniz. Mezheplerin beşeri dini ile Allah'ın saf dini arasında göklerle yer arası kadar fark vardır. Durum böyle olurken, İslam dini yani İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed'in dinini şirk dinleri ile aynı yere yerleştirmek, aynı ayarda değerlendirmek büyük bir haksızlık değil midir? Adalet ve merhamete, hidayet ve hürriyete dayalı olan bir dini, açıklık ve kaos, anarşi ve terör, kin ve nefret, düşmanlık ve perişanlık, cehalet ve korkunun müsebbibi olan ve haklı olarak mahkum ettiğiniz bir din ile haksız bir şekilde, aynı ölçüler içinde koymanız, aynı görmeniz, birbirine eşitlemeniz, birbirine karıştırmanız büyük bir insafsızlık olacaktır.

Birçok âyette Kur'an'ın kınadığı muhafazakar, atalar dininin en büyük temsilcileri Şia ve Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerini yani âlimlerini görmek gerekir. Allah elçilerinin görevi sadece vahyi tebliğ olduğu halde, Ehl-i Sünnet ve Şia din adamları uydurma rivayet ve içtihatlarla kendilerini dinde ayrıcalıklı, seçkin bir sınıf gibi organize ettiler. Kur'an'ın tefsir edilmesini tekellerine alarak kendilerini Allah ile insanlar arasında aracı olarak konumlandırıdılar. Din adamı olarak sadece onlar söz sahibidir, dinde kendilerinden başka hiç kimse konuşamaz, doğru onların yanındadır ve sadece onlar doğru yoldadırlar. Ebedi olarak din ilmi onlara verildiğine göre, onların inanç ve düşüncelerinde artık din bir kere ve ebedi olarak onların din ataları tarafından yorumlanmış ve kıyamet gününe kadar iş bitmiştir. Onlara göre, bin küsur yıl önce Kur'an din ataları tarafından nasıl yorumlanmışsa

aynen o şekilde bırakılmalıdır.

Bunlara göre her şeyin en iyisi ve en hayırlısı ancak ataları tarafından yapılandır. Bu mukallitlere göre ataları hata yapmaz, lé yüs'el (sorumsuz) birer rab ve ilah gibidir. İşte bu yüzden Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları statükocu, her türlü yeniliğe karşı, akıl ve mantığa, tefekkür ve sorgulama düşmanlardır. Dünyanın değişimi için ortaya çıkan yeni sorunların çözümlenmesi ve Kur'an'ın hükümlerinin bağlam ve bütünlüğü içinde yeniden yorumlanmasını dinlerine yapılmış en büyük bir saldırı olarak görmektedirler. Bu patolojik bir vakıa, gerici ve yobaz bir düşünceye sahip olanların, geniş ve evrensel ufka sahip olan düşünceyi boğmak isteyen kör bir inançtan başka bir şey değildir.

Maalesef Kur'an, Şia ve Ehl-i Sünnet ilahiyatçılarının zihin dünyalarında kapalı ve yasaklı hatta tehlikeli bir kitap olarak durmaktadır. Geleneksel din adamlarının Kur'an'a ve bilime karşı son derece kapalı olmakla birlikte, vahiy İslam'ının ve yenilenmenin en büyük düşmanı olan tasavvuf ve mistisizme karşı hoşgörülü bir ahlak yapısına sahiptirler. Allah Resulü'nden sonra rivayet ve içtihatlarla Kur'an'ın manası bozulmuş, hanif İslam dini tasavvufi düşüncelerle sulandırılmış, pratik hayatta din ticaretinin en kötü örnekleri sergilenmiştir.

Kendilerini dinin korucu ve yorumcusu olarak görenler, dini bir meslek yaparak büyük kazançlar elde ettiler. Kur'an'ın onlar hakkındaki hükmü şöyle tecelli etmiştir. "Ey iman edenler! Biliyorsunuz ki, hahamlardan ve râhiplerden (din adamlarından) bir çoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve insanları Allah'ın yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda infak etmeyenler yok mu, işte onlara elem verici bir azabı müjdele!" (Tevbe-34) İslam dünyasında uyanışın işaretlerinin görüldüğü şu günlerde bu dinci kesim, aydınlığa karşı karanlıkların, hakka karşı batılın, hürriyete karşı kula kulluğun, yenilenmeye karşı geleneğin en amansız savunucusu olmuşlardır. Öyle düşünceler vardır ki içinden milletin geleceği ve bilgeliği ortaya çıkarken, diğer taraftan

ihametlerin en büyüğünü barındıranlar da mevcuttur.

Paralel din adamları bizzat kendi kitaplarına ve değerlerine karşı gelerek büyük bir basiret körlüğü ile Kur'an'ın hükümlerini çiğneyip yerine beşeri olanı yerleştirdiler. Şu bir gerçektir ki, İslam toplumunda şerefli bir hayatın yakalanması tamamen Kur'an'ın dinde tek kaynak kabul edilmesi ile ilgili bir durumdur. (En'am-153;155) Şia ve Ehl-i Sünnet'te Kur'an, din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak değil, bir süs ve hat eşyası, sevap için ölümlere okunan, dokunulmaz ve manası anlaşılabilir bir kutsal olarak kabul edildi.

Kur'an'ın anlaşılmasında ve yorumlanmasında yani ilim ve hikmetinde bilgeliğin yerini kılı kırk yaran alakasız tefsirler, esbab-ı nüzüller, hikmetinin ve anlamının yerini, metnini oyun ve eğlence edercesine teğanni ile okuma faaliyetleri aldı. Devamlı olarak Ehl-i Sünnet ve Şia'nın rivayet ve ictihadlarının baskısı altında kalan Kur'an'ın, âyetleri üzerinde düşünülmeden, zihni diri olanlara okunması gerekirken ciğerleri patlatırcasına anlamsız bir şekilde mezardaki ölümlere okundu. Tevhid, güzel ahlak, hidayet, adalet ve merhamet ile ilgili emirleri Sünnilik ve Şiilik dininin ilkelerine aykırı kabul edildiği için Kur'an'ın manası hafızların keyif veren sesi içinde kaybolup gitti. Vahyin doğasına son derece aykırı olan bu aşağılık ve rezil durum ümmi insanlar arasında zamanla önemli bir ibadet ve normal bir hâdise olarak kabul edildi. Batıl ve şirk olan dinlerine karşı indirdiği darbeleri engellemek, sesini kısmak ve etkisini sıfırlamak için Kur'an'ın gerçekte nasıl ve niçin okunması gerektiği hususunda hiçbir ilim ve yöntem geliştirmediler. Ehl-i Sünnet ve Şia din adamları, hadis ve fıkıh ilimlerinde binlerce kavram ürettikleri halde, Kur'an'ın en önemli kavramları hakkında hiçbir bilgiye sahip değillerdir.

Sonuç olarak, günümüze kadar Kur'an, anlaşılabilir, bağlam ve bütünlüğü bulunan, hikmet'i ortaya çıkarılan ve manası olan bir metin değil, dokunulamaz, yakıcı, çarpıcı ve cezalandırıcı bir kutsal olarak algılandı. Paralel din adamlarının iki arada bir derede kalmasının sebebi; yani şirk ve ahlsızlığı, adaletsizlik ve merhametsizliği, ihtişamlı ve süslü camileri, ilimsiz ve hikmetsiz medrese ve

eğitim merkezleri ile gösterişli fakat içi boş duruşlarıyla, sözde İslam fakat gerçekte şirk bir anlayış ve batıl bir inanç yarattılar.

YALNIZ YAŞAYANLARDAN DEĞİL ÖLÜLERDEN DE ÇEKECEĞİMİZ VAR!

İnsanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için Allah'ın gönderdiği Elçilerin önünde engel oldukları gibi, Kur'an ehli muvahhidlerin önünde de en büyük engel ölülerdir. Kur'an'ın anlaşılması önünde en büyük bataklık ve aşılmaz sarp yol ve zor yokuş ölü olan sözde âlimler ve müçtehitlerdir. Tevhit akidesinin insanlara ulaştırılmasına mâni olan yine bu sözde âlim ve büyük müçtehid olarak görülen ölülerdir. Hakkın avcılarına karşı cesetleri toz olmuş hurafecilerden daha çetin bir mücadele hiç kimse ortaya koyamaz. Ölüp gittiler, toprak olup toz oldular ama kör olası hurafelerini başımıza musallat ederek, inanç, fikir ve hürriyetimizi geçmişin karanlıklarına mahkum ettiler.

Kendileri ölüp gittiler ama bıraktıkları dini paramparça etme mirasları sayesinde onlara kayıtsız şartsız tâbi olanlar birbirlerini durmadan katletti, millet perişan oldu. Kur'an'ın ilmine ve hikmetine ölümlerden daha yaman bir muhalif asla bulunamaz. Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkür dostları ölü âlimlerden çektiklerinin binde birini yaşayan cahillerden çekmediler. Muvahhidler hayatta olan cahil hurafecileri aşsa da ölümleri asla aşamazlar. Ölümler asla aşılamaz. Çünkü ölümleri aşmaya çalışmak, onların çürümüş fikirlerine karşı gelmek en tehlikeli bir ihanet olarak kabul edilmektedir.

Şimdiye kadar ölülerin nasıl aşılabacağı ile alakalı hiç kimse bir fikir ortaya koyamamıştır. Ölüleri aşım Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne, Kur'an'ın sistemine, Allah'ın kitabının hikmetine, vahyin aydınlığına, âyetlerin cennetine nasıl kavuşacağız? Yaşayanları aşım o kadar zor değil, asıl zor ve müşkül olan kemikleri çürümüş olanları aşımın yolunu bulmaktır. Aslında en büyük icatlardan ve buluşlardan bir tanesi, belki de en önemlisi ölülerin uydurma rivayet ve dinlerini aşım Kur'an'a ulaşım olacaktır. Kur'an ehli muvahhidler ne zaman ölüleri aşımı başarırlarsa Kur'an ikliminin aydınlığına çıkmış olacaktır. Ölüleri aşımıdan Kur'an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulama nimetlerinden tam olarak faydalanamayız. Aslında ölüleri aşımın yolu Allah'ın kitabı Kur'an'dır, çünkü o her türlü hastalığa karşı mükemmel bir kalkandır.

Dolayısıyla ölülerin uydurma dinlerini Allah'ın izin ve inayetiyle Kur'an ile aşımız. Zorla yaşatılmaya çalışılan ölümler olmasaydı bu ümmet böyle ızdırapların, karanlıkların, zulüm ve vahşetin, cehalet ve yobazlığın, anarşi ve kaos girdabının tam merkezinde olur muydu? “(Ey Resul!) Senden önce de hangi memlekete bir uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın şımarık varlıklıları: Babalarımızı bir millet üzerinde bulduk, biz de onların izlerine uyarız, derlerdi.” (Zuhruf-23) (Elçileri) Ben size, babalarınızın üzerinde bulduğunuz dinden daha doğrusunu getirmişsem (yine mi bana uymazsınız)? deyince, dediler ki: Doğrusu biz sizinle gönderilen şeyi (tevhid'i) inkar ediyoruz.” (Zuhruf-24)

Kur'an, ilim, hikmet, akli kullanma, tefekkür etme, sorgulama ve eleştiri yapma gibi ne kadar önemli bir değer varsa atalara tapanlar onu öldürdü. Allah'ın kitabına karşı ölmüş ataların fikirlerini ve içtihatlarını yaşatmaya çalışım muvahhidlerin vicdanını yaralıyor. Dinlerini Kur'an ehli muvahhidlerden ve hayat veren Kur'an'dan öğreneceklerine, toz ve toprak olanlardan öğrenmeye çaba göstermek ümmi insanların zihnini bulandırıyor. Rahmân ve Rahim, Hay ve Kayyum olan Allah şöyle buyuruyor. “Ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan. O'nu hamd ile tesbih et. Kullarının günahlarını O'nun bilmesi yeter.” (Furkan-58)

Özgür düşünen beyinlere özellikle vahiy ehl-i muvahhidlere ölümlerden daha yaman bir düşman yoktur. Dolayısıyla en büyük savaş en önemli düşmanla yapılan savaştır. Görünmeyen düşman ise en tehlikeli olandır. Evliya ve İlahların şirk dininde hayat tamamen ölümlerin inanç ve fikirleri doğrultusunda şekillenmiştir. Yani mezheplerin dininde diriler değil, ölümler hayata hakimdir. Rivayetlerin ve ictihadların dünyasında önemli olan ölümlerdir. Kan ve ölüm kokan, ihtilaf ve tefrika kaynağı olan bu inançta dirilere itibar edilmez, özellikle Kur'an ehl-i muvahhidler ölümcül bir mikroptan daha tehlikeli görülür. Evliya ve ilahların dininde dirilerin hayat hakkı değil, ölümlerin hayat hakkı kutsaldır. Şeytan evliyasının dininde ölümler koruma altına alınmıştır. Uydurma dinin tâbiileri ölümlerin emirlerine hazır bir asker konumundadırlar. Bu Kur'an'ın önümüze koyduğu tarihi bir gerçektir. "Onlar (müşrikler) yardım göreceklere inanarak Allah'tan başka ilahlar edindiler. Halbuki ilahların onlara yardım etmeye güçleri yetmez. Aksine kendileri bunlar için yardıma hazır askerler gibidir." (Yasin-74-75)

Rivayetlerin uydurma dininde müracaat yalnız ölümlere yapılır, ictihad ve fetvayı sadece ölümler verir. Çünkü din onların tekellerine alınmıştır. Aslında vahiy ehl-i muvahhidlere engel diriler değil, yaşayanların akıl ve zihinlerine hakim olan ölümlerdir. Geri kalmış toplumların en büyük baş belası kendileri çürümüş zorla yaşatılmak istenen ölümlerdir. Ölümler gerçek olarak gömülmeden yaşayanlara hayat hakkı ve huzur haramdır.

Dolayısıyla özgür bir hayat için ölümlerle yaşayanlar arasında bulunan duygusal ve inanç bağları mutlaka koparılmalıdır. İndirilen vahiy ile ölümlerin karizması çizilmelidir. Ölümler tarafından inşa edilen dini, Kur'an'dan başka hiçbir kanun ve kuvvetle yok etmek mümkün değildir. Ölümlerin bırakmış oldukları ölümcül mirasa karşı en büyük savaş aracı Allah'ın kitabı Kur'an'dır. Ölümlerde bir keramet olmadığını yaşayanlarımıza anlatmak zorundayız. Geçmişte olduğu gibi geleceğimiz içinde en büyük tehlikenin ölümler olduğunu gençliğimize kabul ettirmek çok önemlidir. İşte bu yüzden Yüce Allah, ölümlerle ilişkilerin koparılmasını emretmektedir.

Çünkü Rahmân ve Rahim olan Allah ezeli ve ebedi ilmi ile biliyor ki, ölülerden yani din uyduran atalardan kopmadan hakka ulaşamaz.”Onlara (müşriklere): Allah’ın indirdiğine tabi olun, denildiği zaman onlar, “Hayır! Biz atalarımızı üzerinde karşılaştığımız yola uyarız” dediler. Ya ataları akıllarını kullanmamış, hidayeti bulamamış idiyeler? (Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kafirlerin durumu, sadece çobanın bağırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer. Çünkü onlar sağırlar, dilsizler ve körlerdir. Bu sebeple akıllarını kullanmazlar.” (Bakara-170,171)

“Onlara (müşriklere) Allah’ın indirdiğine ve Resul’e gelin.” denildiği vakit, “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz yol bize yeter.” derler. Ya ataları hiçbir şey bilmiyor ve hidayet üzerinde bulunmuyor iseler de mi?”(Mâide-104)”Onlara (müşriklere) “Allah’ın indirdiğine tâbi olun” denildiğinde: Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız, derler. Ya şeytan, onları alevli ateşin azabına çağırıyor idiyse!” (Lokman-21)

“O halde, yaratan (Allah), yaratmayan (Evliya- ilahlar) gibi olur mu? Hâlâ düşünmüyor musunuz? Allah’ın nimetini saymaya kalksanız sayamazsınız. Gerçekten Allah çok bağışlayan, pek merhamet edendir. Allah gizlediğinizi de açıkladığınızı da bilir. Allah’ı (O’nun kitabını) bırakıp da taptıkları (muhaddis-müctehid-evliya-ilahlar) hiçbir şey yaratamazlar. Çünkü onlar kendileri yaratılmışlardır. Onlar diriler değil, ölülerdir. Ne zaman diriltileceklerini de bilmezler. İlahınız bir tek ilahtır. Fakat ahirete inanmayanlar var ya, onların kalpleri inkârcı, kendileri de kibirli kimselerdir. Hiç şüphesiz Allah, onların gizleyeceklerini de açıklayacaklarını da bilir. O, büyüklük taslayanları sevmez. Onlara Rabbiniz ne indirdi? denildiği zaman, “Öncekilerin masallarını” derler. Kıyamet gününde kendi günahlarını tam olarak taşımaları ve bilgisizce saptırmakta oldukları kimselerin günahlarından da bir kısmını yüklenmeleri için öyle derler. Bak ki yüklenecekleri şey ne kötüdür! (Nahl-17,18,19,20,21,22,23,24,25)

“Ey Resul! Onlara İbrahim’in haberini de oku. Hani o, babasına ve kavmine: Neye tapıyorsunuz? demişti. “Putlara tapıyoruz ve onlara tapmaya devam edeceğiz.” diye cevap verdiler.

İbrahim: Peki dedi, yalvardığınızda onlar sizi istiyorlar mı? Yahut size fayda ya da zarar verebiliyorlar mı? Şöyle cevap verdiler: Hayır, ama biz babalarımızı böyle yapar bulduk. İbrahim dedi ki: İyi ama, ister sizin, ister önceki atalarınızın; neye taptığınızı biraz olsun düşündünüz mü? İyi bilin ki onlar benim düşmanımdır, sadece alemlerin Rabbi benim dostumdur. Beni yaratan ve bana hidayeti gösteren O'dur. Beni yediren içiren O'dur. Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur. Benim canımı alacak, sonra beni diriltecek O'dur. Ve hesap günü hatalarımı başlayacağını umduğum O'dur. Rabbim! Bana hikmet ver ve beni salihler arasına kat. Bana sonra gelecekler içinde iyilikle anılmak nasip eyle! Beni, naim cennetinin varislerinden kıl. İnsanların dirilecekleri gün, beni mahcup etme. O gün, ne mal fayda verir ne de evlat. Ancak Allah'a kalbi selim (her türlü şirkten arınmış saf ve hanif bir kalple) gelenler o günde fayda bulur. O gün cennet, bilinç sahiplerine yaklaştırılır. Cehennemde azgınlara apaçık gösterilir. Onlara Allah'tan gayrı taptıklarınız hani nerede? Size yardım edebiliyorlar mı veya kendilerine olsun yardımları dokunuyor mu? denilir. Artık onlar, o azgınlar ve İblis orduları, toptan oraya tepetaklak atılırlar. Orada birbirleriyle çekişerek şöyle derler: Tallâhi, biz gerçekten apaçık bir sapkınlık içindeymişiz. Çünkü biz sizi âlemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk.” (Şuara- 69-98)

Bu ayetler gibi yüzlerce ayette Yüce Allah, ölülerin inanç ve ictihadlarının bir zulüm ve yıkım olduğunu bildirmektedir.

Dolayısıyla akıllarını ölülere satan bir milletin gerçek hürriyeti yaşaması ve evrensel medeniyeti yakalaması imkânsızdır. Kur'an'a göre ölülerin çoğu, atalarını hepsi müşriktir. Uydurma dinde infak ve hayırlar bile ölüler adına yapılır. İslam toplumlarında daha doğrusu Geleneksel dinde ölüler birer sömürü aracı ve rant kapısıdır. Aynı zamanda müntesipleri tarafından ölüler özgür insanlara karşı bir korkuluk gibi kullanılır. İslam dünyasının en büyük sorunu ölülerin nasıl aşılabacağıdır. Evet çürümüş beyinlerin inançlarından nesillerimizi nasıl kurtaracağız? Çünkü bu çürümüş dinde en önemli tabu ve dokunulmaz kutsal ölülerdir.

PARALEL DİN

İnsanlık tarihinde din adamları tarafından uydurulan ilahların ve evliyanın şirk dinine paralel din denir. Allah'tan tüm Resullere indirilen “İslam” haricinde kalan inançların hepsi paralel din sayılır. Bu uydurma ve iftira din öyle iblisçe kurulur ki, insanların çoğu baştan sona kadar şirk olan bu dinin kurucularını “büyük alim, mutlak müçtehid, hata etmez din bilgini” olarak kabul ederler. Cahil ve menfaatçi çevrelerin verdiği destekle paralel din hak dini sarmalar, kuşatır, hak dini tamamen örter, anlaşılmasını imkansız kılarak onun yerini alır. Bu zaman diliminde Allah'tan başka dayanakları olmayan Kur'an ehli muvahhidler sapkın, dinsiz, “peygamber” düşmanı sayılarak onlara karşı iftiralar atılarak sindirilmeye çalışılır. İşte insanlık tarihinde en kahpe organizasyon bu paralel din organizasyonudur. En büyük rant ve sömürü bu paralel din sayesinde elde edilir. Paralel dinin mensupları yollarının sapkın olduğunu kabul etmediklerinden dolayı cehennemi görünceye kadar iman etmeyeceklerdir. Onlara göre dinlerine, dinlerinin kaynaklarına, din âlimlerine ve mezhep müçtehitlerine karşı gelen ve onları eleştiren herkes sapkın ve dinsizdir.

“O, bir grubu(vahiy'le) doğru yola iletti, bir gruba da(vahiy'den yüz çevirdikleri için onlara) sapkınlık müstahak oldu. Çünkü onlar Allah'ın yanı sıra şeytanları kendilerine dost (evliya) edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını zannediyorlar.” (Âraf, 30)

Yüce Allah'ın insanlardan ne istediğini anlamak için vahiy'den başka başvurulacak hiçbir kaynak yoktur. Bu konu Kur'an'da açık ortaya konmuştur. Yüce Allah, kullarını, göndermiş olduğu Kur'andan sorumlu tutmuştur. "Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl. Şüphesiz sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Doğrusu Kur'an, sana ve kavmine bir öğüttür. İleride ondan sorumlu tutulacaksınız." (Zuhuruf, 43, 44)

"De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat, sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu çağırışı duymazlar." (Enbiya, 45) Bu konuda yüzlerce âyet mevcuttur. "Heva ve hevesini kendine ilah edineni gördün mü? Bilerek yaptığı için Allah onu sapkın saymış, sanki kulağına ve kalbine mühür basmış, gözüne de perde çekmiştir. Allah'tan(onun kitabından) sonra artık kim onu doğru yola iletebilir. Öğüt almaz mısınız? (Casiye, 23) "Ey Davut! Biz seni yeryüzünde halife tayin ettik. O halde insanlar arasında adaletle hükmet. Hevâ ve hevese uyma, sonra bu seni Allah'ın yolundan saptırır. Doğrusu Allah'ın yolundan sapanlara, hesap gününü unutmalarına karşılık çetin bir azap vardır." (Sâd, 26)

Gaffar ve Mustean olan Allah, Nebi (a.s) a şöyle buyuruyor. "Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak kitabı (Kur'an'ı) gönderdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma..." (Mâide, 48)

Geleneksel din adamlarının inancı şöyle şekillenmiştir. Allah'ın kitabından bazı konular hakkında onlara âyetler okunduğu zaman bu âyetler mezheplerinin ictihadlarına muhalif ise kesinlikle âyetleri kabul etmezler.

Onlara bakmazlar, âyetleri ciddiye almazlar ve mezheplerine aykırı olan âyetlere hayretle bakarlar. "Selefimizden (din atalarımızdan- âlimlerimizden) bu âyetlere muhalif biçimde gelen rivayet ve ictihadlar varken bu âyetlerin zahiriyle nasıl amel edebiliriz?!" derler. Halbuki din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağın bulunmadığı ile ilgili yüzlerce ayet vardır. Fakat son vahyin tari-

hinde din adamları atalarının dinine aykırı düşeceği için Kur'an'ı arkaya atarak veya görmezlikten gelerek onunla ilgili bütün ilişkilerini keserler. Bunu ilim süsü vererek yapan cahiller Allah ile kulları arasına girmiş ve şirkten sonra en büyük günah olan hakkı gizleme vebalini yüklenmiş oldular. Allah bu gibileri için şöyle buyuruyor.

“Dünya hayatını ahirete tercih edenler, Allah yolundan alıkoynanlar ve onun eğriliğini isteyenler var ya, işte onlar (haktan) uzak bir sapkınlık içindedirler.” (İbrahim, 3)

Âyette geçen “ıvec” düşünerek ve tasarlayarak yapılan bir saptırma ve çarpıtmadır. Gerçekte hakkı çarpıtmak ve ondan saptırmak yalan söylemekten daha ağır bir günah ve daha büyük bir sapkınlıktır. Çünkü insanlar zaman içerisinde yalanın farkına varabilirler, fakat çarpıtmanın ve değişimin farkına varamazlar. Diğer bir ayet şöyledir. “Âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışırmasına uğraşanlar için de, en kötüsünden elem verici bir azap vardır.” (Sebe, 5)

Bütün bu âyetler paralel dinin şeytanları hakkındadır. Çünkü ümmilerin böyle bir şey yapmaları söz konusu olamaz. Mesela şu âyete dikkat edin, “İnsanlardan öylesi var ki, herhangi bir ilmi delile dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve sonra da onunla alay etmek için boş sözü (lehvel hadis) satın alır. İşte onlar için alçaltıcı bir azap vardır.” (Lokman, 6)

Ayette geçen “lehvel hadis “ ibaresinin tam karşılığı “hadis külliyatları, hadis kaynakları ve mezheplerin dayandığı eserlerdir.” Paralel dinin kurucuları hakkında bulunan en korkunç âyetler şunlardır. “Allah'ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizleyip onu az bir değer ile değişenler yok mu, İşte onların yiyip de karınlarına doldurdukları, ateşten başka bir şey değildir.

Kıyamet günü Allah ne kendileriyle konuşur ve ne de onları temize çıkarır. Orada onlar için can yakıcı bir azap vardır. Onlar doğru yol karşılığında sapkınlığı, mağfirete bedel olarak da azabı satın almış kimselerdir. Onlar ateşe karşı ne kadar dayanıklıdılar. O azabın sebebi, Allah'ın, kitabı hak olarak indirmiş olmasıdır. Kitapta

ayrılığa düşenler, elbette derin bir anlaşmazlığın içine düşmüşlerdir.” (Bakara, 174, 175, 176)

“İndirdiğimiz açık delilleri ve hidayet yolunu kitapta onu insanlara apaçık göstermemizden sonra gizleyenler yok mu, işte onlara hem Allah hem de bütün lanet ediciler lanet ederler.” (Bakara, 159)

Dini rant edinen egemen efendiler yani mütrefin ile dünyayı ahirette tercih eden Kur’an cahili din baronları yani mele’ler bir araya gelince paralel din oluşmaya başlar. Ümmet de gerçeklerden mahrum bırakıldığı için doğruyu dile getiren Kur’an ehl-i muvahhidler toplumdun dışlanır.

Halbuki yüzlerce âyette Rahmân ve Rahim olan Allah, din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynağı kabul etmeyeceğini haber vermiştir. “Şüphesiz bu (Kur’an) benim dosdoğru yolumdur. Buna tabi olun. (Başka) yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah size bunları emretti.” (En’am-153)

“İşte bu (Kur’an), bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna tabi olun ve Allah’tan korkun ki size merhamet edilsin.” (En’am-155) “Dinlerini bir oyuncak ve bir eğlence edinen ve dünya hayatının aldattığı kimseleri bir tarafa bırak! Kazandıkları sebebiyle hiçbir kimsenin felakete uğramaması için Kur’an ile uyar...” (En’am, 70) “Dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi Ancak Allah’a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir.” (En’am- 159)

Allah’ın Resülü (a.s) dan kısa süre sonra uydurulan rivayetler ve bu rivayetlerin üzerine inşa edilen mezhepler ve içtihatlar kanalıyla Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünün bozulması, anlamının buharlaştırılması, Kur’an sisteminin “hikmet” adı altında hadislerle yerle yeksan edilmesi sebebiyle doğan boşluğu ulema olarak bilinen cahillerin doldurması neticesinde paralel din ciddi bir şekilde topluma hakim kılınmıştır.

Halbuki hikmet kavramı, Kitab’ı bağlam ve bütünlüğü içinde

anlama ve çözüme kabiliyetidir. Yani âyetlere göre “hikmet” Allah’ın kitabından doğru hüküm çıkarma yöntemidir. Hikmetin bütün malzemeleri Kur’an’ın içine yerleştirilmiş, Allah Resulü(a.s) da hayatı boyunca ümmetine bu yöntemi uygulamış ve bu yöntemi göstermiştir. Bakara suresi 231. âyet “hikmet” kavramının, Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü anlamına geldiğini mükemmel bir sistem içerisinde ortaya koymaktadır. İlgili cümle şöyledir.

“...وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةَ يَعِظُكُمْ بِهَا” ..Ve mé enzele aleyküm minel kitébi velhikmeti yeizüküm “bihi” “...Onunla” size nasihat etmesi için indirdiği kitab ve hikmet gereğince...” Yukarıdaki cümlede “kitap” ve “hikmet” kelimeleri geçtiği halde Allah “onunla” buyurmuştur. Aslında “بِهِمَا” bihime” “ikisi ile” olması gerekirdi. Fakat kitaptan maksat Kur’an, hikmetten maksat Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü olunca “بِهِمَا” bihime” “ikisi” değil, “بِهِ” bihi” “onunla” buyurmuştur. Müntesipleri tarafından Fetö liderine biçilen Kur’an’ı ve İslamı tamamlama yetkisi, Ehl-i Sünnet ve Şia mezhebinin bütün ekollerinde var olan bir inançtır . Zaten bunu da binlerce eserle göstermişlerdir.

Bu mezheplere göre önce Allah Resulü (a.s) adına uydurulan binlerce hadis yoluyla kendisine biçilen dinin eksiklerini tamamlama, daha sonra onun adına dini bir yetki verdikleri kişiler vasıtasıyla Allah Resulü’nün eksik bıraktığı yerleri tamamlama (içtihatlar, mezhepler,firkalar) adı altında orijinal din tanınmaz hale getirilmiştir. Şu anda Ehl-i Sünnet ve Şia’nın kaynaklarında bulunan din ile Allah’ın Kur’an’daki dini doğu ile batı kadar birbirinden uzaktır. Allah Resulü’nün vefatından sonra muhaddisler tarafından kendisine verilen dini tamamlama yetkisinden kendisinin haberi yoktur. Bu olay aynen İsa (a.s) ı ilah, Rab ve Allah’ın oğlu ilan eden Hristiyanların yaptıklarına benzemektedir. “(Hani bir zamanlar) Allah: Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, “Beni ve anamı, Allah ile beraber iki ilâh edinin” diye sen mi söyledin, buyurduğu zaman o, “Hâşâ!” Seni tenzih ederim, hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Ben böyle bir şey söyleseydim şüphesiz onu bilirdin. Sen benim içimdekiğini bilirsin, halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. Gizlilikleri

eksiksiz bilen yalnızca sensin” (Maide, 116) “Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim. Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin, dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine şahit idim. Beni vefat ettirince artık onların üzerine gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi hakkıyla görensiz.” (Maide-117) Yukarıdaki ayette geçen “Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim. Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin, dedim” bölümü çok önemlidir.

1-) Allah’ın elçileri sadece Allah’a tarafından indirilen vahyi tebliğ ederler.

2-) Din ve hüküm olarak Allah tarafından indirilen vahyi aşmak şirk kabul edilmiştir.

Dolayısıyla Ehl-i Sünnet ve Şia’nın kaynaklarındaki yalan ve uydurma rivayetlerle oluşturulan din paralel bir dindir. Tevhid akidesini bozmak, emperyalist batıya sömürge yapmak amacıyla Hindistan’dan getirilen tasavvuf dini de Kur’an, ilim, akıl ve tefekkür düşmanı paralel bir dindir. Özellikle Ehli Sünnet dininde bulunan “sünnet kitaba egemendir” “essünnetü kâdiyetün alel kitêbi” “sünnet kitap üzerinde söz sahibidir” “sünnet (hadis) olmadan Kur’an anlaşılmaz” şeklindeki ifadelerin kime ait olduğuna dair tartışmalar yapıldıysa, bu batıl sözler erken zamanlardan itibaren paralel Ehl-i Sünnet dininin temel inancı haline gelmiştir. Herhangi dini bir konuda son sözü söyleyecek olanın Sünnet (hadis) olduğu ve “Kur’anın sünnete ihtiyacının sünnetin Kur’an’a ihtiyacından daha fazla olduğu inancı ümmetin içinde öylesine kök salmış ki, Kur’an’ı tek kaynak olarak kabul eden muvahhidler sapkınlık ve cehaletle itham edilmişlerdir.

Allah Resulü’nden asırlar sonra Şia ve Ehl-i Sünnet’in muhadisleri uydurdukları binlerce rivayet ile Nebi (a.s)ı dinde hüküm koyucu makamına yerleştirdiler. Gerçi Kur’an’ın metnine bir şey yapamadılar. Fakat neredeyse bütün kavramlar üzerinde bir operasyon yaparak Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü bozmuşlardır.

Mesela: Kur'an'da geçen Nebi ve Resul kelimelerinin içeriği boşaltılmış, Resul (a.s) a itaati emreden âyetler hiç anlaşılmamış veya anlam, hedef ve etkisi Allah'ın mesajından Muhammed'in şahsına devşirilmiş, vefatından sonra da uydurma âlim ve mucet-hitlere miras olarak bırakılmıştır. Kur'an'ın kendi içinde bulunan sistemi öyle tahrip edilmiştir ki, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü hükümsüz bırakan, Kur'an'ın ne demek istediğini bildiren (tebyin) kavramına bile iftira bir sünnet anlayışı hâkim kılınmıştır. Böylece bir çok âyette apaçık olarak tarif edilen Allah'ın kitabı hakkında "yetersiz, kontrolsüz, bağımlı ve kapalı, anlaşılması mümkün olmayan, sistemsiz bir kitap" algısı oluşturulmuş, bu kahrolası algı ve anlayış, sonraları şuurulu ve kasıtlı bir usul kaidesine dönüştürülmüştür. Açıkça yalan ve iftira olan şu rivayet geleneksel fıkıh usulünün temelini oluşturmuştur. Güya Resulullah (a.s) ile Muaz bin Cebel arasında geçen bir konuşmaya göre Allah'ın Resülü (a.s) Yemen'e vali olarak gönderdiği Muaz bin Cebel'e sorar. "Yemen'e gittiğinde sana gelecek olan sorunlara ne ile çözüm bulacaksın" Muaz" ilk önce Allah'ın kitabına, onda yoksa sünnete müracaat edeceğim, onda da bulamazsam kendi ictihadımla sorunları çözeceğim" cevabını verir. Bütün fıkıh kitaplarında İslam'ın delilleri bağlamında kendisine hayli yer ayrılan bu uydurma rivayete göre bir âlim herhangi bir sorunun cevabı için önce kitaba bakacak, onda bulamazsa sünnete, onda da bulamaz ise çözümünü aradığı konu hakkında icma bulunup bulunmadığını araştırarak, en nihayet kendi kararına başvuracaktır. Akla ve nefse hoş gelen bu çözüm basamakları, ne görüldüğü kadar masum ne de kitaplarda yazıldığı gibi gerçekçidir. Masum değildir, çünkü Allah'ın kitabı daha Resul (a.s) hayatta iken indirilen vahiy'le din Allah tarafından tamamlandığı, (Mâide-3) din ve hüküm olarak Kur'an'ın yeterli olduğu (Ankebut-50,51) onlarca ayetle sabittir.

Bunun gibi rivayetler, insanların bilinçaltına Kur'an'ın yetersiz ve kapalı, anlaşılmaz bir metin olduğu inancını yerleştirmiştir. Gerçekçi değildir, çünkü fıkıh eserleri bunun tam tersi ictihatlarla doludur. "İcma'nın (mezhep âlimlerinin bir konudaki genel görüşleri- ittifak ettikleri konular) dini deliler (kitap- sünnet-(hadisler)

icma-kıyas'ı fükaha) hiyerarşisindeki yeri: İcmâ, deliler hiyerarşisinde genel olarak kitap ve Sünnet'ten (hadislerden) sonra üçüncü sırada yer alsa da üsülcüler bu sıralamanın şeref sıralaması olduğunu, dinde kuvvet açısından yapılacak sıralamada icmâ'nın birinci sırada yer alacağını açıkça ifade etmişlerdir. İcmâ'nın kuvvet açısından birinci sırada yer alması kitap(Kur'an) ve sünnetin (hadislerin) aksine onun nesih ve tahsise, yorum ve ihtimâle açık olmamasıyla izah edilir. Üsülcülerin, icmâa aykırı âyet veya hadisin mensuh veya muevvel sayılması gerektiği yönündeki ifadeleri bu anlayışı yansıtır. İcmâ'nın, esas itibarıyla ya bir nassa (âyet-hadis) ya da nasdan elde edilen bir anlam üzerine kurulduğu göz alınınca icmâ'nın kuvvet açısından birinci sıraya yerleştirilmesi, onun Kur'an ve Sünnet'in önüne geçirildiği, onlardan daha önemli kılındığı gibi bir yoruma imkan vermeyecektir. İcmâ'nın bu denli kuvvetli bir delil olarak kabul edilmesinin gerisinde İcmâ'a atfedilen işlev yatmaktadır. (Bakınız, İcmâ'nın doğuşu ve işlev konusu)

Yani Şia ve Ehl-i Sünnet dininin özeti şudur: "Kul sözü Allah'ın sözünü susturabilir, beşer sözü Allah'ın sözünü kesebilir, insan sözü Allah'ın irade ve ilmini sınırlayabilir. Hadisler ve onlardan çıkan icthadlar olmadan Kur'an anlaşılmaz dolayısıyla Allah'ın kitab'ı bir ihtimaller yumağıdır. Bu durumda Allah'ın iradesi ve ilmi olan Kur'an, beşer'in söz ve fikirlerine muhtaç oluyor. Yani Kur'an'ın ifadesiyle "Allah'a din öğretiliyor." (Hucurat-16)

Dolayısıyla onların inancına göre alimlerin söz (hadis) ve içtihatları (mezhep) olmadan direk olarak Kur'an'a gitmenin bir faydası bulunmamaktadır. Esas din mezhep imamlarının görüş ve fikirleridir. Yani dinde Allah'tan başka herkesin konuşma ve hüküm koyma hakkı vardır. Sadece Allah'ın hüküm koyma ve konuşma hakkı yoktur.

Çünkü Allah o kadar yüce ki, onun ne dediği belli değildir. Resulullah'ın vefatından sonra sanki Allah Kur'anda eksik bir din göndermiş gibi, Kur'an'dan haberi olmayan sözde âlimlere boşluğu doldurma yetkisi tanınca, Kur'an ehli muvahhidlerin, bir sorunun

cevabını bulmak için uydurma rivayetleri atlayarak direk olarak Kur'an'a başvurması paralel din mensupları tarafından kabul edilemez bulunmuştur.

Bu cehalet, belli bir süre sonra vahiy kaynaklı olduğu iddia edilen sünnetin (hadislerin) de ümmetin sözde müctehitlerini kesmediğini göstermektedir. Durum böyle olunca aşağıdaki şu tespitler, geleneksel din adamlarının Kur'an'a karşı duruşlarının kimlere benzediği net olarak ortaya çıkmıştır. “Rabbani Yahudiğe göre Musa (a.s) a Sina'da yazılı Tora'nın yanı sıra sözlü Tora'da verilmiştir” (Yazılı Tora (Torah şebihtav) kitabı mukaddesi (Ahdi Atik), Sözlü Tora (Torah Şebealpeh) da yazılı Tora'nın yorumu olan Mişna'yı, daha geniş anlamda Talmud'u ifade eder. Sözlü Tora'nın kesintisiz bir isnad zinciriyle nesilden nesile aktarıldığı kabul edilir) Aslında Kur'an'a baktığımızda Şia ve Ehli Sünnet'in aynen Yahudi ve Hristiyanlar gibi tevhid dinini nasıl bozduklarını apaçık bir şekilde görmekteyiz.

Şu ayetler bu sebeple nazil olmuşlardır. “Ey iman edenler! (Biliniz ki), hahamlardan ve rahiplerden bir çoğu insanların mallarını batıl yollardan yerler ve insanları Allah'ın yolundan saptırırlar. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda infak etmeyenler yok mu, İşte onlara elem verici bir azabı müjdele!” (Tevbe, 34)

Yukarıdaki ayette geçen “Ey iman edenler!” hitabı çok önemlidir, Yani “Ey iman edenler! Sizin din büyükleriniz de hahamların ve rahiplerin yaptıklarını yapacaklardır.”

Dolayısıyla dini dünyaya alet edeceklerdir, dinin sırtından rant devşireceklerdir. Sizi Allah ile aldatacaklardır.” “Dininizi asıl kaynaktan almaya bakın, Sadece Allah tarafından gelene itibar edin” demek istenmiştir.

Bu konuda en güzel örnek olarak şu ayeti gösterebiliriz. “Allah, kendilerine kitap verilenlerden (Yahudi ve Hristiyanlardan) “Onu (vahyi, kitabı) mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı. Onlar ise bu emri kulak ardı ettiler,

onu az bir dünya menfaatine değiştirdiler. Yaptıkları alış veriş ne kadar kötü olmuştur.” (Âli İmran, 187)

Ehli Sünnet ve Şia'nın kaynaklarından meydana getirilen paralel dine baktığımızda tevhid konusu dahil olmak üzere şefaât, salavat, kabir azabı, salat, zekat, siyam, Hac gibi bir çok konunun ele alınış tarzında, Kur'an'ın eksiklerinin tamamlanmasından daha çok Kur'an'ı tamamen devre dışı bırakma faaliyeti olduğu rahatlıkla görülecektir. Allah'ın kitabına karşı öyle büyük bir ihanet ve nefretle yaklaşılmış ki, yani bu dinin ileri gelen ağababaları o kadar Kur'an'dan yan çizmişler ki, bugün bile ortaya konan inanç, ilke, kavram ve fikirler Allah'ın indirdiği din zannedilerek en şiddetli bir şekilde sahiplenilmekte, en ufak bir eleştiri kabul edilmemekte, devletin bütün resmi kurumlarında bu din öğretilmekte, Karşılarına Allah'ın kitabı çıkarıldığında kılları kıpırdamamaktadır.

Allah'ın dini yerine egemen kıldıkları uydurma paralel din tartışılmaz kesin bir delil olarak ümmi insanlara dayatılmaktadır. Şia ve Ehli- Sünnet'in din adamları, Allah'ın ilmini ve kudretini hakkıyla takdir edemediklerinden dolayı böyle ölümcül hatalar yapabiliyorlar. Eğer Allah'ı hakkıyla takdir etseydiler hakim olan Allah'ın hikmetsiz bir şey yaratmadığını ve eksiksiz bir din göndermeyeceğini anlardı. Paralel devlet yapılanması veya diğer adıyla Fetö'nun din anlayışı ile kurum olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın din anlayışı arasında herhangi bir fark yoktur.

Aslında Fetö'nun devleti ele geçirmeye çalışmasından daha çok tehlikeli olan, onun sahip olduğu şirk dinidir. Eğer bu uydurma mehdietçi din anlayışı olmasaydı F Gülen ve cemaatı bu kadar tehlikeli olmayacaktı. Dolayısıyla “Kur'an sapkınlığı diye bir sapkınlık çıktı.” diyen F Gülen'in inancı ile Kur'an'a dayandırılan bir din anlayışını “büyük bir tehlike” olarak gören Diyanet İşleri Başkanlığı'nın inancı arasında bir fark bulunmamaktadır.

Dahası “Kur'an'a uymanın kaosa sebebiyet vereceğini” söyleyenlerin din anlayışı ile F Gülen ve cemaatinin din anlayışı arasında da herhangi bir fark yoktur. Kur'an, hikmet ve tevhid yoksunu ünlü

fıkıhçımız Prof. Dr. Faruk Başer bir zamanlar F. Gülen hakkında ne söylemiş bir bakalım. “Hangi açıdan bakılırsa bakılsın Hoca efendinin âlim olmasının yanında bihakkin müçtehit olduğunda da, bizce şüphe yoktur” (Faruk Başer, Fethullah Gülen Hoca Efendinin Fıkıhını anlamak, İstanbul, 2006, s, 17)

“Hoca Efendinin düşünce ufkunda sadece belli alanlar yoktur. Onun ele aldığı konular hayatın bütünüdür. Vizyonu bize göre tam bir medeniyet projesidir” (a. g. e, s, 19) “Hoca Efendinin bu açıdan, hem bütünüyle İslami ilimler hem de Türkçe için büyük bir şans ve büyük bir hazinedir” (a. g. e, s, 57) gibi ifadelerle kitaplaştıran “Ve ileride F. Gülen’in tercüme’i halinin yazılması durumunda ilim tahsil ettiği hocaların başında F. Gülen’in yer alması gerektiğini söyleyen Faruk Başer’in din anlayışı ve inancı ile F. Gülen’in inancı arasında da herhangi bir fark yoktur.”

Ehli Sünnet Dininin Yılmaz Savunucusu Olan Diyanet’in Din Anlayışı

Emevi Abbasi Ehl-i Sünnet dininin yılmaz savunucusu, Kur’an cahili, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulama düşmanı olan Diyanet İşleri Başkanlığı 12. 02. 2016 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti Devletinin bütün camilerinde okuttuğu hutbenin bir bölümü aynen şöyleydi.

“...Kardeşlerim “bize Kur’an yeter” anlayışıyla “Peygamberimizi, onun siretini ve sünnetini dikkate almadan Müslümanca yaşamaya çalışmak mümkün değildir. Bu duruş, Kuran’ın bizzat kendisine aykırıdır. Çünkü Yüce Rabbimiz Kerim kitabımızda bize, kendisiyle birlikte Resulüne inanmayı (Nisa- 136) ve tâbi olmayı (Araf- 158) emreder.

“Peygamberimizin” helal kıldığını helal, haram kıldığını haram saymamızı ister.(Araf-157) (Ahzab- 33/36)

Dolayısıyla “Peygamberimize” inanmayan, onun siretini ve sünnetini benimsemeyen bir anlayış, İslam anlayışı olamaz. “Peygambere” iman etmeden, Kur’an ile sünnet’in arasına mesafe koyarak

ebedi kurtuluşa ulaşamaz. Resulü Ekrem'in şerefli sözleri olmadan Kur'an anlaşılabilir ve yaşanmaz. Bizi bu konuda ikaz eden yine bizzat Efendimizdir. O şöyle buyurur "Sakin sizden birinizi, emrettiğim veya yasakladığım bir konu kendisine iletildiğinde, koltuğuna yaslanmış olarak cahilce, "Biz Allah'ın kitabında ne bulursak ona uyarız, hadis tanımayız!" derken bulmayayım" (İbni Mace- Sünen-2; Tirmizi- ilim,10)

Şimdi biz, Diyanet İşleri Başkanlığı Din Hizmetleri Genel müdürlüğü tarafından hazırlanan bu cehalet dolu hutbenin neresini düzeltmeye çalışalım?

Diyanet İşleri Başkanlığı daha Resul (Elçi) ve Nebi kavramlarının hangi anlama geldiğini bilmiyor. İnsanlara din hususunda doğru ve sahih bilgiler vermesi gereken Diyanet'in bu kadar Kur'an bilmez, cahil bir kurum olduğunu bu hutbe açık olarak göstermektedir. 12. 02. 2016 tarihli Diyanet hutbesinde geçen "bize Kur'an yeter" cümlesini, "Peygamberimizi, onun siretini ve sünnetini dikkate almadan Müslümanca yaşamaya çalışmak" cümlesinin altında, Diyanet İşleri Başkanlığının ne kadar Kur'an'dan uzak bir anlayışa sahip olduğu, Emevi Abbasi Ehli Sünnet dininin rivayetlerini aynen Fetö, Cübbeli Ahmet gibi kendine din edindiğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bu konuda benim diyanete karşı sert eleştiriler getirmemin sebebi, bir çok âyette apaçık olarak ortaya konduğu halde, yalnız Kur'an'dan konuşanları, din ve hüküm olarak sadece Kur'an'ı merkeze koyan muvahhidleri, kitaptan haberi olmayan ümmilere, Allah Resulü'nün düşmanları olarak tanıtmasıdır. Bu ahlaksız hareket hastalıklı bir ruh halinin yapısını deşifre etmektedir. Halbuki Kur'an ehli muvahhidler, Allah Resulü'ne karşı değil, ona yapılan iftiralara karşı gelmektedirler. Ama maalesef Diyanet İşleri Başkanlığı bu basit meseleyi bile anlamaktan acizdir.

Diyanet İşleri Başkanlığı Kur'an konusunda o kadar cahildir ki, hutbenin metninde, "sünneti dikkate almadan Müslümanca yaşamının mümkün olmadığına" dair görüşün temellendirilmesinde ken-

disine müracaat edilen âyetlerin konuyla uzaktan yakından ilgisinin olmadığını farkında bile değildir. Rahman ve Rahim olan Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. “İşte sana gerçek olarak okuduğumuz bunlar Allah'ın ayetleridir. Artık Allah'tan ve onun ayetlerinden başka hangi söze iman edecekler.” (Casiye- 6) “Onlar artık bundan (Kur'an'dan) sonra hangi söze iman edecekler.” (Mürselat-50)

“Siz, haddi aşmış kimseler oldunuz diye, sizi Kur'an'la uyar-maktan vâz mı geçelim?” (Zuhruf- 5)

Muhammed (aleyhisselam)'i diğer insanlardan ayıran tek özellik ona risaletle ilgili vahiy indirilmiş olmasıdır. Kur'an'ın tüm emir ve yasaklarıyla o da muhatap idi. “(Ey Nebi!) Sen, sana vahyedilene uy ve Allah hükmedinceye kadar sabret. O hakimlerin en hayırlısıdır.” (Yunus-109) “(Ey Nebi!) Sen, sana vahyedilene sınımsız sarıl. Şüphesiz sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Doğrusu Kur'an, sana ve kavmine bir öğüttür. İleride ondan sorumlu tutulacaksınız.” (Zuh-ruf- 43, 44)

Onun âlemlere rahmet olması Allah'ın Resülü olması sebebiyledir. Yani Kur'an'ı tebliğ etmesiyle alakalı bir durumdur. Kur'an bir ayette Allah Resülü'nün insanlara rahmet olduğunu söylerken (Enbiya- 107) Kur'an'ın insanlar için hidayet,rahmet ve öğüt olmasıyla ilgili onlarca ayet mevcuttur. Bu yönüyle Risalet görevini yapmış tüm Resuller (Allah'ın Elçileri) Alemlere rahmet olarak gönderilmişlerdir.

İnsanlığa rahmet olan, nebilerin şahsı değil, tebliğ ettikleri vahiy'le alakalı bir olaydır. Elçilerin Kur'an'da güzel örnek olarak nitelenmesi, tebliğ ettikleri şeylerle alakalıdır. Onun şahsı ile ilgili olsaydı Kur'an'da aynı ifadenin (üsve-i hasene) İbrahim (aleyhisselam) ve onun yanındakiler için kullanılması (Mümtehine- 4) nasıl açıklanabilirdi?

Nebi (aleyhisselam)'ın Allah'ın ve meleklerinin salâtına (Ahzab-56) (yardım ve destek) mazhar olması, davasının ve dininin Allah ve melekler tarafından desteklendiği ve ona yardım edildiği anlamın-

dadır. Aksi takdirde aynı ifadenin müminler için de kullanılması-
nın, yani Allah'ın müminlere salatta bulunmasının nasıl bir anlam
olacaktı. “Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için üzerinize
(vahiyle) yardımını gönderen O’dur. Melekleri de size yardım eder
ve destek olur. Allah, müminlere karşı çok merhametlidir” (Ahzab,
43) Demek oluyor ki, Allah ve meleklerinin salatı sadece Nebi’ye
değil, bütün müminlere yapılan vahiyle yardım ve destektir.

Dolayısıyla, Nebiye yardım ve destek anlamında kullanılan salat
kavramını Muhammed’e salavat çekme olarak çeviren Ehli Sünnet
ve Şia’nın âlimleri Kur’an’a karşı cehalette yakalanması mümkün
olmayan bir rekora imza atmışlardır. Tüm bu yalan ve uydurmalar
Şia ve Ehli Sünnet dininin Kur’an’a ve Tevhid akidesine bakış açı-
larının nasıl keyfi olduğunun göstergesidir. Buraya kadar sıraladı-
ğımız örnekler bize, Fetö’nun dışındaki yapıların dini anlayışının
fetö’nünkinden farklı olmadığını gösterir. Ancak bazı tarikatlarda
bulunan hurafe ve iftiralar fetö’nün din anlayışına rahmet okutacak
derecede şirk içerdiğini de söylememiz gerekir. Bugünlerde kimi
çevreler Fetö, PDY ile bağının olmadığını ısrarla vurgulanan ve Fetö
tarafından istismar edildiği söylenen Said Nursi ve onun şakirdle-
rinin durumu da diğerlerinden farklı değildir. Risâle’i Nur’un ken-
disine Allah tarafından yazdırıldığını söyleyen Said Nursi, F Gülen
için en önemli rehber konumundadır.

F Gülen, mehdilik hastalığını Said Nursi’nin Risâle’i Nur Külli-
yatından kapmıştır. Her yıl devlet büyüklerinin katılımıyla gerçek-
leştirilen Konya Merkezli törenlerin temelini teşkil eden Mevlevilik
de Kur’an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulama düşmanı olarak
paralel din bağlamında asla gözardı edilmemesi gereken bir olaydır.
“Sevgi Dini” adı altında Kur’an’da var olan tevhid dini dışında her
şeye benzeyen, uydurma ve hurafe bir din projesi devlet desteğiyle
uluslararası düzeyde tam gaz devam etmektedir.

Halbuki devletin (haklı olarak) savaş açtığı F Gülen bu propa-
gandanın en önemli destekçilerindendi. Aslında Celaledin-i Rumi,
aynen Muhyiddini Arabi, Bayezit-i Bestami gibi tevhid dininin en

yaman düşmanı olan paralel dinin(hulul, tasavvuf) en büyük teorisyenlerinden biridir. Devletin televizyonlarında Muhammed'e kul olmadan Allah'a kul olunamayacağını söyleyen tarikat şeyhi Tuğrul İnançer'den taverna tadında Ramazan programı hazırlayan Nihat Hatipoğluna kadar, özellikle baştan aşağı hurafe ve uydurma kitaplarla, kıl suyu, ayak izi, yanmaz kefen, hilyei şerif! çörek otu satarak dini istismar eden cübbelilere kadar tüm Kur'an düşmanları paralel dinin müntesipleridir. "Abdulkadir Geylani müritlerini kibrit kutusu içinde Allah'a göstermeden, hesap kitap görmeden, onları utandırmadan cennete götürüp yerleştirecek" diyen Paralel dinin en ön önemli şahsiyeti olan uydurma Gavs-1 da unutmayalım.

İşin İlginç Hangi Tarafa Baksanız Paralel Dincilerden Geçilmiyor

En önemli mesele nedir? Dürüst bir şekilde vicdanımıza müracaat ederek şu soruları kendimize sormalıyız. Allah tarafından Resullere (Allah'ın selâmı onların üzerine olsun) indirilen tevhid dini söz konusu olduğunda hangimiz hakikî hangimiz paralel dinin yanında yer alıyoruz? F Gülen ve terör örgütü ile mücadele hususunda cesaretli olmamızın sebebi: Allah'ın dinine yaptıkları hakaret ve iftiralar mıdır? Yoksa devlet adamlarının bu terör örgütüne açtığı savaş mıdır? F Gülen kırk yıldan beri bu millete Ehl-i Sünnet ve Şia'nın kaynaklarındaki uydurma ve yalan rivayetlerle Said Nursi'nin akıl almaz ve fikir kabul etmez hurafelerini anlatarak, Kur'an ehli muvahhidleri sapkın ilan eden bir Kur'an cahilidir. Bu paralel yapıya karşı tutumunuzu değiştiren şey sadece bunların devlete karşı koştukları siyasi şirk midir? Yoksa bunların Allah'a iftira, Allah'ın Resulüne hakaret ve tevhid akidesine karşı koştukları gerçek şirk günahı mıdır? Yani biz bu casus, hırsız, kumpasçı, şantajcı, takiyyeci, müşrik, cani, cahil, Kur'an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür, tevhid ve sorgulama düşmanı, hurafeci yapının Allah'a karşı koştukları şirk günahını en az devleti ele geçirmeye çalışmaları kadar önemsedik mi?

Bu örgüte karşı hissettiğimiz nefret ve yürüttüğümüz mücadelenin temelinde, bunların Allah'ın dinine karşı paralel bir yapılanma

içerisinde olmaları yatıyorsa, bu Kur'an'ı ve Tevhid'i duruşumuzu, Allah'ın diniyle kıyaslandığında paralel durumda olan herkese ve her yapıya göstermeliyiz. Kur'an ahlakına sahip olma, Allah Resulü'nün yolunda bulunma, onur, cesaret, dürüstlük ve samimiyet bunu gerektirir.

Gerçek Müslümanlık budur. Rahman ve Rahim olan Allah, söz konusu grubun ülkede en güçlü ve etkili olduğu dönemde bunlara karşı Kur'an'ı ve tevhidi mücadele verenlerle, siyasi iktidarın bu grubu terör örgütü ilan ettikten sonra onlara karşı mücadele başlatanlar arasındaki farkı elbetteki kayda geçirmiştir. İkinci grupta yer alanlar hiç şüphesiz diğer gruplarda mücadelelerini başlatmak için siyasi iktidarın onları da "sakıncalı yani güvenilmez paralel devlet yapılanması" ilan etmesini bekleyeceklerdir. Dolayısıyla, Kur'an ve tevhid eksenli bir bakış açısı ile olaylara bakan kişiye Allah, basiret, feraset ve furkan bahşedecek, diğerleri de siyasi ve dünyevi menfaatler peşinde koşmaya devam edeceklerdir.

Mesela: Neden Diyanet İşleri Başkanlığı 15 Temmuz darbesine kadar paralel devlet yapılanması ile ilgili olumsuz hiçbir sözü olmamıştır. Paralel terör örgütü ile Diyanet İşleri Başkanlığının inancı arasında bir fark olmadığı içindir. Diyanet İşleri Başkanlığı Allah Resulü'ne karşı her türlü iftira ve hakareti yapan diğer paralel dini yapılanmalar aleyhinde neden sesini çıkarmaz? Allah'ın Resulü siyasi ranttan daha önemli değil mi?

Yüce Allah'a hakaret ile Allah Resulü'ne hakaret arasında bir fark var mıdır? Allah Resulü'ne karşı iftira ve ihanet dine iftira ve ihanet değil midir? İnsanlık tarihinde bütün paralel dinlerin (ilahların ve evliyanın şirk dininin) çıkış noktası tahrif edilmiş din anlayışıdır. Bu anlayışın temelleri Allah tarafından indirilen vahyin devre dışı bırakılması ile başlar. Çünkü Allah tarafından indirilen hakiki dini bozmadan ve dejenere etmeden yeni bir din ortaya çıkarılamaz. Bundan dolayı yüce Allah Kur'anda şöyle buyuruyor. "Bilerek hakkı batıl ile karıştırmayın yani bile bile hakkı gizlemeyin" (Bakara- 42)

Aslında bütün Elçiler zaman içerisinde din adamları! tarafından

şirke evrilmiş olan tevhid akidesini ıslah etmek için gönderilmişlerdir. Şuayb (a.s) şöyle sesleniyor. “...Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmek istiyorum. Fakat başarılı olmam ancak Allah’ın yardımı ile dir. Yalnız ona dayandım ve yalnız O’na döneceğim” (Hud- 88)

Emevi Abbasi Ehli Sünnet dini ile kadim İran inançlarının taşeronluğunu yapan Şia mezhebinin din adamları Kur’an’ı açıktan inkâr edemediklerinden ötürü onu tamamen devre dışı bırakmak için Allah Resulü’nü kullanarak sünnet adı altında uydurulan hadislerle dolaylı yoldan bunu gerçekleştirme yoluna gittiler.

Gerçekten de bugün Şii ve Sünni din adamlarının içinde bulunduğu şirk, vahşet, cehalet, ırkçılık, taklitçilik, ahlaksızlık ve hurafeler Allah’ın bir sisteme bağlı olarak indirdiği Kur’an’ın devre dışı bırakılmasından kaynaklanmıştır. Bu konuda Rahman ve Rahim olan Allah ne buyuruyor. “Eğer biz, bundan (Kur’an’dan) önce onları bir azapla helâk etseydik, muhakkak ki şöyle diyeceklerdi: Ey Rabbimiz! Ne olurdu, bize bir Resul gönderseydin de, şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce âyetlerine uysaydık!” (Tâhâ-134)

Yukarıdaki ayette çok muhteşem bir incelik vardır. Allah’ın Elçileri sadece Allah’ın kitabını okur, onu anlatır, yalnız onu tebliğ ederler. Ehli Sünnet dininin fanatik taraftarı F Gülen tarafından yapılan 15 Temmuz askeri darbesi vatansever milletin büyük bir cesaretiyle şimdilik geri püskürtüldü. Fakat bu kumpasçı, takiyyeci ve müşrik örgüt binlerce Anadolu gencinin mankurt olmasına sebep oldu.

Yani İslam milleti için esas yıkım ve çürüme her zaman uydurma din olmuştur. Evet devlet ve millet açısından Fetö bir çok problemin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Fakat din ve iman açısından da faydaları olmadı değil, Mesela milleti, Din, iman, Allah ve Allah’ın Resulü ile aldatması neticesinde artık insanlar uydurma ve paralel dinleri konuşmaya ve sorgulamaya başladılar. Aslında bizim şer olarak gördüğümüz birçok şeyde yüce Allah bilmediğimiz bir çok hayır var etmiştir.

Biz Allah'ın ilim ve kudretinin sonsuzluğunu idrak edemeyiz. Rahman ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. "Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Bakara- 216)

Allah'ın rahmet ve inayetiyle, şefaet ve izniyle şer olarak gördüğümüz bu şeytani yapılanmalar sayesinde bir çok gerçek ortaya çıkacaktır. "Buhari Allah'tan gelmiş gibidir" diyen, "...Birde Kur'an Müslümanlığı diye bir şey çıktı,Kur'an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı, usul-ı din uleması hadisin Kur'an'a ihtiyacından daha çok Kur'an'ın hadise ihtiyacı vardır..." Kitap değil mesele, yoksa Allah ipe bağlar Kur'an'ı Kerimi semadan sarkardı. "Alın bunu okuyun aklınız başınıza gelsin" derdi. (Mehtap TV, Samanyolu TV, burç fm)

Ehli Sünnet dininin kölesi F Gülen aynen bunları söylüyordu. Aslında F Gülen, Diyanet İşleri Başkanlığı başta olmak üzere diğer cemaat ve tarikçuların inancını dile getiriyordu. Evet Ehli Sünnet din adamlarının akıllarında bir sorun vardır, cahil ve düşüncesiz insanlardır, bunu kabul ediyoruz. Fakat esas sorun onların uydurma ve yalan rivayetlerinde, inançlarında ve dinlerinde bulunmaktadır. İşte asıl bilinmesi gereken en büyük gerçek budur. F Gülen mağlup oldu diye paralel dinin bütün kötülüklerini ona yükleyerek, esas beslediği Ehli Sünnet dininin kaynaklarını ve Said Nursi'nin risâlelerini görmezden gelmek büyük bir cehalet ve büyük bir ahlaksızlıktır.

Bu uydurma ve iftira inanç "hadisler de vahiy'dir, hadisler vahiy ürünüdür" inanç ve iddiasıdır. Şii ve Sünni din adamlarına göre "Allah Resulü'nden asırlar sonra uydurulan beşer mahsulü uydurma hadisler Kur'an'a eşit bir konuma sahip kılınmıştır. Bunların inançlarına göre, "Hadislerde aynen Kur'an gibi Allah tarafından indirilmiş vahiy'dir" Zaten Diyanet İşleri Başkanlığı dahil olmak üzere bu dinin bütün âlimlerine! göre "hadisler olmadan Kur'an anlaşılabilir" Paralel Ehli Sünnet mezheplerinde, tarikatların tümünde, Said Nursi'yi en büyük önder kabul eden Nurcuların hepsinde ve cemaatlerin

çoğunda bulunan inançta Kur'an ile ilgili bir şey bulmak mümkün değildir. Bunlar sünnet adı altında uydurma rivayetleri o derece benimsemiş ve özümsemişler ki, bu cehaletle cinayet bile işlerler.

Fakat suyu da üç yudumda ve oturarak içmenin çok büyük bir sevap olduğuna iman ederler.

Mesela: Cübbeli Ahmet'i dinliyorsunuz dünyada ne kadar şirk çeşidi varsa kendisinde ve tarikatında mevcut olmasına rağmen, sabahtan akşama kadar Ehli Sünnetin üstünlüğünü anlatır. Yine Cübbeli Ahmet, dinin sırtından dünyanın servetini kazanırken, "erkeklerin başlarının açık olmasının sünnete aykırı olduğunu" iddia eder. İşte size Fetö lideri Gülen'in inancından çarpıcı bir örnek.

Diyor ki, "Senelerce evvel birisi, bazı şeyler arz edeceğim size, bana dedi ki, önemli bir zat, "Huzuru Risalet penahiyedeydim (Allah Resulü'nün huzurunda) "Ümmet-i Muhammed'in ve hususiyle Türk insanının derdi ile iki büklümdüm. Bir inledim, bir de sonra murakebe yaptım. Sonra "Ya Resulullah" dedim," halimiz ne olacak bizim?" Birdenbire Resulü Ekrem temessül buyurdu (canlı olarak geldi) rüya değil, buyurdular ki: "Türkiye'nin meselesini (sorunlarını) falanlara(kendi cemaatine) bıraktık biz" "Bakış bu, şimdi hakkınızda Nebi'nin hüsnü zannı bu, hâşâ o doğru söyler, doğru görür, siz bilmem hüsnü zannı nereye koymayı düşünürsünüz? "Bence Ramazanlarda öpüp başınıza koyduğunuz hilye şeriften (Allah Resulü'nün diyanet camilerinde bulunulduğuna inanılan sakalı) çok mukaddestir, bırakan onu da bunu öpün, (Yani Allah Resulü'nün bu sözünü) başınıza koyun ve kemer beste-i ubudiyet içinde bu işe sahip çıkın" (Mehtap TV, Samanyolu TV, burç fm,) Evet, F Gülen aynen bunları söylüyordu. "...öpün başınıza koyun ve kemer beste-i ubudiyet içinde bu işe sahip çıkın" sözü "Benim vereceğim talimatları ubudiyet içinde (Allah'a kulluk yapar gibi) yapın, çünkü Resulullah Türkiye'nin meselesini bana havale etti "demek istemiştir.

F. Gülen'nin müritleri bu saçma sapan ve ahmakça konuşmasını ağlayarak dinliyorlardı. Çünkü onları Kur'an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulamadan uzaklaştırmış, kendisini (Hâşâ) Allah

gibi sorumsuz, hata etmez bir konuma sokmuş ve bütün ihanetlerini mukaddes ölçüler gibi onlara enjekte etmiştir.

Onlar da onun kurtarıcı bir Mehdi, beklenen Salih zat olduğuna inandıkları Hoca efendilerine karşı mutlak bir itaat sergiler hale gelmişlerdi. Bütün bu yalan ve aldatmalara karşı hiçbir zaman Diyanet'in sesi çıkmamıştır. Çünkü onun inancı da aynı kaynaklara dayanıyor.

Milyonlarca İnsan Nasıl Bir Akla Hizmet Etmiş?

Talebesi kendisine geceleri yattığı camide melekleri görüp görmediğini soruyor. F. Gülen'in cevabı, "Orada Melekleri görme değil de ben çok defa zannediyorum namaza camı vurarak kaldırırdı o ruhaniler" "Böyle yaz günlerinde gecelerde kısa. Pencerede uykuya daldığım anda isimle çağrıldığımı hatırlarım" "Ben derdim ki herhalde Hazreti Murat çağırıyor, (2. Murat) namaza kalk gibi, Fethullah namaza kalk derlerdi, cama da tıklatırlardı yani mükerrerdir, isimle, tabi herhalde millet ayıplar diye, gelecekler camiye imam yatıyor orada pencerede falan, beni utandırmamak için kıtmirlerini uyarıyorlar sultanlar, evet" (Samanyolu TV, burç fm, Mehtap TV.)

Başka Bir Yalanı,

"(Nur talebelerinden) Biri, gecenin geç saatlerinde teksir makinesinin kolunu çevirirken, "Hasbi Rabbi cellallah, mâfi kalbi gayrullah, Nur Muhammed sallallah" diyor. Tam o esnada birden kapı açılıyor ve içeriye râşit halifeler (Ehl-i Sünnet dinine göre râşit halifeler Ebubekir, Ömer, Osman, Ali) giriyor, "Devam edin, biz de sizinle beraberiz" diyorlar.

F. Gülen diyor ki: "Madde ile kayıtlı olmayan ruhlar, dünyadaki cesetlerine benzer misali cesetleriyle tekrar görülebilirler. Bunun sayısız denecek kadar misalleri vardır" "Ruh, kendi zatında maddi kılıfı olan ceset gibidir. Manevi kılıfı da, âdeta misâli bedendir.

Ehlullah (veliler) temessül ettiği (canlı olarak geldiği) zaman, bu ikinci bedeniyile aynı anda beş on yerde görülebilir" "Mesela onları hapishanedeyken, sabah namazında camide ve aynı zamanda

Kabe’de tavafta görebiliriz.” “Uzağa gitmeye gerek yok, Kıbrıs çıkarılmasında falan veli zâtın, pilotun yanına oturup, “Evladım bombaları şuraya, şuraya bırak” diye rehberlik ettiği söylenir.” (İnancın gölgesinde 1,F Gülen, Nil Yayınları, 8, baskı, 1996, s,79)

“Ehlullah’tan “Abdal” sınıfı içinde bulunanlar, şu anda diyelim camidedirler, ama aynı anda, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellemin) huzurunda bulunurlar. Kabe’dedirler, ya da bir yerde irşad ile meşguldürler. Farkına varırsa, el atılsa elleriniz bellerinden öbür tarafa geçiverir. Çünkü elinizin değdiği, ne onların asıl vücududur, ne de ruhlarıdır, belki, akıcı ve ruha kılıf olmuş misali bedenleridir ve onlar temessül halindedirler.” (İnancın gölgesinde- 1,F Gülen, Nil Yayınları, 8. Baskı, 1996, s, 79)

Benim en çok merak ettiğim ve kızdığım şey, F Gülen milyonlarca insanı bu hurafe ve yalanlarla aldattığı zaman, görevi vatandaşlara doğru bilgiler sunmak ve yanlış bilgilerden korumak olan Diyanet İşleri Başkanlığı ile yüzlerce ilahiyatçı akademisyen neredeydi. Müritleri F Gülen’e soruyor. “Gavs, kutup, üçler, yediler, kırklar diye bilinen veliler, bütün İslam ülkelerine mi dağılmışlar? Yoksa Türkiye’de ayrı, Mısır’da ayrı mıdır?

F Gülen’in Cevabı:

“Belki Allah’ın velileri dört bir tarafa dağılmışlardır. Ancak “iki imam” dediğimiz zatlar, her zaman bulunabilir ama, gavs her zaman olmayabilir. Ayrıca her kutup, gavs değildir. Bir ölçüde kutbiyyet, gavsîyetin hasse-i lazimesidir. Ve bunlar vefat edince Allah’ın izniyle vesayetleri devam eder. Yani tasarrufları, bir rahmet bulutu gibi üzerimizde tülленir durur. İmamı Rabbani, Abdul kadir-i Geylani, Şeyhul Harrani ve Bediüzzaman (Said Nursi) gibi zatları bunlardan sayabiliriz. (Fasıldan fasıla- 1- F Gülen, Nil Yayınları, 3 baskı, Eylül 1995, s, 37, 38) Şimdi bunları anlatan F Gülen’e, tasavvuf ve tarikat dininin önde gelenlerine şöyle bir soru sorma hakkımız doğuyor.

Vefat ettikten sonra bile vesayetleri devam eden gavs, kutup, üçler, yediler, kırklar diye iman ettiğiniz ilahlarınız İslam âlemin-

deki bunca zulüm, katliam, kaos, anarşi, terör ve kargaşayı neden durdurmuyorlar? Halbuki ilah diye inandıkları gavs ve kutuplar en çok anarşi, katliam, kaos, anarşi ve terör olan bölgede yaşamış ve halen yaşamaya devam ediyorlar. Sizin yalan söylediğinizi ve hiçbir zaman hidayet bulamayacağınızı Kur'an'dan size gösterelim mi?

Yüce Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "Allah'ın âyetlerine inanmayanlar yok mu, kuşkusuz Allah onları doğru yola iletmez ve onlar için elem verici bir azap vardır" "Allah'ın âyetlerine inanmayanlar, ancak iftira eder. Yani onlar, yalancılardan kendileridir" (Nahl, 104, 105) "Onlara bir zulmetmedik fakat onlar kendilerine zulmettiler. Rablerinin azap emri geldiğinde Allah'a bırakıp da (yanında, yöresinde, berisinde) taptıkları ilahları onlara hiçbir yarar sağlamadı hüsrانlarını arttırmaktan başka hiçbir şeye yaramadı" (Hud-101)

F. Gülen'in Sapkınlıkları

Ehli Sünnet dininin uydurma rivayetlerini ve Said Nursi'nin hurafelerini tek kaynak olarak alan, Kur'an, ilim, hikmet, akıl, Tevhid, ve sorgulama düşmanı F. Gülen, gavs (ilah) olarak inandığı Abdulkadir Geylani'nin henüz bebek iken bile tasarrufunun ve kerametlerinin olduğuna inanmaktadır. F. Gülen diyor ki: "Halk, yevm-i şek (Ramazan hilalinin çıkıp çıkmadığı) şüphesi içinde. Sonra "gidin, falanın bugün doğan bebeğine bakın. Eğer süt emmiyorsa Ramazan'dır, emmiyorsa değildir" diyorlar. Tam o esnada gavsı âzam'ın (Abdulkadir Geylani) annesi de oğlu süt emmiyor diye ağlıyormuş. Hali görünce, "ana ağlama, bugün Ramazan, oğlun onun için süt emmiyor" diyorlar. Bunlar Cenabı Hakkın hususi atayasına (özel vergisine) mazhar kimselerdir" (Fasıldan fasıla- 1, F. Gülen, Nil Yayınları, 3. Baskı Eylül 1995, s, 45) Tamam, F Gülen hastadır, şizofrendir, ahmaktır, akılsızdır, ilimsiz bir cahildir. Emevi Abbasi Ehli Sünnet dinine ve Said Nursi'nin Risale'i Nur Külliyyatına fanatik bağlı Kur'an düşmanı bir zihniyete sahiptir.

Peki ona uyan içlerinde Prof, Doçent, Dr, İlahiyatçılar, akademisyenler, öğretmenler, generaller bulunan binlerce entelektüel nasıl

zihni özürlü bir adama sorgusuz, kayıtsız, şartsız itaat ederler. Yüce Allah'ın bir ilim üzerine indirdiği ve adını Furkan olarak koyduğu Kur'an yerine insanlara yalan rivayetler dikta ettirilirse her türlü mikrop ve hastalığı meydana çıkması kaçınılmaz olacaktır.

F. Gülen diyor ki: "Nebi'nin mucizesi nasıl haksı, velinin kerameti de öyle hak ve gerçektir. Ehli Sünnet'in inancı bu merkezdedir, bu merkezdedir ve bu husus yüzlerce-binlerce vak'ıyla te'yid görmüştür. Mucize, keramet ve keşif arasındaki farklar, tasavvuf ve bir kısım kelâm kitaplarında mevcuttur. Yayıgın olan kanaate göre, ehlullah ilk defa inkişaf eden, kabirlerdeki insanların ahvalidir. Ve bu, eşyanın perde arkasına atılan adımların ilki sayılmıştır" (Fasıldan Fasıla- 2, F Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı Ekim 1995, s, 28, 29)

15 Temmuz'da Allah bu millete yardım edip vicdanlarını harekete geçirmeseydi işte ülke bu cahil ahmaklar sürüsünün oyuncağı olacaktı. Hanif Müslümanlıktan bozularak Yahudiliğe, Hristiyanlığa (Anglikan, Protestan, Katolik, Ortodoks) evrilen, yine Allah'ın kitabı Kur'an ile indirilen saf dinin tahrif edilerek Sünniliğe (Hanefi, Hanbeli, Maliki, Şafii) ve Şiiliğe evrilen hurafe dinler de paralel din sayılırlar. Yani Rahman ve Rahim olan yüce Allah'tan son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı son Resul olan Muhammed (aleyhisselam) a indirilmeyen her inanç ve oluşum hakkın nazarında paralel din sayılır.

Dolayısıyla Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, Muvatta, İbni Mace, Kâfi (Şiilerin hadis kaynağı) Risale'i Nur, Mesnevi, Marifetnâme gibi uydurulmuş bütün eserler paralel din konumdadır. Çünkü bu yalan, uydurma ve iftira kitaplar Kur'an'ın devre dışı bırakılmasıyla onun yerine geçirilmişlerdir.

Mesela, Kur'an'da olmadığı halde, recm cezası, mürtedin öldürülmesi, namaz kılmayanın tekfir edilerek öldürülmesi, ahirette Allah'ın şefaatinde başka şefaatchilerin var olacağı, Muhammed (aleyhisselam) a salavat çekme, Allah Resülü'nün Kur'andan başka mucizesinin var olduğu, ölümlere Kur'an okunacağı, ölümlere dua edilebileceği, ölümler adına hayır yapılabileceği, ölümler için hac ve umreye gidilebileceği, resim yapmanın ve satrancın haram olduğu, mezhep-

lerin hak olduğu, kabir azabının var olacağı, İslam'ın şartının beş olduğu gibi yüzlerce-binlerce uygulama ve ibadeti bu paralel dinler ümmete gerekli kılarak farz, vacip ve sünnet olarak inandırılmaktadır.

Kur'an'ı Mübin'e göre hüküm yalnız Allah'ındır. İslam vahiy sayesinde bütün Allah Elçilerine indirilen dindir ve yüce Allah dinde her türlü bölünme ve parçalanmayı yasaklamıştır. Kerim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor.” (Ey Nebi!) Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah inananları hangi fitrat üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur.” (Rum, 30)

“Hepiniz O'na yönelerek O'na karşı bilinçli olun yani, salatı ikame edin, müşriklerden olmayın.” (Rum, 31) “Dinlerini parçalayan ve bölük bölük (mezhep mezhep)olanlardan (olmayın. Bunlardan)her fırka, kendilerinde olan (inanç ve ibadet) ile sevinmektedir.” (Rum-32)

“Dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi Ancak Allah'a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir.” (En'am- 159)

Allah Resulü (aleyhisselam) sadece ve sadece Allah'tan indirilen vahiy ile uyarmış, sadece Kur'an'ı tebliğ etmiş, yalnız Allah'tan indirilen Kur'an'ı okumuştur. “De ki: Ben sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat, sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu çağrıyı duymazlar.” (Enbiya- 45) “...De ki: Ben sadece Allah'ın indirdiği kitaba inandım...”(Şura, 15)

“Allah'ın yanı sıra kendilerine taptıklarınız, sizin ve atalarınızın taktığı kuru isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında herhangi bir şey indirmemiştir. Hüküm sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yusuf- 40)

Paralel din yapılanması Allah tarafından indirilen hak dini istismar ederek onun geniş imkanlarından faydalanarak, hak

dinin yerini almaya çalışan, uydurma rivayetlerle oluşturulan şirk dindir. İnsanların büyük çoğunluğu, tefekkür etmeden, akıllarını kullanmadan ve sorgulamadan kabul ettikleri tek şey din olduğu için, paralel dinin kurucuları tevhid dinini kendi amaçları uğrunda kullanmışlardır.

Bundan dolayı devlet adamları azami bir şekilde paralel din-den faydalanmaya çalışırlar. Halbuki yüce Allah, Adem (a.s) dan Muhammed (a.s) a ve dolayısıyla kıyamet gününe kadar vahiy ile tüm elçilerine geçerli tek bir din (İslam,tevhid) indirmiştir. İlk Nebi Adem (a.s) dan son Nebi Muhammed (aleyhisselam) a kadar gelen vahiy'lerde yüce Allah bu dinin adını tevhid akidesi anlamında "İslam dini" koymuştur. Rahman ve Rahim olan Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. "Allah uğrunda, hakkını vererek cihad edin. O, sizi seçti, din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yükledi, babanız İbrahim'in dininde de böyleydi. Elçi'nin size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için, O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda),- gerekse bunda (Kur'an'da) size "Müslümanlar" adını verdi..." (Hac-78) "(İnsanları) Allah'a davet edenden yani sâlih amel işleyenden ve "Ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kim vardır" (Fussilet- 33) "Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Âli İmran-102)

Dolayısıyla ilkeleri Allah tarafından belirlenmiş, elçileri vasıtasıyla gönderilmiş ve açık olarak ortaya konmuş tek din vahyedildiğine göre mevcut dinlerin tamamı paralel din sayılırlar. "...Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'a razı oldum..." (Mâide, 3)

Bu paralel dinlerin siyasi bir güç elde etmeme ve devlet yönetimine sızmaya çalışmamaları kendilerinin paralel din oldukları gerçeğini değiştirmez. "Allah indinde hak din (tevhid dini olan) İslamdır..." (Âli İmran- 19) "Kim, (tevhid dini olan) İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir inanç) asla kabul edilmeyecek ve o ahirette ziyan edenlerden olacaktır." (Âli İmran- 85)

Emperyalist güçler için, halkın kolay idare edilip rahat sömü-

rülmeye daha elverişli olacağından, Allah'ın dini yerine paralel dinlerin oluşturulması gerekiyor. En etkili paralel din Emeviler döneminde uyduruldu, Abbasiler döneminde yazılmaya başlandı, Osmanlı döneminde hayata hakim kılındı.

Bu paralel dinin alimleri ve müctehitleri uydurma rivayetlerle Kur'an'ı tamamen devre dışı bırakmışlardır. Allah'ın kitabı o derece devre dışı bırakılmış ki, biri bugün çıkarda Kur'an'ın en açık bir hükmünü haykırırsa, bu paralel dinin seydaı, molları, müftüleri ve vaizleri tarafından sapkın, mezhepsiz, dinsiz, imansız olarak gösterilir. Paralel din, tarihin her döneminde devletler tarafından desteklenmiş karşılıklı çıkar ve menfaat ilişkileriyle birbirlerine kuvvet vermiş birbirlerini beslemişlerdir. Bu din, Allah tarafından indirilen dini tamamen dejenere edip bozduğu için insanlık âlemine hiç bir zaman bir umut ışığı olmamış, bir hayır getirmemiştir. Bu dinin hakim olduğu coğrafyalarda terör, kaos, anarşi, zulüm, katliam, kargaşa, ihtilaf ve savaşlar asla son bulmamıştır.

İnsanlık tarihinde halkların üzerinde her zaman ve zeminde etkili olan din İslam dini değil, paralel din olmuştur. Kur'an'a göre tevhid akidesi ile gönderilen hiç bir Allah Elçisi tam olarak bu dine karşı başarılı olamamıştır. Kur'an'ın bir çok âyetine bakarak bu paralel dinin adını "evliya ve ilahların şirk dini" koymak mümkündür. Çünkü dünya tarihinde evliya ve ilahların şirk dininden etkilenmeyen bir millet var olmamıştır. Bütün kadim medeniyetler din olarak çok ilahlı bir inanç sistemine sahip bulunuyorlardı.

Bu hulul ve şirk inancı, yani paralel din, yani evliya ve ilahların şirk dini halen efendileri, şeyhleri, üstadları, mezhep imamları, müctehitleri, muhaddisleri, gavsları, medrese ve tekkeleriyle en canlı ve etkili bir şekilde ara vermeden hayatiyetini devam ettiriyor. Paralel şirk dininin kurucuları yani evliya ve ilahlar dininin alimleri, paralel dini meşrulaştırmak ve gerçek bir dinmiş gibi göstermek için baş vurdukları en etkili yol "atalarımızın dini, atalarımızın yolu" sözünü dinlerinin doğru bir yol olduğuna kanıt olarak kullanmakta ve böylece milleti etkilemeye çalışmalarıdır.

Halbuki Kur'an'a baktığımızda insanlık tarihinde ve içinde bulunduğumuz toplumun büyük çoğunluğunun dini ve din adına sergiledikleri uygulamalar, onun doğru din ve hidayete giden bir yol olduğunu asla göstermez. “Rabbinin sözü, doğruluk ve adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek kimse yoktur. O işitendir bilendir.” (En'am- 115)

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz ve onlar sadece saçmıyorlar.” (En'am- 116) “Onların çoğu, Allah'a şirk koşmadan iman etmezler.” (Yusuf-106)

Dolayısıyla bugün yeryüzünde nerede olursa olsun sorgulamadan kabul edilecek bütün dinler paralel din sayılırlar. Kur'an'ı Mübin yüzlerce ayette ataların dinini sorgular, reddeder ve batıl bir yol olduğunu ortaya koyar. Kur'an'a göre Allah tarafından indirilmeyen bütün dinler paralel dindir. “Onlara(müşriklere) Allah'ın indirdiğine tabi olun, denildiği zaman onlar, “Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız” derler. Peki ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiysele?” (Bakara- 170) “(Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kafirlerin durumu, sadece çobanın bağırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer. Çünkü onlar sağırlar, dilsizler ve körlerdir. Bu yüzden düşünmezler.” (Bakara-171)

Allah'ın gönderdiği hiçbir elçi paralel dine karşı başarılı olamamıştır. Yani ilahların ve evliyanın şirk dininin alimleri, mollaları, müftüleri, seydaları her zaman ve zeminde elçileri yalanlamış ve hakarete maruz bırakmışlardır. “Senden önce de hangi memlekete bir uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın varlıklıları: Babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların izlerine uyarız, derlerdi” (Zuhruf- 23) “(Elçileri) Ben size, babalarınızı üzerinde bulduğunuz dinden daha doğrusunu getirmişsem (yine mi bana uymazsınız)? deyince, dediler ki: Doğrusu biz sizinle gönderilen şeyi (Tevhid'i) inkar ediyoruz. Biz de onlardan intikam aldık. Bak, yalanlayanların sonu nasıl oldu.” (Zuhruf- 24, 25)

Allah'tan indirilen din bir kenara bırakılıp, herhangi bir kişinin veya kurumun içtihatlarını, inançlarını, fikirlerini ve uygulamalarını din olarak kabul ettiğimizde paralel dini yaşamaya başlamış oluruz. Bu dinin adının Hristiyanlık, Yahudilik, Sünnilik ve Şii-lik yada bu kişilerin adlarının Ebu Hanife, Şafii, Maliki, Hanbeli, Caferi, Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, Celaleddin-i Rumi, Muhyiddini Arabi, Bayezit-i Bestami, Said Nursi olması hiçbir şey değiştirmez. Bundan dolayı Allah sürekli olarak Yahudi ve Hristiyan din adamlarını reddediyor. "İbrahim, ne Yahudi, ne de Hristiyan idi, fakat o, Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir Müslüman idi, müşriklerden de değildi." (Âli İmran- 67)

Kur'an'ı Mübin'e baktığımda Yahudilik, Hristiyanlık, Şiiilik ve Sünniliğin arasında bir farkın olmadığını görüyoruz. Hatta Ehli Sünnet ve Şia'nın din adamları Yahudi ve Hristiyan din adamlarından daha bozuk kaynaklara sahiptirler. Yalan ve iftira bakımından Yahudi ve Hristiyanların kaynakları Ehli Sünnet ve Şia'nın kaynaklarının yüzde biri bile değildir Bir kez daha söylemede fayda vardır. Allah tarafından elçilere indirilmeyen bütün dinler paralel din sayılır.

Dolayısıyla Yahudilik, Hristiyanlık, Şiiilik ve Sünnilik (Diyamet, Nurculuk, Süleymanlık, bütün Tarikatlar, Kur'an'ı tek kaynak kabul etmeyen tüm cemaatler, bütün tasavvufi düşünceler) ilahların ve evliyanın şirk dinidir, paralel din kabul edilmesi gerekir. Allah'a adamımız emredilen bir ömrü sakın şeytanın şirk yolunda israf etmiş olmayalım. Allah'a armağan olması gereken bir hayat şeytanın dini uğrunda cehennemde son bulmasın. Yüce Allah ahirette cehennem azabına arz edilecek olan müşrik kafirlere şöyle nida edecek "Dünyadaki hayatınızda bütün güzelliklerinizi harcadınız, onların zevkini sürdürdünüz. Bugün ise yeryüzünde haksız yere büyüklük taslamanızdan ve yoldan çıkmanızdan dolayı alçaltıcı bir azap ile cezalandırılacaksınız." (Ahkaf-20) Rahman ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "De ki: Bana, dini Allah'a hâlis kılarak O'na kulluk etmem emrolundu. Bana Müslümanların ilki olmam emrolundu.

De ki: Rabbime karşı gelirim, doğrusu büyük günün azabından korkuyorum. De ki: Ben dini sadece Allah’a özel kılarak yalnız ona kulluk ederim. (Ey müşrikler!): Siz de O’ndan başka dilediğimize kulluk edin! De ki: Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini, hem de ailelerini hüsrana sokanlardır. Bilesiniz ki, bu apaçık bir hüsrandır.” (Zümer- 11, 12, 13, 14, 15) Paralelci müşrikler, dünya hayatında Allah için çok ameller işlediğini zannederken ahirette sadece Allah’ın gazabını ve cehennem azabını göreceklerdir. Şu muhteşem örnek bizim için bir ibret olsun. “İnkâr edenlere gelince, onların amelleri, ıssız çöllerde serap gibidir ki susayan onu su zanneder, nihayet ona vardığında orada herhangi bir şey bulmamış, üstelik yanbaşında da (şirk koştuğu) Allah’ı (onun azabını) bulmuştur. Allah ise, onun hesabını tastamam görmüştür. Allah hesabı çok çabuk görür” (Nur-39)

“Yahut (o müşriklerin inanç, duygu ve amelleri) engin bir denizdeki yoğun karanlıklar gibidir, (öyle bir deniz) ki, onu dalga üstüne dalga kaplıyor, üstünde de bulut... Birbiri üstüne karanlıklar...” İnsan, elini çıkarıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez. Bir kimseye Allah aydınlık vermemişse, artık o kimsenin nurdan nasibi yoktur.” (Nur- 40) Bu konuda diğer bir ayette Rahman ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. “Rablerinin (tevhid nime-tini) inkar edenlerin durumu (şudur): Onların amelleri fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu küle benzer. Kazandıklarından hiç bir şeyi elde edemezler. İyiden iyiye sapıtma budur” (İbrahim-18) Başka bir ayet şöyledir. “Onların yaptıkları her ameli ele alırız, onu saçılmış zerrelere haline getiririz (değersiz kılarız).” (Furkan- 23)

Bu konuda en önemli ayet şudur. “Kafir (müşrikler), benimle beraber kullarımı dostlar (Evliya) edineceklerini mi sandılar? Biz cehennemi kafirlere bir konak olarak hazırladık. De ki: Size,(yaptıkları) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi? (Bunlar) iyi ameller yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında bütün emekleri boşa giden kimselerdir.” (Kehf-102, 103, 104)

Onlardan çok örnekler verdiğimiz için bugün Kur'an'ın en büyük düşmanı olan tasavvuf dininin önderlerinin Tevhid akidesine aykırı şirk sözlerini ele alacağız. Paralel tasavvuf dininin dokunulmaz kabul edilen önemli âlimlerinin! Kitaplarını okuduğumuzda İslam dininin temeli olan tevhid akidesinin nasıl yerle bir edildiğini ve Allah'ın bütün Elçilere gönderdiği vahyin nasıl batıla bulanıp şirk yuvası haline sokulduğu apaçık ortaya çıkacaktır. Ancak bu paralel tasavvuf din şirkini tam olarak anlayabilmek için Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğü içinde çok iyi bilinmesi gerekir.

Mesela: Ehli Sünnet paralel dininde çok büyük bir âlim! olarak görülen İmam-ı Gazaliye göre evliya kabul edilen kişiler, Nebi'ler gibi Allah'tan kendi iradeleri dışında bilgi alırlar. “Bu bakımdan evliyâ ile Enbiya'nın (Nebilerin) ilimleriyle ulema ile hükemanın ilimleri arasında fark şudur: Evliyanın ve Enbiya'nın ilimleri kalbin dahilinden gelir, meleküt âlemine açılan kapıdan gelir. Hikmet ilmi ise, duyuların kapılarından gelir” (Gazali, İhya'u Ulumud din, c 3 Mühlikat 6. Kitap, kalbin acayip halleri bölümü)

Hatta Gazaliye göre evliya “(veliler) Enbiya'den (Nebi'lerden) daha üstündür. Çünkü ilimlerini direkt olarak Allah'tan alırlar, Nebi'ler ise vahiy meleğine ihtiyaç duyarlar” (a.g.e, 3.cilt, Mühlikat 6. Kitap-kalbin acayip halleri bölümü, ilham ile öğrenmek ve hakkın keşfedilmesinde süfilerin yolu ile ehli istidlalin yolu arasındaki fark) Benim evliya ve ilâhların şirk dini adını verdiğim paralel tasavvuf dininin akidesi en bozuk adamlarından biri de hiç şüphesiz Muhyiddin-i Arabi'dir. Nurcuların Üstad'ı Said Nursi'nin öve öve bitiremediği Muhyiddini Arabi, Fütihat-ı Mekkiyye adlı şirk kitabında kendisinin velilerin sonuncusu (Hâtemul Evliya) olduğunu iddia etmektedir. Muhyiddini Arabi rüyasında “evliyaların sonuncusu” unvanının Resulullah tarafından kendisine verildiğini iddia ettiği bir diğer kitabı olan Fususul Hikem'de kendisini şöyle anlatmaktadır. “Bundan dolayı resullerin sonuncusu veli ve resul ve Nebi'dir. Ve evliyanın sonuncusu, asıldan alıcı olan vârisdir ve mertebelerin müşahade edicisidir.

Ve o, şefaât kapısının fethinde Âdem oğullarının efendisi ve cemaatin önde olanı Muhammed (aleyhisselam) ın güzelliklerinden bir güzelliktir” (Füsusul Hikem Tercüme ve Şerhi- Şisiyye Fassı S, 212) Ehl-i Sünnet dininin âlimleri eserlerinde sapkınlığını ortaya koymayan hiç kimseye itibar etmemektedir. Dolayısıyla Kur’an, ilim, tevhid ve sorgulama düşmanı olan bu paralel tasavvuf dininin büyüklerine en ufak bir eleştiriyi kabul etmezler.

Bu gerçek her iki paralel dinin batıl ve uydurma olduklarını göstermektedir. Eğer Ehl-i Sünnet dini ile tasavvuf birbirinden farklı olsaydı böyle birbirleriyle kuzu sarması olmazlardı. Gerçekten de Ehli Sünnet dininin âlimleri ile tasavvuf dininin pirleri sonuna kadar birbirlerine destek vermektedir. Bu iki paralel dine sadece Kur’a ehl-i muvahhidler karşı gelmektedir. Paralel tasavvuf dinine karşı durma ahlakını muvahhidlere veren güç yüce Allah’tır. Kalbinde Kur’an ve tevhid saflığı bulunan bir kişi Ehli Sünnet ve tasavvuf dininin kirliliğini ve şirkini taşıyamaz. Yüce Allah bir insanın içinde iki gönül var etmemiştir.

Dolayısıyla Kur’an ve tevhid akidesinin en büyük düşmanı olduğu halde ümmet üzerinde “İslam özü” algısı yaratmış olan tasavvuf dininin paralel din olduğundan asla şüphe edilmemelidir. Bu şirk ehli eserlerinde Kur’an’a ve tevhid akidesine karşı öyle inançlar ortaya koymuşlar ki, onları dile getirmekten Allah’a sığınırız.

Emperyalist devletler için halkın büyük çoğunluğunun idare edilip sömürülmeye ve köleleştirilmeye daha elverişli olacağı için, paralel dinlerin yaygınlaştırılıp desteklenmesi gerekiyor. Çünkü paralel din kadar sahibinin başına bela olan başka bir şey yoktur.

Celaledin-i Rumi’nin en meşhur eseri olan Mesnevi’nin önsözü, Kur’an’ın ahlakına ve tevhid akidesine karşı asla kabul edilmeyecek şirk sözler içermektedir. Celaledin-i Rumi, Kur’an’ın bütün özelliklerini eseri olan Mesnevi’ye vermiş, tıpkı Muhyiddin-i Arabi gibi kitabının Allah tarafından kendisine yazdırıldığını iddia etmiştir. Fakat biz, diğer bir eserinde bulunan daha ağır şirk ifadelelerini ve hululiyeyci özelliğini ortaya koymak istiyoruz.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından basılan “Divan-ı Kebir” adlı eserinde Celaleddin-i Rumi, dördüncü halife olan Ali hakkında aynen şunları söylüyor. “Hakkın yüksek sıfatları Ali’nin vasfıdır. Hakkın sıfatları zaten ondan ayrı değildir. O, Tanrı’nın zatına yapışmış, o olmuştur.

Hani duyduğun lahut’un o gizli hazinesi yok mu, işte o odur. Çünkü o haktan, hakla görünmüştür. O hazinenin nakdi tükenmez ilimdi. İşte ilimden maksut yüce Ali’dir. Hakkın hikmetini ondan başka kimse bilmez. Zira o hakimdir, her şeyin bilginidir. İbtidasız (başlangıçsız) evvel o idi, sonsuz ahir de odur. Elçilere yardım eden o idi, velilerin gören gözü de gerçekten odur. Yüzünün nurlu parıltısı kendi ziyasından bir güneş yarattı. O hak iledir, hak ondan görünür. Hakka ki o hak ile ebedidir” (Divan-ı Kebir’den Seçme Şiirler 1 Mevlana Nat’ı Ali Kasidesi s, 3, 4- Milli Eğitim Bakanlığı yayınları Şark İslam Klasikleri, İstanbul, 1995)

Şimdi eğer Celaleddin-i Rumi’nin bu sözleri şirk sayılmazsa, bunları söyleyen müşrik olarak kabul edilmezse, artık hiç kimse müşrik değildir, dünyada şirk diye bir şey yoktur. Bu sözleri söyleyen müşrik değilse, Hristiyanlar ve Budistler muvahhid sayılır.

Ehli Sünnet mezhebinde saygın oldukları düşünülen şahsiyetlerin büyük çoğunluğu Kur’an, ilim, hikmet, akıl, tevhid, tefekkür ve sorgulama düşmanıdır. Büyük saygı gören bu isimlerin hepsi Kur’an cahili ve asgari derecede bile aklını kullanamayacak bir karaktere sahiptirler. Bunlar Kur’an dini olan İslam’ın en temel ilkelerini, tevhid akidesini tahrip etmede ve kendilerini ilahlaştırmada birbirleriyle yarış halinde olmuşlardır. Hangisi sapkınlığını daha açık ortaya koymuşsa o daha büyük bir veli ve daha keramet sahibi, halkın gözünde ulaşılmaz çok önemli bir gavs olarak görülmüştür. Günümüze geldiğimizde tasavvuf adlı paralel dinin diğer önemli isimlerinden biri de Said Nursi’dir. Said Nursi de kendisinden önce gelen uydurmacı mutasavvıflar gibi geleneği bozmamış Risale’i Nur’ların kendisine yazdırıldığını iddia etmiştir.

Tasavvuf ve tarikatların ileri gelenlerine göre evliyalık, Allah ile kul arasında kutsal ve mukaddes bir kurumdur. Allah'ın dostu anlamında kullanılan veli ifadesi belli şahıslara öze olarak verilir ve bunlar arasında da kutup, gavs, evtad, revasi, nüceba, insanı kâmil, ricâlul gayb, nukeba gibi mertebelerin bulunduğu hiyerarşik uydurma bir yapı meydana getirilmiştir.

Bunların kainatta tasarruf sahibi olduklarına, insanlara manevi olarak yardıma koştuklarına iman edilir ki, Kur'an'a göre böyle bir inanç şirk ve küfürdür. Yüce Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. “Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına korku yoktur, onlar mahzun olmayacaklardır. Onlar, iman edip de bilince ermiş olanlardır.” (Yunus, 62, 63) “Rabbinizden size indirilene (Kur'an'a) tabi olun. O'nu bırakıp da başka dostların (Evliya) peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz.” (Âraf, 3) “Yoksa onlar Allah'tan başka dostlar (Evliya) mı edindiler? Halbuki dost (veli) yalnız Allah'tır. O ölüleri diriltir, her şeye kadir olandır.” (Şura,9)

Dolayısıyla genel anlamda evliya vardır ve çoktur, yani Allah'ın emir ve yasaklarını yerine getiren her bilinç sahibi Allah'ın veli kuludur. Özel anlamda evliya hem yoktur hem şirkidir, yani birinin adını anarak onu Allah'ın veli bir kulu tayin etmek Kur'an'da yasaklanmıştır. Çünkü Kur'an'a göre kimin ne olduğunu bilen sadece Allah'tır. Son asrın en büyük alimi olarak gösterilen ve kendisine “Bediüzzaman” (Zamanın eşi benzeri olmayan velisi) lakabı verilen Said Nursi, kendisinin kainatta tasarrufu bulunduğu iddia edilen velilerin en büyüğünün bile üzerinde “ferdiyet” yani “bir tek olma” makamında olduğunu Risale'i Nur'da şu şekilde dile getirmiştir. “Risale'i Nur'un manevi kişiliği ve onu temsil eden has şakirtlerinin manevi kişilikleri ferdi “bir tek olma” makamıyla şereflendikleri için onların üzerinde ne bir ülkenin kutbunun ne de zamanının büyük bölümünü Hicaz'da geçiren “kutbu azam'ın” yetkisi vardır. Bu sebeple (şakirtler) “kutbu azam'ın” dahi emrine girmek zorunda değillerdir. Her devirde var olan “iki imam” gibi onu da (şakirtler) tanımaya mecbur olmazlar.

Ben eskiden Risale’i Nur’un manevi kişiliğini (Said Nursi’nin kendisi) o imamlardan biri zannederdim. Şimdi anlıyorum ki “gavs-ı azam” (Abdulkadir Geylani) hem kutup, hem gavs hemde ferdiyet (tek olma -birlik) makamında olduğundan, şakirtlerin bağlandığı Risâle-i Nur, o ferdiyet (tek olma- birlik) makamıyla şereflenmiştir” (Risale’i Nur’daki orijinal Metin için bkz: <http://www.risaleinur.com.tr/külliyyat/1644.html>)

Yani Said Nursi şakirdlerine şunu demek istiyor.

“Sizin Risale’i Nur Külliyyatı gibi bir kaynağınız ve benim gibi bir üstadınız var olduktan sonra artık başka kaynak ve gavs aramanıza gerek yoktur. Gerçekten de Nurcular üstadlarını dinlemiş sevap amaçlı okumalar dışında Kur’an’a bile itibar etmemişlerdir. Tarikat erbabından sonra Kur’an’ın en cahil kesimi, Süleyman Hilmi Tunahanın kavmi, Enver Örenin ışıkçıları, Esad Coşanın iskender paşa cemaati ve Said Nursi’nin Nurcularıdır. Kur’an’a düşmanlık ve cehalet bakımından aşağı yukarı hepsi aynı dereceye sahiptirler. ilahların ve evliyanın şirk dini olan paralel din yapılanmasının önde gelen Kur’an cahili F Gülen “kutup mertebesini” şu şekilde açıklamaktadır. “Kutup, insanlar arasında, yer-gök ehlinin matmah-ı nazarı, Hakkın(Allah’ın) kâmil mânâda halifesi, “Hazreti Ruh-u Seyyidi’l-Enam’ın (Allah Resulünün) has vârisi ve her devirde bulunan insan-ı kâmilin de unvanıdır. İnsanlığın iftihar Tablosu’ndan (Muhammed aleyhisselam) sonra bu paye, davayı nübüvvetin vârisleri olmaları itibarıyla, hilafet sıralarına bağlı olarak, raşit halifelerle temsil edilmiştir. Daha sonraki dönemlerde ise, hakiki müçtehid ve mânâ âleminin sultanları, zâhir ve bâtının da kahramanları aktâb, evliya-u asfiya ile... Bir kutup, hususi mazhariyetleri ve vazifesiyle mütenasip özel donanımı açısından tıpkı kutup yıldızı gibi tektir, yektadır, yer ve gök ehlinin de gözdesidir. Kutup, bir gözü bütün kâinatta diğeri eşyanın perde arkasında sürekli marifet arar ve gönülüne akan hikmet ibrişimleriyle varlığın ruh ve mânâ desenlerini işleyerek, çevresine lâhuti dantelalar sunar... O, hissi melekiyesi itibarıyla, kalbi İsrail’e, nutku Cebrail’e, kuvve-i cazibesi Mikail’e, kuvve-i dafiası da Azrail’e ayna bir kamildir.

Bu açıdan da o, bütün âlimlerin “min vechin” kalbî olma mesa-besinde bir merkez insan/kendi çağı itibariyle Allah’ın halifesi, hakikatı Muhammediye (aleyhi afdalussalavât) ın has talebesi ve temsilcisi “taayyun-u evveli”nin zaman üstü bir şuaı ve ilâhi esrarın bütün gönüllere intikalinde de nurani, şeffaf bir vasıtasıdır” (Kalbin zümrüt Tepeleri, F Gülen- Veli ve Evliyaullah (2) bölümü, Kutup maddesi e-kitap s:1285)

Görüldüğü gibi, F. Gülen’in tasavvuf kitaplarından aldığı yukarıdaki yazıda ve tüm meşhur mutasavvıfların çok değerli olarak görülen eserlerinde açık olarak ortaya konulan tasavvufun dini olan hulul inancında tayin ettikleri şahsiyetler Allah’ın altında, yanında, birisinde birer ilahtırlar. ilahların ve evliyanın şirk dini olan hulul inancı istisnasız hepsinde mevcuttur.

Yani F Gülen neyse Said Nursi de Celaleddin-i Rumi de Muh-yiddini Arabi de odur. Tevhid dini olan Yüce İslam’ı bir şirk yuvası haline getirmede hiç birinin diğerinden bir farkı yoktur. Her biri aynı paralel dinin farklı zamanlarda yaşamış Kur’an düşmanlarıdır. Yukarıdaki F Gülen’in kitabında geçen inanç ve fikirlerin bir Müslüman için zerre kadar bir değeri yoktur. Cahilleri aldatmak maksadıyla uydurulmuş saçma sapan hurafe ve hezeyanlardır. F Gülen cemaatini kandırmak ve sömürmek için anlamayacakları edebi!! bir uslubla kendini onlara beklenen “salih zat” ve “eşsiz alim” göstermeye çalışmıştır. Yoksa yukarıdaki inanç ve fikirlerin bırakın Kur’an açısından durumunu ilim, hikmet, akıl ve mantık açısından bile tam bir rezalet ve kepezaliktir.

Kur’an’ı bilmeyen ve ona itibar etmeyen Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez ve yardımcısı Prof. Dr. Hasan Kamil Yılmaz gibi-leri, paralel din, uydurulmuş din, ilahların ve evliyanın şirk dini diye bir dinden de haberleri olmaz. İslam dinini Kur’an’dan değil de, Diyanet hocalarından ve ekran vaizlerinden öğrenecek olursanız hayatınız boyunca şirk’in nasıl bir yıkım ve hastalık, nasıl bir pislik ve karanlık olduğunu görmeniz mümkün olmayacaktır.

Bu durum tıpkı daha önce tertemiz bir bahçede gezmemiş bir insanın mikrop ve bataklığı cennet gibi bir yer zannetmesine benzer. ilahların ve evliyanın şirk dini olan paralel dini, sadece cemaat, tasavvuf ve tarikatlarla sınırlı tutmak doğru olmaz. Paralel din kavramının en zorlu olanı, tevhid dinini bozma ve yozlaştırma açısından en tehlikelisi, sırtını devlet gücüne dayamış olan Emevi-Abbasi-Osmanlı-Suudi Arabistan-Diyanet destekli resmi mezhep dinidir.

Aslında yukarıda belirtilen maddelerde gördüğümüz mezhep ve tasavvuf dinleri de çoğunlukla bu kurumsal resmi devlet dininin desteğiyle kendilerine hakimiyet alanı bulmaktadırlar. Çünkü bu paralel dinlerin (mezhep, tasavvuf, tarikat, nurculuk, Süleymancılık, Diyanet) birbirlerinden hiç bir farkları bulunmamaktadır. Paralel devlet yapılanması Fetö ile Diyanet İşleri Başkanlığının din anlayışı arasında herhangi bir farkın olmadığını söylemişim.

Mesela: Daha önceki yazılarımızda F. Gülen'den alıntı yaptığımız Kur'an'a aykırı inançlarla bugün Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'in yardımcılığını yapan Prof. Dr. Hasan Kamil Yılmaz'ın şu inancı arasında bir fark yoktur.

Diyor ki: “Kutup en büyük velidir. Bütün erenlerin başı, Allah'ın izni ile kainatta tasarruf sahibidir. Gavs, darda kaldığında sığınılan ve istimdat edilen yani yardım istenilen kutuptur. Darda kalan süfiler “yetiş ya Gavs” diyerek gavsı sığınırlar. Gavs, istimdat edene yardım elini uzatır. Abdulkadir Geylani Gavs-ı Azam lakabı ile ünlüdür. Ancak bütün bu sığınma ve istimdatlar zahirde gavsı ise de hakikatte Allah'adır. Çünkü alemde yegane mutasarrıf Allahu Teala'dır. Ondan başka faili mutlak yoktur. Gavs olarak bilinenler esma ve sıfatı ilahi mazharıdırlar” (Hasan Kamil Yılmaz, Ricalul Gayb Altın Oluk mecmuası, Aralık, 1995)

Dolayısıyla hangi ekolden olursa olsun paralel dinlerin ortak özelliği ya din ve hüküm olarak Kur'an'ın yanında başka kaynakları din yapacak veya Allah'a şirk koşarak insanı ilahlaştıracak Allah ile kul arasında birtakım makamlar veya kitaplar uydurarak birilerini veya bazı kurumları o makamlara layık görecektir. Bu durum ne yazık ki Allah'ın âyetlerinin meallerine kadar uzanmıştır.

Mesela: Ülkemizin en tanınmış ilahiyatçıları tarafından hazırlanmış Türkiye Diyanet Vakfı'nın mealinde Bakara suresinin 30.âyetinin mealinde parantez içinde şu açıklamaya yer verilmiştir. (Halife, vekil, temsilci demektir. Allah yeryüzünde iradesini temsil etmek üzere insanı yaratmış, orada ilahi hükümlerini gerçekleştirmek görevini de ona vermiştir)

Bu talihsiz açıklamada yer verilen “insanın yeryüzünde ilahi hükümlerini kurma görevine sahip olması” iddiası, kutup, gavs, evtad, revasi, nüceba, nukeba gibi uydurma mertebelere, siyasal dinciliğe giden şirk yolunu sonuna kadar açmaktadır. Oysa ne açıklama gereği duyulan âyet ne de Kur'an'daki herhangi bir âyet buna asla izin vermemektedir. Tasavvuf dininde “Hakikatı Muhammediye” diye batıl ve şirk bir inanç vardır. Fetö lideri F. Gülen'den yaptığımız alıntıda da “Hakikatı Muhammediye” ifadesi dikkatlerinizden kaçmamıştır.

Bu kavramın hangi anlama geldiğini öğrenmek için Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi'ndeki “Hakikatı Muhammediye” maddesinde şunlar kaydedilmiştir. “Nebi (a.s) ın altmış üç senelik zamanla sınırlı cismani hayatından ayrı bir varlığı daha mevcuttur. Allah'tan başka hiçbir şey yokken ilk defa hakikatı Muhammediye'ye var olmuş, bütün yaratıklar bu hakikatten ve onun için halk edilmiştir. Âlemin var olma sebebi, maddesi ve gayesi bu hakikattir...” Hz. Adem'de tecelli edip daha sonra öbür resullere intikal eden, Hz. Muhammed beden olarak dünyaya gelince ona intikal edip onda karar kılan nur ölümünden sonra da devam etmekte ve kâinat varlığını sürdürebilmektedir” (Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi cilt, 15, sayfa, 180, Mehmet Demirci- [http://www.islamansiklopedisi.info/index.php?klme=Mehmet Demirci](http://www.islamansiklopedisi.info/index.php?klme=Mehmet%20Demirci))

Aslında Hristiyanların İsa (aleyhisselam) a “Allah” dedikleri gibi tasavvuf dininin pirleri de Allah Resulü'ne “Allah” diyecekler, fakat Kur'an'ın tevhid akidesine verdiği büyük değerden dolayı bunu söylemekten kaçınarak saçma sapan “Hakikatı Muhammediye” diye bir inanç çıkarmışlar.

İşte Diyanet İşleri Başkanlığı bu batıl ve şirk dinlerden intikal eden bu inancı hiç bir eleştiriye tâbi tutmadan, sanki Kur'an'da ve tevhid dininde yeri varmış gibi, kabullenmiş ve Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi'nde okurların önüne olduğu gibi koymuştur. Kur'an'a, Elçilerin tebliğ misyonuna ve tevhid akidesine karşı bu hareket asla kabul edilemez.

15 Temmuz gecesini, ardından yaşananları, faillerini, olağan şüphelilerini artık hepimiz tahmin edebiliyoruz. 1400 seneden beri bu toplum, hakim dini görüş olan Ehli Sünnet anlayışının temel dini eğitiminden geçmiştir. Çocuklar en erken yaşlarda Kur'an'ı yüzünden okumayı öğrendi, anlamadan, üzerinde hiç düşünmeden, mesajı merak etmeden daha küçük yaşlarda onu hatmetti. Bu çocuklar maa-lesef hurafe ve iftira kitaplardan elçilerin hayat hikayelerini okudu. Evliyanın uydurma menkıbelerini, sahabelerin masumiyete varan iftira dolu hayatlarını, İslam büyüklerinin kahramanlıklarını!! dinledi. Kur'an'ı doğru okumak için tecvid kaidelerini, namazın sünnetlerini, müstehaplarını, menduplarını, adabını, mekruhlarını, namaz sürelerini, cenazelerde okumak için yasin suresini, cuma günü Kehf suresini, yatsı namazından sonra émenerrasulu, akşamdan sonra huvallahullezi, fakirlikten kurtulmak için Vâkı'a suresini bu millet okudu, dinledi, ezberledi.

Kur'an hikmetinin, Allah Resulü'nün bu mesajda bize ne getirdiğini, emirlerinin özünü, tevhid akidesini, güzel ahlak ve edebini kaçırdı, aldatıldı, Allah'ın apaçık ve dosdoğru yolundan engellendi, alıkonuldu, saptırıldı. Halbuki Kur'an'ı Mübin her fırsatta, adeta her âyette, bizleri “ tabiata ve kendimize ibretle bakmaya, göklerin ve yerin nasıl yaratıldığına, tefekkür ve sorgulamaya, aklımızı kullanmaya, özgür düşünceye” davet ediyordu.

Peki Ne Oldu?

Ümmet her türlü gereksiz, yalan ve uydurma rivayetlerle aldatılıp, Allah'ın tam bir rahmet ve mutlak hidayet olan kitabı terkedince: Beklenen uydurma sâlih zatların ve mehdilerin, hurafe gavs ve evliyanın tuzaklarına düşmüş oldu. Kur'an'ın zerresinden haberi

olmayan cahil insanların “kudsiyetine” inanma, sıradan ümmi kimselerden “günahsızlık” ve her saçmalıklarına “ilâhi hikmetler” bekleme gaflet ve ahmaklığına düştü. Bunun “şirk” olduğunu, yapılanın Allah’ın kitabına, tevhid akidesine aykırı “müşriklik” olacağını kimse önemsemedi, bilenler anlatmadı, sorumlular uyarımadı.

Zikir, tesbihat, salavat, edebiyat ve belağatla vaaz veren, riya ve gösteriş yapan kozmik adamlara “mübareklik” ve “muhteremlik” payesini hemen yakıştırdı oldu. Halbuki Allah’ın rahmet kitabı ve mesajı apaçık olarak elimizin altında idi. Bu kitabın en önemli ilkesi tevhid, en çok sakındırdığı tehlike de kula kulluk olan şirk belası idi. Maalesef ümmet sadece ve sadece Allah’a ve vahyin hayat bulduğu Elçiye itaat edileceğini hiç bir zaman öğrenemedi. Allah’a yani Resulü’nden başka her önüne gelen yalancıya itaat etti, Allah’tan başka herkese kul oldu. Dünyanın çeşitli ülkelerinde okullar açılıyor diye sevindi, Allah Resulü dünyada tanınıyor diye gururu okşandı. Ama Kur’an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulamadan uzak olan cemaatin hangi amaçla bunları yaptığını hiç bir yetkili kişi ve kurum anlamadı.

Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü olmayınca din dediğimiz o yüce duyguyu istismar etme mesleğine dönüşmüş cehaletin ve alçaklığın, idrakimizin en girift damarlarına kadar sızıp bizi kör ettiği bir ortamda, hep birlikte katliam, kargaşa, ihtilaf, vahşet, cehalet, ırkçılık, taklitçilik, bozukluk, yobazlık, cehalet, hurafe, iftira, hezeyan, akılsızlık, ahlaksızlık, kumpas, şantaj, casusluk, takiyye ve en beteri Allah Resulü’nü menfaatlerine âlet etmelerine şahit oldu. 15 Temmuz’da gerçekleştirilmeye çalışılan o alçak ve hain kalkışmanın ardından, darbenin faillerine ve azmettiricilerine ağzımıza geleni sayıyoruz. Ama hala farkında olmadığımız acı bir gerçek var. Tarih boyunca sürekli mikrop üreten bu bataklık kurumadı, kurumayacak.

Tahliye edilen sadece birkaç kova çamurdu. Bugün evlerinde, dergahlarında, medreselerinde, tekkelerinde, vakıflarında ve derneklerinde toplanan aynı Kur’ansız kafanın farklı versiyonları tarafından sevk ve idare edilen ve daha dün o “cemaatin” ele geçirdiği gücün sadece bir kısmını yarın ele geçirdiği takdirde,

Kur'an ehli muvahhidlere ve aklını kullananlara bu dünyayı dar edecek gerici ve yobaz zihniyetler yetişiyor. Çünkü ne dünkü kalkışmanın entelektüel! cahil katilleri, ne de yarının din bezirganları uzaydan aramıza inmiş değillerdi. Hepsi Kur'an'ın hidayet ve rahmetinden sapmış, ilmin değerini anlamayan, hikmet ve akıl nimetinden mahrum, tefekkür ve sorgulama ilkesine sımsıkı sarılmayı bırakmış cahil ümmetin içinde yetişiyorlar.

Biz Allah'ın kitabından başka bir "kurtarıcı" bekledikçe, biz mehdilere, beklenen "salih zatlara" inanıp bel bağladıkça, biz ahmak insanların ağzından "Allah" konuşuyor diye bekledikçe, bu ölümcül sarmaşığı büyüten hastalığı besliyoruz demektir. Çocuklarımıza yalan ve uydurma evliya menkıbeleri anlattığımız kadar İslam'ın en temel düsturları olan Kur'an'ın manasını, Kur'an'ın dörtte birinde anlatılan Allah Elçilerinin hayatlarını, Kur'an'da anlatılan sosyal adalet ilkesini, infak, akli kullanma, vicdan, insan haklarına saygı, yardımlaşma, çevre temizliği, bilgiye hürmet, tefekkür ve sorgulamaya teşvik, özgürlük ve araştırmaya iştiaak, hak ve hikmete sevdalı beyinler ortaya çıkarmadıkça, bataklığın iyice derinleşmesine katkı sağlıyoruz demektir.

Dolayısıyla bu dini zemin her türlü "müşrik" hareketin doğuşuna hala çok müsait bir zemindir.

EYYÜB SULTAN HURAFESİ

“Emevilerin Miladi 669 yılındaki Kostantinopolis kuşatmasına katılan ve bu sırada hastalanarak ölen Ebu Eyyüb el_Ensari'nin vasiyeti uyarınca İslam ordusunun ulaşabildiği en ileri noktada defnedildiği ve sahabilerden bir kaçının mezarında yine o civarda olduğu kabul edilir. Emevi ordusu çekildikten sonra Bizanslıların kabrin korunmasına özen gösterdikleri, üzerine dört sütunla taşınan bir kubbe yaptıkları ve geceleri burada kandil yaktıkları rivayetler arasındadır. Ancak İstanbul'un gelecekteki fethinde Ebu Eyyüb el Ensari'nin yol gösterici bir rol oynayacağına dair rivayetler hep yayagelmişti. İşte bu zeminde 1453'te kuşatma sürerken 2. Mehmed'in hocası Akşemseddin'in keramet göstererek Ebu Eyyüb El Ensari'nin mezarını keşfettiği ilan edilmiş, bunu fethin gerçekleşeceği yolunda önemli bir işaret sayan askerlerinde morali yükselmişti. Kabrin yeri olarak Akşemseddin'in gösterdiği noktada hemen bir türbe yapılmış, fetih'ten kısa süre sonra da Eyyüb Sultan diye bilinecek olan cami ile medrese inşa edilerek bu yörenin manevi yapısının temelleri atılmıştı” (TDV. İslam Ans-C.12, Sayfa- 2)

Hikaye bu: Her halde bu saçma sapan hikayeden daha mantıklı bir şey akıllarına gelmedi. Yani ümmi halk bu derece Kur'an'ın ilminden ve İslam ahlakından uzaklaştırıldı. İnsanların akıllarıyla alay etmekten utanmadılar. Allah'tan korkmadan yüzyıllardan beri topluma aralıksız yalan söylüyorlar.

Ümmeti bu derece aldatmanın sorumluluğundan hiç endişe etmiyorlar. Eyyüb Sultan! yalanı ve hurafesi Yahudilik'te, Hristiyanlık'ta, Budizm'de, Şamanizm'de ve Mecusilik'te olabilir.

Fakat Kur'an gibi, Allah'ın ilmiyle nazil olan, bu derece akla değer veren, ilmi kutsayan, tedebbür, tezekkür, tefekkür ve tefekküh diyen, akli kullanmaya davet eden bir dinde bunları nasıl söylersiniz? Demek ki, sizin de kitabınız Kur'an değildir. Kitabı Kur'an olanın böyle bir saçmalığa inanması ve böyle bir şey söylemesi olacak bir şey değildir. Kur'an gibi bir kitaba dayanan yüce ve muazzez İslam dini böyle saçma sapan yalanları kabul edip sineye çekemez. "Eyyüb el-Ensari'nin vefatından 780 sene sonra keramet yoluyla bulunarak İstanbul'un fethine yol gösterici bir rol oynayacak, fethin gerçekleşeceği yolunda önemli bir işaret teşkil edecek ve böylece askerinin morali yükselmiş olarak" gibi rivayetlerin zerresini tevhid dini olan İslam kabul etmez.

Bu hikâyede anlatılanların hepsi yalandır. Eyyüb Sultan hurafesi, İstanbul'un alınması için şehre kutsallık yükleyerek, orduyu savaşa teşvik etmek gayesiyle uydurulmuş yalan ve hurafeden başka hiçbir şey değildir. Eyyüb Sultan olarak bilinen yerde hiçbir şey yoktur. Veya Bizanstan kalma bir din ya da Devlet büyüğünün mezarı bulunmaktadır. Hristiyan Bizanstan kalma bir mezarı Allah Resulü'nün sahabisi diye insanlara yutturmaya çalışmak en hafif bir deyimle sahtekarlıktır, putperestliktir. Gerçi orada medfün bulunan Ebu Eyyüb el-Ensari'de olsa İslam açısından zerre kadar bir değeri yoktur. Hatta orada medfün bulunan bir Nebi ve Resul dahi olsa, manevi açıdan insanlara bir faydası yoktur. Sadece insanların dini duygularını sömürerek, onları günaha sokan bir çok hurafelere ve şirk işlemlerine yol açılmış olur. Bu çeşit yalanlarla insanların dini duygularını sömürüp aldatırsanız onlardan dürüstlük, erdem, fazilet, güzel ahlak namına bir şey üretmelerini ve akıllarını kullanarak bir icad yapmalarını bekleyemezsiniz. Sadece düşmanlar tarafından işgal edilmeyi hak eden cahil bir toplum yaratırsınız.

SIR

Gecenin bir vaktinde kapı çalındı, gidip açtım. Karşımda efendim duruyordu. İşin aksi tarafına bak ki, o gece de bizim yamuk tarlanın suyu vardı. Saat biri çeyrek geçe. Su ateş pahası. Tarlaya pancar ekmişiz. Lüksü yaktırdım, bizim küçük oğlan yanımda, omuzda bel, elde kürek vaktinden önce yola düştük. Suyu Hanaltı'ndan kaldırıp tarlaya vuracağız. Pancarın dibi taş olmuş sanki. O yıl da bir sıcak var ağa, bir sıcak. Neyse... Suyu indirdik Allah'ıma şükür. Bir o yana seğırt, bir bu yana. Oğlan daha ufak, eli kürek tutacak gibi değil, sade ışığı dolaştırıyor, boyu beraber çamura belendim, ter tırnağımdan çıkıyor. Biz pancarı kurtardık. Cenabı Hak böyle bir saat su daha nasip etse bu yılki mahsulü toparladık say.

Sırtüstü uzandım, yıldızları seyre durdum biraz. Vücudumun her bir yerinden başka bir ses geliyor. Ne de olsa yaş kemale erdi, bir tarla su yordu bizi... Yorsun.. Oğlan lüks lambasını sallaya sallaya geldi, fukaranın gözünden uyku akıyor ki, düştü düşecek.... Döndük eve... İşte böyle. Efendimi kapının önünde görünce. İlk eğilip ayaklarına bakıvermişim... insanız ya... Daha çamuru üstünde... Kulaklarıma kadar kızarmışım... Şeyhim gülümseyip sırtımı sıvazladı... "Aldırma dedi.. "Rençberlik, olacak o kadar".. Geçti içeri, oturdu. Yanında ihvan-ın ileri gelenlerinden iki kişi daha var. Efendimin gelişinde mutlak bir hikmet vardır. İçim içime sığmıyor, odanın ayak ucunda el bağlayıp bekledim. Ayrandar içildi...

O gece sabah ezanının önü sıra, “Benden sonra posta işte şu gördüğünüz zat oturacaktır. Ferman...” deyip kesti. N’olur.. Ben bir fukara köylüyüm. Ne ilmim var, ne hikmetim..İki sözü bir araya getirmeye gücüm yetmez... Yapmayın, elinize, eteğinize düştüm” diyerek feryat ettim ise de, Efendim: “Şahit olun ve usulünce biad edin” diye o iki hatırı sayılır ihvan-ı sıkı sıkı tembihledi. Efendim haftasına varmadan gül yüzüne solgunluk erişip yatağa düştü. Veda diyeceklerine elveda deyip bu fâni dünyadan bâki aleme göçtü. Rençberliğe devam ile bir de tekke hizmetini üzerimize aldık ya, gelenin gidenin haddi hesabı tutulmaz oldu. Memleketin dört bucağından, ihvan, “Medet yâ pir” deyip yollara düşüyor, binbir meşakkat ile bizim bu ücra, ücra olduğu kadar fukara köyümüze ulaşıp, eh bir iki gün yorgunluk çıkarıp, himmet ricasında bulunuyor. Usul, erkan böyleymiş... Lakin yer darlığından bizar olmuşuz. Baktık olacak gibi değil, yani bu işlere ayırdığımız, sohbeti zikri tamam ettiğimiz ön odayı genişletelim, yanına bir de misafirhane ekleyelim diye ihvan ile müşavere kılıp gayrete geldik. Uzak dağ köylerinden yüzleri güneş çalığı dağ gibi müritler duyup gelerek, ve bütün ova köylerinden daha nice insanlar gelerek, bizimle birlikte sırtı ile taş taşıyıp ayağıyla çamur çiğneyerek işe koyuldu. Hanemizin kıyısına bir mütevazi tekke ile bir misafirhane inşa ettik.

Gitti bir zaman.... Gider iken. Yani köylülük işte.... Yediğimiz bulgur aşı, içtiğimiz ekşi ayran. Ama dünya metadır, helalinden olsun ve temiz olsun. Sünnete uygun olsun da ne olursa olsun diye biz hizmeti ve ikramı bir ölçüde ve aklımızın erdiği, fikrimizin yettiği gibi israftan ve gösterişten uzak tutup ilerlerken. Bizim posta oturmuş olduktan kelli, hala çift ve çubuk, mal ile davar peşinde koşmamız, bel belleyip, ağaç budamamız, iki buçuk tarlayı ekip biçmemiz şehirli İhvan’ın hoşuna gitmemeye başlamış. Hele ki kimse-den bir kaşık yağ, bir tutam ot, bir kuruş akçe hediyedir diye kabul etmememiz dillere destan oldu. Tekkeminin adı fukaraya çıktı. Daha önce yolu tepip gelen, kuru ekmeğimiz ile ekşi ayranımıza razı olup, hasır üstünde yatan ihvanımız oturup bir gece dahi sohbetimizden istifade edemez olmuşlar, küskünlük el vermiş....

Düşündüm.... Hakları da var... Gün boyu yazıda, yabandayız. Dönüp geldiğimizde tekke'de bizi bekleyen misafirler sabırsızlık etmediler. Sorup anlayacakları, danışıp görüşecekleri meseleleri var. Hiç biri olmasa dahi sırf yüzümüze bakıp feyz almak dileyenler var. Biz bu hal ile kendi kendimize cebelleşip duralım, ihvan'ın ileri gelenleri kavlu karar (söz birliği) etmişler, şehir yerlerinde bir arsa temin ile tekke'nin inşaatını başlatmışlar bile. Neden sonra haber bize de ulaştı.

Tasa bir idi oldu bin. Mazeret çok. Kumpas tamam. Güya ki bu inşaat işi zaten yorucu bir dünya işi imiş ve beni dahi bu iş ile meşgul etmek istememişler. Böylece başımızın üzerinde dönüp dolaşan fitne bir gün omuzumuza konar oldu. Bu karar üzerine ihvan'ın ileri gelenleri ve akçesi çok olanları (her ne kadar muhalefet ettim ise de) köyümüzde görülmedik ve tekkemizde bilinmedik, hasılı şânımıza yakışmayacak israf ile bir ziyafet tertip ettiler. Keyfim kaçtı. Bir tek lokmacık alayım da ziyafettir diye toplananlar meraklanmasın ve dahi incinmesin diye ağzıma aldığım lokma boğazıma takıldı kaldı. Hal ehline malumdur, hayret edilmeye.... İki buçuk tarla ile bağı, bahçeyi köyün taşını toprağını, kurdunu, kuşunu son bir kez ziyaret edip hepsinden helallik diledim. Şurası malum oldu ki anadan atadan bize yadigar kalan tarik (yol) bundan geri değişmektedir ve bir dahi aynı ahval geri dönüp bize nasip olmayacaktır, köyün ihvan'ından birine aynı minval üzerine tekkeyi muhafaza etmesi için hilafet verip baba ocağından çıktık.

Sanki ayağı çarıklı, yüzü yanık köylülerden biri değil de, samur kürklü bir şehzade imişiz gibi bizi koltuklayıp Mercedes arabalara bindirerek şehir yerinde inşa ettikleri tekkeye indirdiler. Bu anlatıklarım da abartı yoktur. Bana gösterilen ilgi ve alaka şehzadelere bile gösterilmemiştir. Ağa şaşırılmamak elde değil. Yahu siz bu kadar parayı helalinden nasıl ve ne yoldan kazandınız da bu tekke binasının duvarına döşemesine sıvadınız. Yerler silme halı.... Ayağın basacak olsan içine gömülecek. Duvarlar kaplama tahta. Abdest mahalleri mermerin en iyisinden.

Zikre ayrılan odanın bir ucundan öteki ucu neredeyse görünmüyor. Görmemişlik zor zanaat. Bir köşede büzülüp kaldım.. Tekke'nin bitişiğinde bizim hane halkı için de böyle müzeyyen bir daire (öyle diyorlar) inşa edilmiş ve hiçbir eksikliği kalmamışcasına içinin eşyası da tamam edilmiş. Şimdi de tekkeye gelecek misafirler için bir üst kat daha çıkıyorlar... Ustalar, ameleler, müritler sanki düğünde imiş gibi harıl harıl çalışıyorlar. Her yanda bir çalım, bir neşe, bir gösteriş, bir hava ki, kimsenin ayağı yer basacak gibi değil. O gece bize ayrılan daireye (artık kusur ise affola böyle diyeceğiz) konduk... Köyden getirdiğimiz eşyayı odalardan birinin bir köşesine yığdık. Ah o eşya.. Ne kadar zavallı.. Ne kadar mahzun.. Ne kadar yabancı.. Ne kadar garip.. Ve ne kadar yerini yadırgadı. Ve tahmin olunacağı gibi bir daha tarafımızdan hiç kullanılmadı. Gerisin geri köye gönderilip ihvan'ın fukarasına dağıtıldı. İşte o gece.. Yani dairemize konduğumuz gece, bir rüya gördüm Rüyamda güya ben Muaviye olmuşum da Şam'da İslam Devleti'nin ilk sarayını yaptırmakta imişim.

Hz. Ebu Zer el- Gifari benimle birlikte inşa edilmekte olan sarayı geziyor. Derken gezintiyi yarıda kesip, o dik, o sert, o muhkem sesi ile bana dönerek: Bu sarayı halkın parasıyla yaptırıyorsan, bil ki bu bir zulümdür.. Yok kendi paran ile yaptırıyorsan bu da bir israftır.. Dedi. Uyandım ter içinde kalmışım. Her bir yanımı bir titreme almış. Vücudunun bütün azaları zangır zangır sallanıyor. Hatuna seslenip çamaşır değiştirdim Zavallının hali beni görünce benden beter oldu. Böylece nasıl zorlu bir imtihana çekildiğimiz ayan beyan ortaya çıktı. Kim, bir kısmını nakledeyim ki okuyup- dinleyen ibret alsın. Başta ben olmak üzere hane halkımız da elini sıcak sudan soğuk suya vurmaz oldu. Her gece bir başka eve, her mevsim bir başka diyara konuk olduk ki, güya ihvan halkası genişlesin diye imiş.

Pek tâbi davete icabet etmek gerektir. Ve de önümüze getirileni yemek gerektir diye, kuş tüyü kuru üzüm ile beslendiğimden iyice şişmanlayıp nefes darlığı çekmeye başladım. Bu şehir yerlerinin insanlarında ne kadar çok müşkil, ne kadar çok sual var imiş.

Paramı nasıl değerlendireyim? Müslümanın sağcısı solcusu olur mu? Gelinimiz, damadımız fazla çocuk sahibi olmak istemezler, bunun dahi türlü türlü yolları icat olunmuştur. Bütün bunlar tatbik edilirse caiz midir? İmal ettiğimiz mallardan satamadığımızı zekat olarak versek caiz olur mu? Kadınlarımız, kızlarımız şöyle mi örtünsünler, böyle mi örtünsünler? Evvelce söylemiş idim ben böyle şeyleri bilmiyorum. Benim ilmim azdır diye. Hatta ilk o gece şeyhime bu sebeple ne kadar yalvardım, ne kadar gözyaşı döktüm.

Ancak zaman geçer ve olacak olur denilmiş. Olanda hayır vardır denilmiş. Bunaldım. Demek bunalmamda hayır var idi. Çünkü iş sonunda döndü dolaştı siyaset kapısına dayandı. İhvan'ın ileri gelenleri yapılacak seçimlerde filan partiye destek vermek isterler imiş. Ve çokları da bu partinin liste başlarına çoktan yazılmışlar imiş. Denildi ki bu partinin başkanı da gelsin, hiç olmazsa efendimizin bir kaşık çorbasını içip, elini öpüversin, her neresinden bakılırsa bakılsın bu işte sayısız faydalar vardır, hem tekkemizin itibarı artar, hem ihvan'ın işleri daha bir yoluna girer. O gece bu partinin başkanı birkaç adamı ile birlikte gelip beni ziyaret edecekti. Şöyle çıkıp bir tekkeyi dolaşverdim. Tıpkı Muaviye ile Ebuzer el Gifari'nin sarayı dolaştıkları gibi. Bir hazırlık, bir hazırlık, dersin cennetten haber gelecek. Bir boy aynasında kendimi gördüm. Sarıklı, cübbeli, sakallı, heybetli bir adam. Lakin artık gün görmekten olacak çehresi iyice beyazlaşmış, yanakları pembeleşmiş.

Ellerime baktım, tombul tombul olmuş. Aynada bakarken kendime, nasıl bir fütuhat olmuş ki, kalbimin içini de görüverdim. Orada ne gördüm, onu burada söyleyemem. Hal ehli bilir. Cübbemi sakın sakın çıkardım, yavaşça sarığımı yere koydum. Tekkeden çıkıverdim. Arkamdan “efendi sır oldu” demişler. Kerametlerimi anlata anlata bitiremez olmuşlar. Öyle ki bunlardan bir kısmını kitaplara yazarak ciltleyip satar olmuşlar. Lakin bütün bunlar fitneyi durduramamış. Herkes birbirine soruyormuş: “El kimde? Allah'tan korkmayıp “El bende” diyenler olduğu gibi, bunu kabul etmeyenler de olmuş. Bizim bir tekkeden birkaç tekke daha olmuş. (Sır, Mustafa Kutlu, dergah yayınları, 8. Baskı: Şubat: 2010)

YENİLİKÇİLER VE GELENEKÇİLER

İnsanlık tarihinde her zaman ve her yerde iki tip insan var olmuştur.

1) Yenilikçiler

2) Gelenekçiler

Yenilikçiler, yeni fikirlerin peşinde koşarlar, yeni olan şeylerden rahatsız olmazlar, yeni icatlardan heyecan duyarlar. Gelenekçiler, geçmişe çakılıp kalmışlardır, yeni olan her şeyden rahatsız olurlar. Yüz yıl, beşyüz yıl, bin yıl, bin dört yıl önceki çağın özlem ve hasretini çekerler. Atalarından kalanlar dışında hiçbir şey onları alakadar etmez. Varsa yoksa ataları, atalarının dini, atalarının gelenekleri ve atalarının tarihidir. Onların ataları yanlış ve hatalı bir şey yapmamışlardır!! Onlar için her zaman geçmiş gelecektekenden daha hayırlı ve daha üstündür, gelecek kötüdür, bozuktur, berbattır, kıyamet yakındır, yaşamak haramdır.

Yenilikçiler, değışirler, tarihi değıştirirler, yeni fikir ve icatların peşinde koşar geçmişe takılıp kalmazlar. Yenilikçiler, sürekli ileriye düşünürler, geçmişten ibret alarak daima ileriye doğru hedeflerini koyarlar. Yenilikçilere göre ataların dini mutlak doğru değildir, hataları olabilir, geçmiş daima sorgulanmalıdır. Yenilikçi düşünceye göre, ataların dinine kulluk etmenin hiçbir anlamı yoktur.

Gelenekçiler statükodan yana oldukları için durağan bir fikir yapısına sahiptirler. Onlarda değişim olmadığı için toplumlarının başını sürekli belaya sokarlar. Çalışmalarında ileriye dönük bir beklentileri olmadığı için gelişme gösteremezler. Onlar gelecek ile değil, daha çok geçmiş ile ilgilenirler. Gelecek onları fazla alakadar etmez. Toplumlarını atalarının ne kadar üstün ve seçkin olduklarının propagandasını yaparak aldatmaya çalışırlar. Fakat yenilikçiler böyle değildir. Medeniyet ve refah, mutluluk ve huzur, gelişme ve ilerleme, icat ve özgürlük hep yenilikçiler sayesinde meydana gelir. Yenilikçiler sürekli araştırma ve geliştirme uygulama ve deney peşinde koşarlar. Yenilikçiler hakkın avcıları iken, gelenekçiler hakkın amansız düşmanlardır.

Gelenekçilerin en büyük düşmanı yeni şeyler peşinde koşan, kendini halkına, halkın refahına adayan yenilikçilerdir. Gelenekçilerin zihin yapısı hep boş, hep soğuk, ölümcül ve karanlık, nesiller nesillerin peşinde hep aynı şeyleri tekrar eden, hep ataların uydurmalarını taklit, hayat, düşünce, fikir, inanç ve idealler hep gelenekseldir. İnanç ve kültür sadece ölümlerden kalma çürümüş ve kokuşmuş bir mirastır. Bu geleneksel hayattan, ölümlerin dininden topluma intikal eden sadece kaos, yobazlık, acı, kula kulluk, fakirlik, isyan ve yıkım olmuştur. Yenilikçilerin toplumlarını ileriye taşımaları önünde en büyük sorun ve engel her zaman inancı ve fikri, beyni ve inancı bozuk gelenekçiler olmuştur.

Vahiy ile Allah'ın elçileri ve Nebiler, yenilikten yana olanları temsil etmektedirler. Gelenekçiler ise Allah'ın elçilerinden ve onlara indirilen vahiy'den tam olarak yüz çevirmişlerdir. Çünkü gelenekçiler aydınlık ve gelişmeden son derece rahatsız olurlar. Gelenekçilere "Uydurma din mensupları, ilahların ve evliyanın şirk dini yandaşları, şeytanın evliyası, ataların dininin savunucuları" gibi unvanlarda verilebilir. Bugün bilim ve teknolojiye hayat belli bir seviyede seyrediyorsa bu yenilikçi zihniyet sahipleri yüzündendir. Yenilikçiler hiçbir zaman ön yargılara teslim olmadan hareket ederler. Gelenekçiler ön yargılardan kendilerini kurtaramazlar.

Yenilikçiler sadece Kur'an'a, onun ilkelerine ve tevhid akidesine teslim olmuşlardır. Gelenekçiler ise Kur'an'ın halktan koparılması, susturulması, Kur'an düşüncesinin arka plana itilmesi ve tümünden terk edilmesi için, yazısını, resmini, güftesini, sesini, şeklini, cildini ön plana çıkarıp resme kulluk ederler. Gelenekçiler sanal bir dünyada yaşıyorlar, onların hayatları gerçek değildir, çünkü kendi dönemlerinde değiller inanç ve zihinleri bir yerde cesetleri başka bir yerdedir. Yani Gelenekçilerin hayatları Kur'anın deyimiyle batıldır. Yenilikçiler gerçek bir hayatı yaşarlar, Kur'an'ı hakkıyla okur, ondan ilham alır, inanç ayrılıklarını, düşünce karmaşasını, firkalaşma belasını bir kenara iterek sadece Allah'ın güç ve himayesine sığınır- lar. Yenilikçiler, enerjilerini Kur'an, akıl, ilim ve tefekkürden alarak tekrar dirilişe geçip, ölümcül hastalıklara yakalanmış, şirk ve ayrılığa düşmüş, geri kalmış halklarını yeniden tevhid ve vahdete, huzur ve mutluluğa kavuşturur, ona hayat ve hareket, bilinç ve sorumluluk yön ve derin düşünce kazandırır. Yenilikçiler Kur'an'ın ab-ı hayat, kurtuluş, diriliş ve yaratıcılık bahşeden bir kitap olduğunu bütün insanlığa inandırmaya çalışıyorlar

“ŞERİAT” AMA HANGİ ŞERİAT?

“Şeriat” kelimesi “ş-r-a” kökünden gelmekte olup türevleri ile birlikte Kur’an’ı Mübin’de dört yerde geçmektedir. Sözlükte ise”su yolu, herhangi bir su kaynağından su içmek ve almak için gidilen yol, büyük ve geniş cadde, suyun kaynağı” anlamlarına gelmektedir. İstılahta yani din dilinde ise, “Allah tarafından indirilen tevhid dini, hak din yolu, aydınlık ve ışıık” gibi manalara gelmektedir. Milletler için itikadi ve ameli hükümler, emir ve yasaklar anlamına gelen “şeriat” bütün ilahi vahiylerde elçiler aracılığıyla gönderilen emir ve kuralların ortak adıdır. “Sonra da seni din konusunda bir “şeriat” sahibi kıldık. Sen ona tâbi ol, bilmeyenlerin heva ve heveslerine uyma.” (Casiye-18) Şeriat kelimesi, cemaat ve tarikatların en çok konuştukları, istismar ettikleri, tartışma konusu yaptıkları ve çeşitli spekülasyonlara sebep olan önemli bir kavramdır. Yukarıdaki âyette görüldüğü gibi yüce Allah’ın, elçisi Muhammed (as) a emirlerinden birisi de kendisine indirilen vahyin yani şeriatın üzerinde sabırla durmasını ve ondan ayrı bir yola sapmamasıdır.

O halde şeriat Allah tarafından elçilere indirilen dinin bir diğeri adıdır. “Sana da, daha önceki kitab-ı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak kitab-ı gönderdik. Artık aralarında Allah’ın indir-diği ile hükmet, sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma.(Ey ümmetler!) Her birinize bir şeriat yani bir din üzerinde kıldık...” Mâide-48)

Ben Müslümanım diyen şuurlu ve akli başında hiç kimsenin yüce Allah tarafından indirilen emirlere dolayısıyla şeriata karşı gelmesi düşünülemez. Hiç bir mü'min ve hanif Müslüman, Allah'ın eşsiz iradesine ve sonsuz hikmetine karşı gelmez. Fakat Allah elçilerinden sonra, din adamları tarafından her zaman şeriat yani hanif din dejenere olmuş, indirilen vahiy bozulmuş, hak dine batıl karışmış ve ilahi emirlerin bazıları metin bazıları da mana yönünden tahrif edildikleri de bir gerçektir. “Din ve hüküm olarak vahiy'den başka hiçbir kaynak yoktur...” (Yusuf- 40; Şura-10) Yani son vahye baktığımız zaman “dinin Allah tarafından indirildiğini ve daha Allah Resulü hayatta iken indirilen vahiy ile din, Allah tarafından tamamlandığını...” (Enam-115; Maide- 3)

“Allah elçilerinin sadece indirilen vahiy tebliğ ettiklerini...” (Maide- 99; Râd- 40; Nahl- 35) “Nebi (a.s) ın sadece vahye tabi olduğunu...” (En'am- 106; Yunus- 15, 109 ; Ahkaf- 9) “Allah elçilerinin sadece indirilen vahiy'le insanları uyardıklarını, (Enbiya-45; Kaf-45; En'am-51; Araf- 62, 67, 68, 69) açık ve net olarak görüyoruz. Yani şeriat dediğimiz zaman aklımıza Allah'ın indirdiği vahiy ve hak dinden başka bir şey gelmemesi gerekir. Şu halde şeriat denildiğinde, Allah tarafından Resul misyonu ile Muhammed (as) a indirilen İslam dini kastediliyorsa bunda bir sorun yoktur.

Bu şeriat baştan sona kadar barış ve ilimdir, olduğu gibi hidayet ve rahmettir, hüküm ve hikmettir, akıl ve mantıktır, kurtuluş ve mutluluktur, cennet ve Allah'ın rızasıdır. Fakat “şeriat”tan maksat Buhari, Müslim, Tirmizi, İbni Mace, Ebu Davud ve Nesai'nin uydurma ve yalan rivayetleri ile oluşturulan vahşi “şeriat” ise orada biraz durun, bu “şeriat”a aklımız ve vicdanımız kapalıdır. Yani “şeriat”tan maksat, Ahmed bin Hanbel'in, Malik Bin Enes'in, Muhammed bin İdris'in, Numan bin Sabit'in, Ebu Yusuf'un, İmam-ı Muhammed'in, İmam-ı Nevevi'nin iftira “şeriat”ı ise, peşkeş çekecek bir aklımız ve zihnimiz mevcut değildir. İslam milletini aldatmaktan ve yalan söylemekten vazgeçin. Bu “şeriat”a ilmimiz ve irfanımız yol vermiyor.

Sizin “şeriat” dediğiniz şeyi, yani Allah’ın indirdiği vahye karşı uydurulmuş rivayet ve iftiralarla, paralel, vahşi ve katliamcı “şeriat” nızı şuurumuz ve hikmetimiz reddediyor. Biz, Allah’ın indirmiş olduğu şeriat’tan başka bir “şeriat”ı kabul etmiyoruz. Kur’an ehli muvahhidler olarak mezheplerin karanlık “şeriat”ını reddediyoruz. “Dinden döneni öldüren, zina edenleri recmeden, namaz kılmayanları tekfir edip ölüme mahkum eden, kertenkeleleri öldürmeyi sevap sayan, kara köpekler için ölüm fermanı çıkaran, insanların saçına ve sakalına karışan, kadın düşmanı olan, kargaları bile fasık olarak gören, ressamı cehennem en alt tabakasına gönderen, sanat ve estetik düşmanı “şeriat”ı şiddetle reddediyoruz. Biz, Kur’an ehli muvahhidler, tevhid ve güzel ahlakı, merhamet ve adaleti, akıl ve mantığı, tefekkür ve hürriyeti olmayan “şeriat”ın düşmanıyız.

Siz hangi şeriattan söz ediyorsunuz? Allah’ın dostu, muvahhidlerin atası İbrahim’in hanif ve saf şeriat’ından mı? Yoksa şirk ve zulüm olan Firavun ve Nemrud’un “şeriat”ından mı? Tağutların ve iblislerin uydurma şeriat’ı mı? Allah elçilerinin uymak zorunda oldukları ilâhi şeriat’ mı?

İşte Size Evrensel Şeriat İlkeleri

“Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin diye Nuh’a tavsiye ettiğini (Ey Resul!) sana vahyettiğimizi, İbrahim’e, Musa’ya ve İsa’ya tavsiye ettiğimizi Allah size de din kıldı. Fakat kendilerini çağırdığın bu (tevhid - İslam) dini müşriklere ağır gelir. Allah dilediğini kendisine Resul seçer ve kendisine yöneleni de doğru yola iletir.” (Şura-13)

“Ey iman edenler! Allah’tan ona yaraşır bir şekilde sorumluluk bilincine sahip olun ve ancak kendisine (Kur’an’a) teslim olarak can verin. Hep birlikte Allah’ın himayesine (Kur’an’a) sığının; parçalanmayın. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O’nun nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi o kurtarmıştı.

İşte Allah size âyetlerini böyle açıklar ki hidayeti bulasınız. Sizden hayra çağırın, marufu emredip münkerden men eden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir. Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır.” (Âli İmran-102,103,104,105)

“Ey ehli kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir kelimeye geliniz: Allah’tan başkasına tapmayalım; ona hiçbir şeyi şirk koşmayalım yani Allah’ın yanı sıra kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayalım. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman şahit olun ki biz sadece Allah’a (Kur’an’a) teslim olanlarız, deyiniz.” (Âli İmran-64) “İbrahim, ne Yahudi, ne de Hristiyan idi; fakat o, Allah’ı bir tanıyan hanif (her türlü şirkten temiz) bir Müslüman idi; yani hiçbir zaman müşriklerden olmadı.” (Âli İmran-67) Güncelleme açısından yukarıdaki âyette bulunan “İbrahim” kelimesinin yerine “Muhammed” “Yahudi” kelimesinin yerine “Şii” “Hristiyan” kelimesinin yerine de “Sünni” kelimesini koyarak okumak gerekiyor. Yoksa Kur’an okumamızın bir anlamı olmaz.

BİRAZ ONURLU VE DÜRÜST OLUN!

Altı ve dokuz yaş evlilikleri Ehl-i Sünnetin birçok hadis kaynağında mevcuttur.

Mesela: Sahihi Buhari, 1553.Hadis) Kalem, Dımeşk, 2003, 40, 49.İbn Esîr, Üsdü'l-Gâbe, 3/467.İbn Abdilberr, İstîâb, 2/108; Tehzîbü'l-Kemâl, 16/560. İbn Sa'd, Tabakât, 8/75; Nedvî, Siretü's-Seyyideti Âişe, 202. İbn Abdilberr, İstîâb, 2/108; Doğrul, Asr-ı Saadet, 2/142 Buhârî, Cihâd, 65.Taberânî, Kebîr, 23/25; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1937; İbn Sa'd, Tabakât, 8/63.

“Hicretten bir buçuk, iki veya üç yıl önce”, “Altı veya yedi yaşındayken”, “Hz. Hatice'nin vefat ettiği yıl veya vefatından üç yıl sonra”“Hicretten yedi, sekiz ay sonra, hicretin ilk senesi” Veya “Bedir'in Akabinde” gibi farklı rivayetler için bk. Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 20, 44; Müslim, Fedâilü's-Sahâbe 74; Aynî, Umde, 1/45; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1881; Nedvî, Siretü's-Seyyideti Âişe, 40, 49.Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 43, 44; Müslim, Nikâh 69; İbn Mâce, Nikâh 13.Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 44; Müslim, Nikâh 69; Ebû Dâvûd, Edeb 55; İbn Mâce, Nikâh 13; Dârimî, Nikâh 56; Taberânî, Kebîr, 23/25; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1938;İbn Sa'd, Tabakât, 8/63; İbn İshâk, Sire, Konya, 1981, 239 Buhârî, Şehâdât 15; Megâzî, 34; Tefsîr, (24) 6; Müslim, Tevbe 56; Tirmizî, Tefsîr, (63) 4; İbn Sa'd, Tabakât, 2/65; İbn Hişâm, Sire, 3/310.)

Nebi (a.s) ın Aişe ile evliliği sahabelerin icmaına (söz birliğine) dayandırılıyor. Ey diyanet! Sahabenin icmaı sizin islamınıza göre, yani sahip olduğunuz dinin içinde mi, dışında mı?

Cevap verin! İçinde ise, o İslam'a göre ne demektir? Nerede o İslam?

Bir şeyhin altı yaşındaki kızını otuz yaşındaki müridine sunmasına “Gerçek İslam değildir” diyerek insanları aldatmayın. Peki sizin islamınız nedir? Sizin dininiz nedir? Gerçek İslam nedir? Gerçek İslam sizin Din İşleri Yüksek kurulunuzun fetva verirken esas aldığı Hanefi kaynakları değil mi? Gerçek İslam doğu ve güneydoğudaki Şafii vatandaşları dikkate alarak kaleme aldığınız ve yayınladığınız fıkıh kaynakları değil mi? Gerçek İslamınız, Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai, İbni Mâce, Ahmed bin Hanbel değil mi? Bunlarsa şayet, bunlarda yazılı olanlar ortadadır. Ve bu tarikat ve cemaatler de sizin dini kaynaklarınıza iman ederek, onlarda var olanı bal gibi uygulama alanına koymuşlar. Adamların dininizden dünya kadar delileri var. Yani sizin kabul ettiğiniz, muteber saydığınız ve hiç çekinmeden savunduğunuz, karşı gelenleri sapkın saydığınız, Din İşler Yüksek Kurulu uzmanları tarafından sorulan sorulara bunlardan fetvalar verdikleri kitapların arasından bunları çıkarmışlar. Dolayısıyla sizin İslam kaynaklarınız ile onların İslam kaynakları arasında hiçbir fark yoktur. Bunlar sizin dininizde bulunan hadis kaynaklarında var. Tümünüzün hadis kaynakları aynı değil mi? Sizin muhaddis ve müctehidleriniz evlilik yaşını dokuz diye hükme bağlamadılar mı?

Siz Diyanet olarak bu kaynakların rivayetlerini fetvalarınızın arasına hüküm diye kaydetmediniz mi? Şimdi nasıl kalkıp da “Bu evlilik İslam'a göre değildir, İslam'da böyle bir şey yoktur” diyebiliyor sunuz? Ayrıca “Rüşet çağına erişmemiş” diyorsunuz. “Rüşet çağı” nedir? “Rüşet yaşını” kim belirliyor? Yani bir kız çocuğu on sekizinde mi reşit oluyor, on beşinde mi oluyor, dokuzunda mı oluyor? Onu da söyleseydiniz. Ama on sekiz söyleseniz, fetva kitaplarınıza 9 yazmışsınız.

Dolayısıyla o gün öyle, bugün böyle, dün dündür, bugün bugündür” öyle mi? Açık olarak söyleyelim. Bugün bu rezalet ve kepezelik ortaya çıkmıyorsa, kesinlikle buluş yaş konusunda yani evlilik yaş konusunda, İsmailağa tarikatı bünyesinde yapılan uygulamadan iman ve itikâd olarak hiçbir şekilde farklı düşünmeyecektiniz. Hâlâ düşünmediğinize inanıyoruz. Siz bu son verdiğiniz “İslam’a göre böyle bir evlilik yoktur” fetvasını, istemeyerek, zoraki ve yarım ağız yaptınız. İslam dediğiniz şeyin karşılığı nedir? Dininiz nerede başlıyor ve nerede bitiyor? “İslam’a göre böyle bir evlilik yapılamaz, İslam buna müsaade etmez” öyle mi? Dininizin ağababası olan Buhari, Nebi (a.s) ve eşi Aişe’nin bunu yaptığını söylüyor. Şimdi ne diyacaksınız? İslam’a göre mi, değil mi? Haydi dininizle, kayıtsız şartsız teslim olduğunuz İslamınızla hesaplaşabiliyor musunuz? Kütübü sitte’de bulunan tek bir hadisi reddetme cesaret ve kabiliyetini gösterebilir misiniz? Dininizle hesaplaşsanıza!

Haydi, Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mâce, Nesai ve Mâlik bin Enes’le hesaplaşın bakalım. Ey vahiy ehli muvahhidlere gürleyen Ankara müftüsü! Sen hesaplaşabiliyor musun? Onurlu isen kurumunla hesaplaş! Delikanlı olarak çık de ki: “Ne diyorsunuz ağalar!“Kaynaklarımıza göre bu evlilik bal gibi olabilir. Siz kimsiniz ki, sizin ne haddinize, Buhari’de geçen sahih bir hadis için, istismar demek, taciz demek, tecavüz demek, yok ceza hukukunda en az limiti 20 küsur seneden başlayan bir suçun konusu yapmak. Nebi (aleyhisselam) döneminden beri uygulanan, sünnete konu olan, hadislerde yer alan, mezhep imamlarının ittifak ettikleri ve kabul ettikleri dini bir konudan bahsediyoruz. Bunu nasıl sapkınlıkla özdeşleştirebiliyorsunuz?”

Erkekçe çıkıp konuşsana! Biraz mert olsana! Onurlu davranšana! Hani “kütüb’ü tis’a (dokuz hadis kaynağı) nın zayıf hadisine bile iman ettim” diyordun. Dininin ve imanının gereğini yapsana! Kalabalıkta nara atarak, kabadayılık yaparak, konuşmak yerine, şimdi çıkıp hem işin aslını anlat, hem kendi kurumunu sorgula.“Ne diyorsunuz efendiler! desene!

Görülen o ki toplumsal kamuoyunda büyük bir infial meydana gelince, Diyanet İşleri Yüksek Kurulu “İslam’a göre değil” açıklamasıyla dininin hadis kaynaklarını bir kalemde haraç mezat sattı. Zoru görünce, esas aldığı Hanefi mezhebi başta olmak üzere, bütün muhaddis ve müctehidleri de bir anda harcadı. Çünkü dininin namusunu kurtarmak için bugün böyle bir açıklama yapması gerekiyordu. Diyanetin yaptığı hareket ne kadar ilkeli, ilmi, haysiyet ve onur taşıyan bir açıklama değil mi? Önce sen İslam’a göre din dediğin şeyin kapsamını, nerede başlıyor ve nerede bittiğini bir açıklasana! İlmi açıdan, namuslu bir şekilde, onurluca, kamuoyuna bir izah et bakalım. Böyle kaçamak ve kaypak açıklamalarla bir sonuca varamazsınız!

Diyanet şu anda o rezaletin patlak verdiği tarikatların vesayeti altında olduğundan mecburen, yarım ağız ve kerhen böyle bir açıklama yapmakla yetindi. Bu arada İlahiyatçı baronları unutmayalım. Yatıp kalkıp “Fıkıh usulü şöyle yetkinliktir, geleneğimiz böyle bir derinliğe sahiptir, atalarımızdan kalan miras sonsuz imkanlara sahiptir. Kaynaklarımız derya gibidir, müktesebatımız çok zengindir” deyip, insanlardan gizlenen yüzlerce Kur’an âyetini ortaya koyan vahiy ehli muvahhidleri sürekli olarak masonlukla ve oryantalistlikle suçlayan ağababalara sesleniyoruz.

Bu olay karşısında şu sizin kitaplarınızın ne dediği konusunda iki laf etsenize. Bu ümmete mertçe dürüstçe bir açıklamada bulunsanız da bizde sizi dinlesek. Yani “6 yaşında 9 yaşında 10 yaşında kız çocukları niye evlendirilmesin?” “Evlendirilebilir, fıkıh kaynaklarımız, din adamlarımız, mezhep imamlarımız, muhaddis ve müctehidlerimiz böyle söylüyor, bunu emrediyor” deseniz ya! Sizin “derya” dediğiniz kaynaklarınız yok muydu? Bugün konuşsanıza! Yiğitçe çıkıp Kayseri’den, Bursa’dan, Konya ilahiyâttan, Ankara ilahiyâttan, Marmara ilâhiyattan çıkıp mertçe bir ses verin! Çıkıp dininizi savunsanıza! Entelektüel ortamlarda böyle bolca saçma sapan kavram kargaşası yaparak, “Fıkıh kaynaklarımız böyle derinlikli, böyle yetkin, böyle geniş, şöyle zengin” diye hikaye anlatmayı biliyorsunuz! Televizyon ekranlarında ümmi halkı aldatmak kolaydır.

Kaynaklarınızın ortaya döktüğü rezillik ve kepezeliği bir temizleyin bakalım. Siz hiçbir zaman kritik bir ortamda ve zor bir zamanda ortaya çıkıp konuşmadınız. Sizin entelektüelliğiniz aldatma, iftira yalan ve palavradan başka bir şey değildir. Siz asalakısınız, siz düşüncesiz, yobaz ve mukallitsiniz, siz fosillere kulluk eden, kitap yüklü cahillersiniz. Siz boş zamanlarda, boş konuşmakla meşhur olmuş cehalet ve gericiliğin entelektüelisiniz. Siz ancak cahil halkın karşısında hikaye anlatırsınız. Ya tacizi, tecavüzü reddedin, yada kaynaklarınızla hesaplaşmalıyız deyin. Ya kaynaklarınıza ve dininize sahip çıkın. O sorgulanamaz bir hidayet olarak gördüğünüz dininizin arkasında durun! “Efendiler! Ne diyorsunuz siz? deyin. Bizim dini geleneklerimiz, fıkhımız, âlimlerimiz bunları delillendirmiş, Nebi (a.s) dan, sahabeden, âyetten hadisten delillerini bulmuş, sağlam bir temele oturtmuş, bunun metodolojisi var. Bunlar rastgele söylenmiş sözler değildir. Siz ne diyorsunuz, hangi istismardan, hangi cinsel tacizden, hangi tecavüzdən, ne pedofilden, ne sapkınlıktan bahsediyorsunuz? Bunun dinimizde ilmi olarak yeri vardır” diyerek konuşsanıza. Niye konuşmuyorsunuz? Akli başında hiç kimsenin bulunmadığı kapalı salonlarda esip gürlüyorsunuz. “Zayıf hadislere bile iman ederiz” diyerek zırvalamasını biliyorsunuz. Çıkıp dininize ve geleneklerinize sahip çıksanız! Zoru görünce dininizden taviz vererek müctehidlerinizden niye yüz çevirdiniz? Müktesebatınızı niye sattınız? Bir kere onurlu ve mert olarak çıkıp konuşun! Ümmet savunduğunuz geleneğin ne olduğu konusunda açık bir fikir sahibi olsun. Ya dininize ve geleneğinize sahip çıkın. Dininize sapkınlık pedofili diyorlar, tecavüzle özdeşleştiriliyor. Sizde deyin ki, benim dinimin, benim imanımın asırlardır fıkıh kitaplarında bulunan hükümlerine nasıl sapkınlık dersiniz? Çıkıp mertçe dininizi savunsanız! O prof'luk titriniz ne işe yarıyor? Bugün konuşmayacaksınız, ne zaman konuşacaksınız?

MUSTAFA ÖZTÜRK'E REDDİYE

“Kendilerine gelmiş hiçbir delil olmadığı halde Allah'ın âyetleri hakkında mücadele edenler (onları kabul etmede zorlananlar) gerek Allah yanında, gerekse iman edenler yanında (bu ahlakları) büyük bir nefretle karşılaşılır. Allah büyüklük taslayan her zorba'nın kalbini işte böyle mühürler”(Mümin-35) Kur'an'ın tümünü inkar etmek diye buna derler. Mustafa Öztürk, Allah'ın kelamı hakkında yapmış olduğu uygunsuz konuşmaya karşılık olarak bir cevap yazma gereği duydum.

Mustafa Öztürk diyor ki: “Orion takım yıldızına bak andromeda'ya bak, national geographice bak, okyanusun diplerine bak, kutuplara bak, çiçeğe bak, boğazda Arguvan'a bak, bir de Kur'an'da 23 sene Velid ibni Muğire aşağı, As bin Vail yukarı deyip, bütün kadrajını Hicaz, Taif, Medine'ye sıkıştırmış ve insanlığa son söyleyeceği sözün çapı, burdaki üç beş tane lavuk müşrik (olsun) Ve o müşriğe Kur'an'da öyle küfürler var ki, bir tanesini okuyayım mı size? “Velé tuti' külle halléfin mehin, hemmezin meşşein binemim, mennein lilhayri mu'tedin esim, utullin bade zelike “zenim” “Ey Resul! Alabil-diğine yemin eden, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan laf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, günaha batmış, kaba ve görgüsüz, bütün bunlardan sonra asalak olarak damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye sakın boyun eğme” (Kalem-10,11,12,13,14)

“Zenim, piç, piç dedim şimdi. Ama tabi meal’e öyle yazamazsınız, “soysuz” diyeceksiniz. Aç, adres veriyorum, aç, Ferrâ’nın Meânil Kur’an’ını, İbni Kütaybe’yi aç, nereyi açarsan aç, nesebi bilinmeyen, onun bunun çocuğuna “zenim” denir Arapça’da. Bu Allah dili olabilir mi? İnsani dil olamaz mı? olabilir! Olabilir değil mi?(Resul’ün) yanmış canı! Fevarandır! (taşkınlık-isyan) olabilir! Olabilir üstadım, olabilir!”

Cevap:

1-) Kur’an evrensel bir kitaptır. a-) Çünkü insanların bilemeyeceği bilimsel bilgiler içerir. “Göğün nasıl bina edilip genişlediğini...” (Zariyât-47) “Kıyamet gününde göğün nasıl dürülüp büküleceğini...”(Enbiya-104) “Göklerin hangi maddeden yaratıldığını...” (Fussilet- 11; Enbiya- 30) “Canlıların sudan yaratıldığını...” (Enbiya- 35 ; Nur-45) “Ana rahminde ceninin gelişim süreci...”(Hac- 5) Bilim konusunda daha bunlar gibi onlarca âyet vardır. b-) Resul (a.s) a Allah tarafından vahyedilmeseydi gaybı bilemezdi. “Ey Resul! İşte bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindedir. Bundan önce onları ne sen biliyordun ne de kavmin. O halde sabret. Çünkü akıbet sabredip bilinç sahibi olanlarıdır.” (Hud-49)

“Ey Resul! Musa’ya emrimizi vahyettiğimiz sırada, sen batı yönünde bulanmıyordun ve (o hadiseyi) görenlerden de değildin. Bilakis biz nice nesiller var ettik de, onların üzerinden uzun zamanlar geçti. Sen, âyetlerimizi kendilerinden okuyarak öğrenmek üzere Medyen halkı arasında oturmuş da değilsin; aksine onları sana gönderen biziz.” (Kasas-44,45)

Kendisine vahiy ile bildirilmezse deniz görmeyen Nebi (a.s) şöyle karmaşık bir manzara ortaya koyamaz. “Yahut o kafirlerin duygu, düşünce ve davranışları engin bir denizdeki yoğun karanlıklar gibidir; öyle bir deniz ki, onu dalga üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bulut... Birbiri üstüne karanlıklar... İnsan, elini çıkarıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez. Bir kimseye Allah nur vermişse, artık o kimsenin aydınlıktan nasibi yoktur”(Nur-40)

2-) Kur'an'ın hiç bir âyetinde Ebu Cehil'in, Velid bin Muğire'nin ve As bin Vail'in adı geçmez. Kur'an isimlerin değil, iman, güzel ahlak, ameli salih ve fiillerin üzerinde durur. Kur'an'ın amacı, inanç güzel ahlak ve fiillerinde insanın kalitesini yükseltmektir.

Çünkü insanın kalitesi bozulduğunda “takım yıldızı, Andromeda'ya, Samanyolu, okyanusun dipleri, kutuplar, çiçek ve boğazda Arguvan'ı seyretme” olmayacaktır. Bunların var olması orijinal inanç yani hanif din ve güzel ahlakla ilgilidir. Buna açıklık getirmek gerekirse, Aslında Kur'an, bir biyoloji ve astronomi yani bir bilim kitabı değildir. Kur'an, inanç ve güzel ahlak, öğüt ve merhamet, hidayet ve adalet kitabıdır. “Kur'an, her şeyin yaratıcısı olan Allah'ın kelamı...” (Tevbe- 6) “Allah'ın sözü...” (Casiye- 6) olduğu için evrensel bir kitaptır. En azından, Allah, Kur'an ve Resul kavramının geçtiği bütün âyetler evrenseldir. Nübüvvetle ilgili âyetler tarihsel olsa da bunlardan ibret ve öğüt olarak faydalanmanın hiçbir sakıncası yoktur. Rahman ve Rahim olan Allah “gökleri ve yeri insanın ihtiyaçlarına göre dizayn etmiştir...”(Casiye- 13; İbrahim-32)

İnsanın sağlıklı bir inanç ve sağlam bir zihin yapısıyla mutluluk içinde sorunsuz yaşaması için Yüce Allah göklerde ve yerde mükemmel bir sistem var etmiştir. Çünkü insan, yeryüzünün ve gökyüzünün dengesini bozabilecek bir yetki, büyük bir kabiliyet ve kapasiteye sahiptir. (Rum-41; Rahman-7,8) Dolayısıyla doğal dengenin ve yaşam düzeninin rahat işlemesi, insan inanç ve ahlakı ile yakından ilgili bir durumdur.

Yani insanın doyumsuz ve dengesiz hareket etmesi yeryüzünü ve gökyüzünü büyük bir tehlikeye sokacaktır. İşte bu yüzden Yüce Allah indirdiği son vahiy'de insanın sorumlğunun üzerinde çok geniş durmuş, sorunsuz bir hayat geçirmesi ve güzel ahlaka sahip olması için her türlü şekilde onu uyarmıştır. İnanç ve güzel ahlakın bütün ilkelerini ona göstermiştir.

3-) Kur'an, Hicaz, Taif ve Medine'nin coğrafyasına sıkıştırılmayacak bir kitaptır. Çünkü Kur'an'ın hedef kitlesi bütün insanlık alemidir.“...Seni insanlara Resul (elçi) olarak gönderdik; şahit ola-

rak da Allah yeter.” (Nisa-79) “De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah’ın Resulü’yüm...” (Âraf-158)“Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bilmezler.” (Sebe-28)

Kur’an yüzlerce âyette hem Yahudilere, hem Hristiyanlara, hem müşriklere, hem Müslümanlara, iman edenlere, Firavun’a, İsrailoğullarına, Medineli ensar’a, Mekkeli muhacirlere, fakirlere, devlet adamlarına, din bilginlerine, fakat genelde bütün insanlara hitap eder. Kur’an, göklerin ve yerin yaratılışını, denizlerin diplerini, karanlık gecelerde ve fırtınada dalgaların aldığı şekilleri, yağmurun bereketini, rüzgarların müjdesini, sarmaş dolaş bahçeleri anlatır. Kendi ifadesiyle Kur’an mübarek (bereketli) bir kitaptır. (Enam- 155; Sâd- 29)

Kur’an’ın hiç bir yerinde argo kelime yani küfür etme ile ilgili bir âyet yoktur. Güzel ve nezih konuşmayı en önemli emirler arasına koyan ve insanlarla konuşurken, “güzel söz söyleyin, güzel konuşun, kötü sözün konuşulmasını Allah sevmez” buyuran Rabbimiz nasıl argo kelime kötü söz ve uygun olmayan bir kelime kullansın? İşte âyetler. “Allah kötü sözün açıkça söylenmesini sevmez; ancak zulme uğrayan başka...” (Nisa-148) “Kullarıma söyle, sözün en güzelini söyleyinler. Sonra şeytan aralarını bozar. Çünkü şeytan insanın apaçık düşmanıdır.” (İsra- 53)

Yüce Allah, özellikle müşriklere kötü söz yani argo kelime ile konuşulmasını yasaklamıştır. “Allah’ın yanı sıra başkalarına tapanlara ve ilahlarına sövmeyin...”(En’am- 108) Bütün bunları söyleyen ve emreden Allah küfür yani argo kelime ve küfürlü söz kullanır mı? Peki Mustafa Öztürk’ün “küfür” dediği, “zenim” kelimesinin gerçek anlamı nedir?

Zenim: “Bir ümmete, bir kavme, bir topluma kendisini nispet eden, onlarla akraba olduğunu söyleyen, onların sırtından geçinen kişi anlamına gelmektedir” (Müfredat- Ragıp el İsfahani, sayfa 673, 674)

Yani “zenim” kelimesi, “piç” “soysuz” değil, Allah’ı, dini ve kutsal değerleri istismar ederek halkın kanını emen, kalbi damgalı, kalitesiz, aşâğılık ve asalak din adamlarına denir. Mustafa Öztürk ve din atalarının kafaları soysuzluğa çalıştığı için âyete “soysuz, piç” kelimelerle meal verirler. Kur’an’da bulunan sert ifade ve lânet içrikli kelimeler insanları Allah ile aldatan, vahyin hidayet yolundan ümmileri engelleyen din adamları için kullanılmıştır. “...dilini çıkarıp soluyan köpek...” (Âraf-176) “Aslandan kaçan yaban eşekler...” (-Muddessir-50,51)

“...Hayvanlardan daha aşağı...” (Furkan-44)

“Allah’ın lâneti onların üzerindedir...” (Bakara-159, 174)

Bu gibi kelimeler ümmi halk için asla kullanılmamıştır.

5-) Mustafa Öztürk’e göre Kur’an Allah kelamı değildir. Yani âyetler Allah’tan bağımsız olarak Muhammed (a.s) kendi sözleridir. Ona göre Muhammed (a.s) müşriklere çok kızgın olduğundan beşeri öfke ile “fevaran etmiş” ve müşriklere hakaret etmiştir. Ona göre Kur’an Allah kelamı olsaydı, içinde bu kadar kızgınlık ve sertlik olmaması gerekirdi. Halbuki Kur’an’ın Allah tarafından geldiğine Nebi (a.s) ın bir kelime dahi ona ilave edemeyeceğine dair yüzlerce ayet vardır. Önemine binaen birkaç tanesini hatırlayalım. “O (Kur’an) alemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. Eğer (Nebi) bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı. Elbette onu güçlü bir şekilde yakalardık. Sonra onun can damarını koparırdık.” (Hakka- 43, 44, 45, 46)

“Onlara âyetlerimiz açık açık okunduğu zaman bize kavuşmayı ummayanlar: Ya bundan başka bir Kur’an getir veya bunu değiştir! dediler. De ki: Onu kendiliğimden değiştirmem benim için olacak bir şey değildir. Ben, bana vahyedilenden başkasına uymam. Çünkü Rabbime isyan edersem elbette büyük günün azabından korkarım.” (Yunus- 15) “Müşrikler, sana vahyettiğimizden başka bir şeyi yalan yere bize isnat etmek için seni, neredeyse, sana vahyettiğimizden saptıracaklar ve ancak o takdirde seni candan dost kabul edeceklerdi. Eğer seni sebatkar kılmaysaydık, gerçekten, neredeyse onlara

birazcık meyledecektin. O zaman, hiç şüphesiz sana hayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırdık; sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazdın.” (İsra-73, 74, 75)

Kur'an'da var olan ince ayar ve hassas denge, bir ilim (sistem) üzerine nazil olması (Âraf-52) aynı anlama geldiği zannedilen kavramlardaki ince farklılıklar onun beşer tarafından meydana getirilemeyeceğini ortaya koymaktadır. “Eğer kulumuza indirdiklerimizden herhangi bir şüphe içerisindeyseniz, haydi onun benzeri bir süre getirin, eğer iddianızda doğru iseniz. Allah'tan gayri şahitlerinizi de çağırın.” (Bakara-23) Aşağıdaki âyetler Kur'an'ın Resul tarafından iftira edilmediğini, kaynağının Allah olduğunu göstermektedir. (Yunus-38; Hud-13,35; Secde-3; Şura-24; Ahkaf-8; Tur-30,33)

Resul (a.s) sadece indirilen vahyi tebliğ eder, âyetleri okur, mesajda herhangi bir gizleme yapmadan duyurur. (Mâide-67)Resul asla vahiy'de üretim yapamaz. Kur'an'da bulunan sert ifadeler, Allah elçileri ile evliya ve ilâhlara kulluk eden müşrikler arasında geçen çetin mücadelenin büyüklüğünden kaynaklanmaktadır. Yani Allah elçileri ve iman eden muvahhidler sabahtan akşama kadar, yıllarca müşriklerin işkence ve eziyetlerine tahammül etmek ve her türlü hakarete sabretmek zorunda idiler. Sonuç olarak: Ben hayatımda Mustafa Öztürk kadar çelişki içinde olan birini tanımadım. Cübbeli Ahmetle kıyaslanamayacak kadar çelişkilidir.

ŞİA'NIN İTİKADİ DURUMU

Şia kelimesi (şya) kökünden gelmektedir. Bu kelime Arapçada “bir insanın yardımcıları ve ona uyanlar, inanç, fırka, bölük, taraftar, yayılmak, uğurlamak, miktar, süre, sıra, aslan yavrusu, eş ve benzer” anlamlarına gelir. (Şia kelimesinin kullanışları için bakınız Muhammed bin Mükerrrem b Manzur, lisanu'l Arab, Beyrut) Bu anlamlar arasında “taraftar, yardımcı, fırka, bölük ve yayılmak” anlamları daha yaygın olarak kullanmıştır. (Muhammed Hüseyin Zeynel -Amili Meşhed- 1375- 1431)

Kuran'da bu kelime “fırka, bölük, topluluk, emsal, taraftar ve uymak, aynı inanca sahip olanlar” **وَأَنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَآبِرَاهِيمَ**

“İbrahim (Nuhun) şiasından idi.” (Saffat- 83) anlamlarında kullanılmıştır.

Şia kelimesi ve türevlerinin geçtiği âyetler şunlardır. (Enam-65,159; Hicr-10; Meryem- 69; Kasas- 4; Sebe - 54; Kamer- 51)

İstılahta ise şu şekilde tarif edilmiştir. “Allah Resulü'nün vefatından sonra Halifelğin ve İmametın Ali'nin hakkı olduğuna inanan ve ondan sonraki halifelerin de onun soyundan gelmesi gerektiğine itikad eden Ali taraftarı fırkadır” Başka bir tanım ile “Şii” adı, günümüzde İsnaaşeriyye ve İsmailiye mezheplerinin bağlılarıyla Ehl-i Beyt imamları hakkında İlâhi imamet teorisini savunanlar için kullanılmıştır. “Şia ile Ehl-i Sünnet arasında ayrılığa düşülen mese-

lelere gelince bunların başında İmamet gelir.

İhtilafın temeli, iki grubun bu konudaki ayrılıklarına dayanmaktadır. Buna göre Şia'nın imamet inanç ve prensibi ile ilgili düşünceleri, onlar açısından ayırt edici bir esas ifade etmektedir. On iki imam Şiası inançları ile ilgili bütün meseleleri Risalet ve imamet inancı üzerine inşa ederler. Onlara göre on iki imamdan her biri (özellikle eski Şia alimlerinin gözünde) Allah'ın Resulü gibi yasa koyucu (yasa koyma yetisine sahip) bir insandır. İmam Allah'ın Elçileri gibi vahiy alabilir. İşleri vahiy yoluyla çözebilir. İmam, insanların yönetsel, siyasal, eğitsel, sosyal işlerinden sorumludur. İnançlarına uygun olarak hüküm açıklar, fetva verir, ahkam âyetlerini tefsir edip yorumlar. Bu itibarla insanların imama mutlak surette uymaları gerekir. Durum ve şartların gerektiğine göre İmam, halkı inandıklarından farklı görünmeye yani takıyye ile amel etmekle de yükümlü kılabilir. (Tarihte ve günümüzde Şiilik Konferansı sayfa-242) İmamet inancı, tıpkı Allah'ın Resülleri gibi İmamın masum yani günahsız olmasını gerekli kılar. Şia'ya göre imam da aynen Allah'ın Resülleri gibi yüce Allah'tan vahiy alır. Onlara göre Allah'ın Resülleri ile aynı sıfatlara sahip oldukları gibi onlarla aynı hak ve yetkileri taşırlar.

İmam ve vâsi ile ilgili inanın doğal sonucu olarak Şia toplumu, imamın, beşeri yaratılışın üzerinde bir kişiliğe sahip olduğunu, yaptığı her şeyin doğru ve kabul edilmesi gerekli olduğunu, bütün emir ve yasaklarını olduğu gibi onaylamak gerektiğini açıkça ifade ederler. Bütün bu iddialar Şia'nın çoğunluğuna göre böyledir. Şia'nın çok az bir kısmı bu fikirlere karşı gelmektedir. Şiilere göre on iki imamın her birinin emir ve yasakları, dinin emir ve yasakları gibidir. Bu inanış yüzünden Şia ile Ehl-i Sünnet arasında günümüze kadar çok çetin mücadeleler devam etmektedir. Müslümanların çoğunluğu Allah Resulü'nün son Nebi olduğuna inanmaktadır. Ahzab süresinin 40.âyetinde de bu gerçek açık bir şekilde ifade edilmektedir.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

“Muhammed sizin adamlarınızdan hiç birinin babası değildir. Ama o Allah’ın Resulü ve Nebilerin sonuncusudur.” Allah her şeyi hakkıyla bilendir.” (Ahzab-40)

Şianın iddia ettiği gibi şunu söylediğimizi varsayalım “Allah Resulü olan Muhammed (a.s) Ali’yi kendisinden sonra vâsi ve imam yapmak istemiş fakat bunu başaramamıştır, çünkü çevresinde olanlar bunu yapmasını engellemişlerdir. Bu iddia saçma ve yalan olduğu kadar, Allah Resulü’nün bazı gerçekleri insanlardan duyduğu korkuyla gizlediğine dair ima barındıran bir iftiradır. Şia da modern dönemde bile aşırılık gösteren birçok alim göstermek mümkündür. Kum şehrinde usul yani yöntembilim (itikad) hocalarından Şeyh Muhammed Hüseyin el Vahid-el Horasani, Yüce Allah tarafından yaratma ve rızık vermek gibi fiillerinin imamlara havale (tefviz) edildiğini, onların varlıkların faaliyetlerinde vasita olduklarını savunmakta, bu tefviz’in sahih ve geçerli olup Allah inancıyla çelişmediğini söylemektedir. El-Horasani’nin görüşleri hakkında fikir vermek için şu ifadesini aktarabiliriz. “İmamlar, varlığın dayandığı şeyin failleridir.Varlık ise Allah’tandır.

Asrın imamı kul olmuştur, kulluk, özü Rablik bir mücevherdir. Bu mücevhere sahip olanın diğer varlıklara nispetle rablığı müstakillen olmasada, Yüce Allah ile birlikte, onun sayesinde gerçekleşmiş olur” (el- Vahid el horasani muktetefat velaiyyeh, 13 Şaban 1411 tarihli kum şehrinde bir konferans sayfa 39)

Bir diğer örnek Seyyid Muhammed Şirazidir. O da Yüce Allah’ın yasa koyma ve yaratma erklerini Nebi ve Ehlibeyt imamlarına havale ettiğine inanıyordu. Şirazi’ye göre dünyanın ipleri onların elindeydi. Var etme veya yok etme şeklinde diledikleri gibi tasarrufta bulunabilirlerdi. Öldürme fiili nasıl Azrail’in yetkisinde ise imamların da dünyanın yaratılması sürecinde aracı ve onun gayesidiriler. Yüce Allah’ın evrene ve varlıklara yönelen lütuf ve keremin’in sebebi İmamlar olduğu gibi varlık âleminin ayakta durmaya devam etmesi de onlar sayesinde” (Eş Şirazi Muhammed -Min fikhiz-Zehra c,1 s 10, 11, 17 Avalimul -ulum kitabından naklen c, 1.Hz Fatma)

İmam Humeyni'ye göre Şia'nın en önemli inançlarından bir tanesi şudur. "Mezhebimizin zorunlu ilkelerinden biri de, imamlarımızın (on iki imam) ne yakın kılınmış bir meleğin, ne de gönderilmiş bir Nebi'nin erişemeyeceği bir makama sahip olduklarıdır. Bu bize ulaşan rivayet ve hadislerin gereğidir. Ulu Nebi (a.s) ve imamlar bu alemde önce Nur halinde idiler. Yüce Allah onları, arşını seyreden Nur'lar kılınmış, kendinden başkasının bilmediği bir makam ve yakınlık nasip etmiştir. Nitekim o değerli imamlardan şöyle bir ifade aktarılmıştır. "Allah ile öyle hallerimiz olur ki, ne yakın kılınmış bir melek, ne de bir Nebi Resülün bu hali yaşaması mümkündür" (el Humeyni el hükümetül islamiyye sayfa 52-53 Sünnilik- Şiilik Ahmet el Katip mana Yayınları Eylül 2009 ilimiyurdu Yayıncılık düşünce dizisi) Ayetullahlar bu rivayeti neredeyse bütün Hüseyiniye meclislerinde ve her vaaz da dile getirirler

Şia 12 kişiyi imam olarak kabul eder.

1- Ali, 2- Hasan, 3- Hüseyin, 4- Hüseyin'in oğlu Zeynel Abidin 5- Onun oğlu Muhammed Bakır 6- Onun oğlu Caferi Sadık, 7- Onun oğlu Musa Kazım (Buradan itibaren Musevi isnaaşeriyye diye bir grup ayrılır), 8- Onun oğlu Ali Rıza 9 - Onun oğlu Muhammed et-Tâki 10- Onun oğlu Ali el -Nâki 11- Onun oğlu Hasan Askeri 12- Muhammed el-Mehdi'dir, El mehdiyyul- muntazar veya kayıp son imamın lakabı el kaim el-Mehdi'dir. Şia ve Ehli Sünnet mezheplerine göre Mehdi Hicri 255 yılında doğmuş ve 329 yılında "Gaybeti Kübra" olayı olmuştur. Yani Ehli Sünnet ve Şia'ya göre on birinci imam olan Hasan el Askerinin oğlu imam mehdi ortadan kaybolmuştur. Günümüzde hala Şiiler ve Ehl-i Sünnet onun dönüşünü ve dünyayı adaletle dolduracağını beklemektedir. Şia'ya göre, sona eren sadece teşri (yasama) Nübüvvetidir. İmamiye- isnaaşeriyye Şia'sına göre hem Nebiler hem de 12 İmam masumdur. Onlar velayeti, Allah'ın eşit olarak hem Nebilere hem de imamlara verdiği özel "ilahi bir yetki" olarak kabul ederler. Zira en önemli imam kabul ettikleri Caferi Sadık'tan naklittiklerine göre Nebiler ile imamın- Veli'nin tek farkı, Nebi (a.s) dörtten fazla kadınla evlenebiliyorken, imamın (Veli'nin) böyle bir ayrıcalığı yoktur. Bunun dışında bir farkı yok-

tur. Veli- imam Aynen Nebi gibidir. İmam, Nebi adına tebliğ yapar, konuşur ve onun öğretilerini ifade eder. Ancak kendi adına da bunu yapar. Bu sebeple bütün Şia ulemasına göre dini hükümler kesin olarak masum imamlardan başkasından alınamaz.

Onlara göre, Ehli Sünnet alimlerinin yaptığı, ravilerden ve müctehitlerden dini hükümler alma işi ise “dinde doğru olan yoldan uzaklaşmadır, yani sapkınlıktır” Bu sebeple Şia’ya göre imamet İslamın şartlarından birisi, hatta en önemlisi olup diğer şartlar hep buna bağlıdır. Velayet yani imamet (12 imam) ve nübüvveti birbirine yakın hatta aynı derecede görürler. Onlara göre imamın Nübüvveti sona ermemiştir, devam etmektedir. On ikinci (kayıp) imamın dönüşüne kadar da bitmeyecektir. Muhammed (a.s) ile sona eren şey ise “Risalettir “ tam olarak söylemek gerekirse, sona eren sadece farzları ve hükümleri açıklama işi yapan “Teşri -yasama” Nübüvvetidir. İlahi kelamı alma anlamında Nübüvvet ise imamların şahsında devam etmektedir. (Kur’an’a giriş, Muhammed Abid el cabiri sayfa. 191- mana Yayınları- Eylül 2010)

Sünniler arasında “Kütüb-ü Sitte” denilen “altı hadis kitabı” ne kadar şöhrete sahipse, Şiiler arasında da “Kütüb-ü Erbaa” adı verilen “dört hadis kitabı” aynı derecede meşhur ve önemli olarak görülür. Özellikle imamiye Şia’sının Ahbârî ekolü “Kütübü Erba’a”daki hadislerin katiiyetini iddia ederek delil olması bakımından onlarda bulunan âhbarla (haberlerle) Kur’an ayetleri arasında bir fark bulunmadığını ileri sürmüşlerdir.

Şia’nın Hadis Kaynakları

Bunlardan ilki el-Küleyni (H, 328 -M,939) nin kaleme aldığı el -Kâfi adlı eserdir. İkincisi Ebu Cafer İbni Babeveyh el -Kummi (H, 381 -M, 991) nin Men Lé yehduruhul-Fakih adlı eserdir. Üçüncü ve dördüncü eserler Ebu Cafer et- Tusi (H, 460 -M, 1067)’ye aittir. Bunlar, Tehzibul -Ahkam ve el -İstibsar adlı hadis kitaplarıdır. Sahihi Buharinin sünniler arasında sahip olduğu şöhret ne ise, Şiiler arasında aynı değere sahip Küleyni’nin el -Kâfi adlı eseri, Usul (itikat)ve Furu (ibadet)olmak üzere iki kısma ayrılır. Eserin Usul

ve Furu kısmında 16 000 (on altı bin) civarında hadis bulunmaktadır. Bundan dolayı bu eserler arasında en çok baş vurduğumuz ve Şia'nın da büyük değer verdiği el-Küleyni'nin el -Kâfi adlı eseridir. Yine Şii müellifler arasında en meşhur ve otoritesi tartışılmayan devri'nin en parlak kelimcilerden sayılan Şeyh Müfid (413 -1022) in bir çok eserinden de istifade edilmiştir. Oldukça muahhar olmakla birlikte çalışma sahamızla alakalı Şia'nın görüşlerini yansıtan en ciddi rivayetleri intikal ettiren önemli eserlerden biri de Meclisi(H, 1110 -M, 1698) nin Biharul -Envar adlı eseridir. Şia itikadına göre “her Nebi'nin, yüce Allah'ın emriyle kendisine vasiyette bulunduğu bir vâsisi vardır” İmamiyye kaynakları, Resulullah (a.s) ın vasiyeti ihmal etmesinin mümkün olmadığını, işte bundan dolayı onun Ali b. Ebi Talib'e şöyle vasiyet ettiği görüşünde tam ittifak halindedirler. “Ey Ali! Sen hayatta benimle birlikte olduğun gibi ölümünden sonra da benimle birlikte olacaksın. Sen benim kardeşim, vâsim, yakın arkadaşım (Safiy)ve vezirimsin” (Süleym b. Kays -136, Nebile -140) Hatta bu vasiyetin gökten mühürlü olarak Allah Resülü'ne indirildiği ve vasiyetten başka hiçbir şeyin mühürlü olarak indirilmediğine dair bazı rivayetler nakledilmektedir. (İbni Ebi Zeyneb -35)

Bunun yanı sıra Resülüllahın muhtelif zamanlarda mezkür ifadelerle Ali'ye hitap ettiği ve onlarca kez kesin ifadelerle onu kendi halifesi olarak tayin ettiği Şia kaynaklarında sıkça zikredilmekte ve itikadi bir mesele haline getirilmiş bulunmaktadır. (El -Hasan b. Ferruh saffar, Besairud-Derecatul Kübra, Kum -1374, 186 -187, Abdullah bin Abdileh Sadâbâdi el -Mukni fil imame (thk şakir sebba) kum 1414, 72, Muhammedi er -Rey şehri, mizanul hikme 1,10 Kum 1982, 1-204, 205)

Nevbahti, Allah Resulünün, Ali'nin ismi, soyu ve şahsına işaret ederek Ümmet için onu müminlerin emiri olarak tayin ettiğini, ümmeti, onun imametinden dolayı sorumlu tuttuğunu ve bunu Ğadir-i Hum ve daha birçok yerde kesin olarak ilan ettiğini kaydetmektedir. (Nevbahti, firaku-ş Şia, 19)

Yine Allah Resulünün açıkça şöyle dediği de rivayet edilmek-

tedir. “Ali Bin Ebi Talib müminlerin emiridir, vâsilerin efendisidir, kardeşim, vezirim ve ümmetim içerisinde halifemdir. Dininin kapısıdır, sözümü yerine getirendir. Kim ona itaat ederse bana itaat etmiş olur. Kim ona isyan ederse bana isyan etmiş olur. Kim bana isyan ederse Allah’a isyan etmiş olur. Kim Allah’a isyan ederse varacağı yer ateştir” (Sadâbâdi, el-Mukni fil İmame) Bütün bu rivayetlere kesin bir şekilde iman eden Şii alimlere göre, Nebi (a.s), Ali’yi damadı ve amcasının oğlu olduğu için değil, Allah’ın vahyi ile ilahi hükmün memuru ve icracısı olduğu için halife tayin etmiştir. (Ruhullah bin Mustafa el- Humeyni, İslam fikhında Devlet- trc, Hüseyin Hatemi, İstanbul -1979, 53 54) Şia’ya göre Allah Resulü, Ali’yi halife tayin etmeseydi, risalet vazifesini tamamlamış olmazdı (Humeyni a. g. e -23, 24, Fığlalı, İmamiyye Şia’sı -209, 210) Bütün Şii alim ve müellifler imameti usulü dinden kabul ederler, başka bir ifadeyle onu tevhid, nübüvvet, adalet, me’ad seviyesinde inanılması mutlak olan gerekli İlâhi emirler arasında sayarlar. (el-Küleyni -2, 18, Şeyh saduk Risaletü’ itikadâtil -imamiyye 109, Onat -21, 22)

Şia’nın en önemli muhaddislerinden yani Şia’nın Buharisi sayılan el-Küleyni, Şia imamlarından (12 İmam) Muhammed Bakır’ın şöyle dediğini rivayet eder. “İslam beş esas üzerine kurulmuştur. Namaz kılmak, zekat vermek, oruç tutmak, hacca gitmek ve velayet, bunlardan hiç birisi velayetin ilanı gibi ilan edilmemiştir. (El -Küleyni 11-18 Krş, Zahir, Şia’nın Kur’an, İmamet ve Takiyye anlayışı, 50)

Şia’ya göre imamı tanımak ve ona itaat etmek farzdır. Nitekim Cafer es-Sadik’ın şöyle dediği rivayet olunmaktadır. “Biz, (12 imam) Allah’ın kendilerine itaati farz kıldığı kimseleriz. Ancak bizi tanıyan kurtuluşa erer. Bizi tanımayan mazur değildir. Bizim imametimize inanan mümin, inkar eden ise kafirdir. Bizi tanımayan, ama inkar da etmeyen kimse, Allah’ın bize edilmesini farz kıldığı itaati yerine getirip hidayete kavuşuncaya kadar dalalettedir. (el-Küleyni 1.187)

İmamet konusu İmamiyye Şia’sı için öylesine önemlidir ki, Nevbahti, Küleyni ve Şia’nın en meşhur şeyhi İbni Babeveyh el -Kummi

(Şeyh Saduk)gibi ilk Şii alimler eserlerinde İmamet konusuna müstakil bölümler ayırmış, yine ilk Şii müelliflerden Ebu Cafer Rüstem et -Taberi (400 -1009) Hamduddin el -Kirmâni (411 -1020)ve Şeyh Müfit (413 -1022) Ali'nin Nebi (a.s) tarafından bizzat Kur'an'ın emriyle tayin olunmuş bir İmam olduğunu ispat etmek için müstakil eserler kaleme almışlardır.

Şia'nın Ali'nin imamet ya da hilafeti için delil olarak gördüğü ve dayandığı en önemli hadis, Resulullah'ın veda Haccı dönüşü "Gadir Hum" (Kâmil Miras, Tecrid -i Sarih Tecümesi 9, 363 :Sofuoğlu -Şia'nın hadis anlayışı -19) denilen mevkide konakladığı anda söylediği rivayet olunan hadistir. Ğadir-i Hum hadis-i olarak bilinen bu hadis'e Şia kaynakları çok büyük önem atfetmişlerdir. İmamiyye kaynakları onun rivayeti konusunda tam bir görüş birliği içerisindedir. Ğadir-i Hum'un önemi Şia'nın imamet konusundaki görüşlerine en büyük dayanak teşkil etmesinden kaynaklanmaktadır. (Ğadir Hum, Mekke ile Medine arasında, Cuhfe'den iki mil uzaklıktaki Hum vadisinden doğan bir su kaynağının birikintileri ile oluşmuş bataklık bir gölcüğün bulunduğu yerdir) (Fiğlalı, Şiiliğin doğuşu ve gelişmesi mat- 6, şs-36) Ğadir-i Hum meselesini ilk zikreden kişi müellif Süleym b. Kays'tır. Süleym der ki: "Ben Said El Hudri'nin şöyle dediğini işittim: Resulullah (Aleyhisselam) Ğadir-i Hum'da perşembe günü insanları yanına topladı. Ağaçların altındaki dikenlerin toplanması için emir verdi. Ali Bin Ebi Talib'in koltuk altlarının beyazlığı görününceye kadar onun pazısından tutup kaldırdı.

. مَنْ كُنْتُ مَوْهُ فَعَلِيٌّ مَوْهُ]. أخرجہ الترمذی .

Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır." "Allah'ım! onu seveni sev, Ona düşman olana düşman ol, ona yardım edene sen de yardım et! Onu yardımsız bırakanı sende yardımsız bırak! dedi. Ebu Said der ki: Rasulullah (aleyhisselam) daha oradan inmeden şu ayet nazil oldu.

“الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ ... دِينًا

“İşte bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam’a razı oldum” (Maide- 3)

Din’in kemale ermesi, nimetin tamamlanması, risalet vazifesini yerine getirmesinden dolayı Yüce Allah’ın ondan razı olması ve kendinden sonra Ali’nin velayetinin bildirilmesi üzerine Resulullah (a.s) sevinçten tekbir getirdi. Süleym b. Kays 355, Nebile- 121, 122)

Ğadir-İ Hum Hadisleri -2

İlk Şii müfessirlerden Furat el-Küfi’nin naklettiği rivayete göre, Resûlullah insanlara tebliğ etmesi için “Men küntu mevléhu fe Aliyun mevléhu” “Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır” sözü vahyedilmiş fakat Allah’ın Resülü insanlardan utanıp bu sözü tebliğ etmemiş, bunun üzerine şu ayeti kerime nazil olmuştur.

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رَسُولَهُ
وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

“Ey Resul! Rabbinden sana indirilene tebliğ et! Eğer bunu yapmazsan onun Risalet görevini yapmamış olursun. “Allah seni insanlardan koruyacaktır. Doğrusu Allah kafirler topluluğunu doğru yola iletmez” (Maide- 67)

Yüce Allah’ın Resulullah’a dinin önemli ilkelerini açıkladığı gibi Ali’nin velayetini de Mü’minlere açıklaması için emrettiği fakat Resulullah’ın bu konuda sıkıldığı, utandığı ve bu konuyu açıklamak konusunda zorlandığı, kavminin dinden dönmelerinden ve onu yalanlamalarından korktuğu ve bunun üzerine yukarıdaki meali yazılı Maide süresi- 67 nci ayeti kerimesi nazil olduğu ve velayetin son farz olduğu hakkında ayrıca bakınız, (el Küleyni 1, 389: Mesudi, İsbatul Vasiyye -132 133 : Numan, De’aim- 14-15)

Birçok Şii din adamına göre bu ayette tebliğ edilmesi gereken şey, Ali Bin Ebi Talib’in hilafetidir. Allah Resülü, takiyye için eşi Aişe’den bazı şeyleri gizlemiş, bu yüzden de yüce Allah onu ikaz etmiştir. (et- Tabersi Mecmaul - Bayan 3, 344)

Ğadir-İ Hum Hadisleri : 3

Şii müelliflere göre böylece son farz olan velayet emri de geldikten sonra Resülüllah daha orada iken şu mealdeki âyeti kerime nazil olmuştur. “İşte bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nime-timi tamamladım ve size din olarak İslama razı oldum...” (Maide- 3)

Şii müelliflerin rivayetlerini özetleyecek olursak olay şöyle aktarılmaktadır. Resülüllah (aleyhisselam) hac ile ilgili (Veda Haccı) ibadetlerini yerine getirdikten sonra Medine'ye dönmek üzere yola çıktı. Ğadir-i Hum denilen yere geldiğinde Cebrail (a.s)indi. Resülül-lah'a Ali'yi kaldırıp imam tayin etmesini emretti. Resülüllah (a.s) da

“Benim ümmetim cahiliyyeden yeni çıkmıştır” dedi. Cebrail (a.s) tarafından “Bu işin ruhsatı olmayan bir azimet ve gereklilik olduğu” bildirildi. Ardından şu âyeti kerime nazil oldu. “Ey Elçi! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan onun Risalet görevini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. doğrusu Allah kafirler topluluğunu doğru yola iletmez” (Maide- 67)

Bunun üzerine Resulullah (a.s) çok sıcak bir gün olmasına ve merası ile suyu bulunmamasından dolayı dinlenmeye elverişli bir yer olmamasına rağmen Ğadir-i Hum denilen yerde konakladı. Orada bulunan sığ ağaçların altlarını temizletip onların gölgeleri altında oturmalarını ve orada göç yükünün bir araya getirilerek birbirinin üzerine konulmasını emretti. Resülüllah(a.s) münadisine insanları cemaat namazına çağırmalarını emretti. Böylece bütün insanlar Resülüllah'ın yanında toplandılar. Resülüllah (a.s) birbiri üzerine konan yükün üzerine çıktı. Ali'yi yanına çağırdı. Ali çıkıp Resülüllah'ın sağına oturdu. Sonra Resülü Ekrem (a.s) insanlara hitap etti. Allah'a hamd ve sena edip kendi durumunu ümmetine bildirdikten sonra şöyle dedi. “Ben (Allah'a-âhirete) davet edildim, icabet etmem yakındır” Sarıldığınız takdirde asla sapıtmayacağınız Allah'ın kitabını ve Ehli Beyt'imi geride bırakıyorum. Bu ikisi havuz başına varıncaya kadar birbirinden ayrılmayacaklardır. Sonra en yüksek ses tonu ile sözlerine şöyle devam etti. “Bilmez misiniz, şehadet etmez misiniz ki, ben hepinizin, her mü'minin üzerinde

kendisinden daha çok hak ve yetkiye sahibim? diye sorunca, onlar “Evet biliyoruz “ dediler. Bunun üzerine o, Ali'nin sağ elini tutup kaldırdı. O kadar ki, her ikisinin de koltuk altlarının beyazlığı görüldü. Sonra şöyle dedi “ men küntü mevléhu fe Aliyyun mevléhu : “ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır. Allah'ım! Onu seveni sev, Ona düşman olana düşman ol! Ona yardım edene sen de yardım et.” deyip aşağı indi.

el -Alleme el-Hilli lakabıyla tanınan ünlü Şii âlim ve müellif ibnul -Mutahhar, Ali'nin imamatini nakli deliller ile ispat edebilmek için el-Elfeyn fi imameti Emiril-Mü'minin Ali b. Ebi Talib adlı eseri kaleme almış(Beyrut 1982) Ve bu eserinde iki bin (2000)âdet nakil (âyet ve hadisi) delil saymıştır. İleride görüleceği üzere, Şia'nın bir çok müellifi de Ali'nin Allah Resulün'den sonra onun halifesi, Mü'minlerin Emiri ve vâsisi olduğunu ispat edebilmek için çok sayıda âyet ve hadis zikretmektedirler. Şii müfessirler de bir çok ayeti İmamet eksenli olarak yorumlamaktadırlar. Bütün bu delillerin sıralanması kuşkusuz bu çalışmanın sınırlarını aşar. Burada Şia'nın bugün dâhi bu konuda mutlak delil olarak kabul ettiği bir kaç hususa değinmek, İmamiyye Şia'sının anlayışı üzerinde durmakla yetineceğiz.

- Menzile Hadisi -

Şia'ya göre Allah Resulü (aleyhisselam) hicretin 9. yılında Tebuk gazvesine giderken Ali için söylediği “Senin benim yanımdaki konumun (Menzile)Harun'un Musa'nın yanındaki konumu gibidir. Ancak benden sonra Nebi gelmeyecektir” (İbni Sâd- 3, 23, Buhari-Megazi -78 (V. 129) Müslim -Fedailus -Sahabe -4 (2 1870) Müfidel -el -İrşad, 11) Ebi Mansur Ahmed bin Ali b. Ebi Talib et -Taberi, el ihticac, Beyrut, 1983 -1,36)

Şeyh Saduk, bu hadisin imamete delalet ettiğini teyid ederek diyor ki, “Cabir b. Abdullah'tan Allah Resulü'nün Ali için söylediği “Senin benim yanımdaki konumun, Harun'un Musa'nın yanındaki konumu gibidir...”sözünün anlamı soruldu. O, vallahi bununla hayatında ve vefatından sonra onu ümmeti için kendi yerine halife tayin etmiştir. Ona itaat etmeyi farz kılmıştır. Bu sözden sonra kim onun

halifeliğine tanıklık etmezse o zalimlerdendir “dedi. (Şeyh Saduk, Me’ani -Ahbar, Beyrut 1990, 74, Nebile -116, krş, Müfid, el-ifsah -6)

Buna göre hadiste istisna edilen Elçilik hariç, bütün durumlarda Resülüllah’a göre Ali’nin konumu, Musa’ya göre Harun’un konumu gibi kabul edilmekle daha sonra da Harun(a.s) da var olan hasletler sıralanarak aynı hasletlerin Ali’de de var olduğu vurgulanmaktadır. Hatta daha fazlası...” Şii âlimlere göre resüllük misyonu hariç Harun için var olan her makam ve mansıb Ali içinde mevcuttur. Bu bağlamda Musa (a.s) ın duasını içeren aşağıdaki âyet zikredilerek Harun (a.s) ile Ali (r.a) arasındaki benzerlikler sıralanmaktadır.

وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِ هَرُونَ أَخِي
أَشَدُّ بِهِ أَزْرَى وَأَشْرَكُهُ فِي أَمْرِي

“Bana âilemden bir vezir ver. Kardeşim Harun’u, onunla beni kuvvetlendir. Ona (elçilik) işimde ortak et” (Tâhâ 29,30,31,32) Harun ile Ali’nin sema’daki iki parlak yıldız ve yüzdeki iki göz mesabesinde oldukları, her ikisinin de ümmetlerine aynı görevi üstlendikleri birinin diğerinden farklı bir ayrıcalığı olmadığı sıklıkla dile getirilmektedir. Bazı rivayetlere bakıldığında Şii ravilerin, Ali’yi neredeyse Risalet görevinde de Allah Resülü (Aleyhisselam)a ortak kılma çabası içerisinde oldukları düşüncesine kapılmaktan insan kendisini alamamaktadır. Birçok rivayette bu düşünce açıkça ortaya konmaktadır. Nitekim İbni ebil Hadid, İmamı Cafer es- Sadık’ın şöyle dediğini nakletmektedir “Ali (aleyhisselam) nübüvetten önce Rasulullah(Aleyhisselam) ile birlikte ışık görüyor, ses işitiyordu.

Nebi (a.s) ona şöyle dedi. “Ben Nebilerin sonuncusu olmasaydım sen Nübüvvette bana ortak olurdun” “Sen Nebi değilsen de Nebi’nin vâsisi ve vârisisin. “Dahası vâsilerin efendisi ve muttaki Kulların imamısın “(İbni ebil Hadid,10 - 13-20)

Ğadir-İ Hum Hadisleri -4 -

Şii müellif ve muhaddislere göre, öğle vakti idi Allah Resülü iki rekat namaz kıldı. Güneş zeval vaktine girince onun müezzini öğle ezanını okudu. İnsanlara öğle namazını kıldırdı. Sonra kendi

çadırında oturdu. Karşısında bulunan çadırda da Ali'nin oturmasını emretti. Sonra müslümanlara, bölük bölük Ali'nin huzuruna girmelerini, imametini tebrik etmelerini ve ona "Emiril Mü'minin" diye selam vermelerini emretti. O gün bütün insanlar bu işi yaptılar. Sonra hanımlarına ve tüm Müslümanların hanımlarına da Ali'nin huzuruna girip onu "Emiril-Mü'minin:" mü'minlerin emiri" olarak selamlamalarını emretti. Hepsi emri yerine getirdiler. Çadırına gelip Ali'yi tebrik edenler arasında Ömer Bin el-Hattab ve Hassan bin Sabit de vardı. Ömer Aliye "Ne mutlu sana! Benim ve tüm müminlerin emiri oldun! dedi. Ğadir olayı 18 Zilhicce Hicri 10 (16 Mart 632) tarihinde gerçekleştiği için Şia 18 Zilhicce gününü Ğadir günü, (el - Meclisi, 37. 108)

Ğadir Bayramı demekte ve bu güne çok büyük önem göstermekte ve en büyük bayram olarak kutlanmaktadır. Ğadir günü için oruç, namaz ve dua gibi birtakım ibadetler ifa etmekte ve bir çok yerde merasim düzenlenmektedir.

Kırtas Olayı: Vefatından dört gece önce perşembe günü sahabilerden bir grup Resülüllah'ın yanında toplanmışlardı. İbni Abbastan rivayet edildiğine göre Resülüllah (aleyhisselam) onlara

انتوني بدواة و صحيفة اكتب لكم كتاباً لا تضلون بعد. قال: فقال: "...: عمر كلمة معناها ان الوجود قد غلب على رسول الله(ص). ثم قال: عندنا القرآن، حسبنا كتاب الله! فاختلف من في البيت و اختصموا فمن قائل قريوا يكتب لكم النبي(ص) و من قائل ما قال عمر. فلما اكثروا اللغو واللغو! والاختلاف، غضب(ص) فقال: قوموا

"Bana kırtas (yazı malzemesi) getirin, size benden sonra ebediyen sapıtmayacağınız bir vasiyet yazdıracağım "dedi. Ömer, "Resulullah'a hastalığı baskın gelmiştir(Hastalığı artmıştır)

(İnnerracüle leyehcur, hasbuna kiteballâhi) "Resülüllah'ın aklı başında değildir, ne dediğini bilmiyor, sayıklıyor, yanımızda Allah'ın kitabı var, bize Allah'ın kitabı yeter"dedi.

Bazıları da onu destekledi. Bu konuda kargaşa ve ihtilaf çıktı. Diğer bir kesim "Resülüllah'a yazı malzemesi getirin, size, bir yaz-

sın da hiç bir zaman yolunuzu şaşırmasınız! “dediler. Onların bu şekilde tartışmaları Allah Resulü'nün hoşuna gitmedi. Onları yanından çıkmalarını emretti. Bunun üzerine İbni Abbas “Allah'ın Resulü ile yazacağı yazı arasına girilmiş olması ne kadar büyük bir felakettir “ diyordu. (Ahmed bin Hanbel -1,324 -325, 336, Buhari, Merda -17 (viii -9) Müslim “Vasiyye - 5, 22 (11, 1259)

Bu konuda gelen rivayetleri Şia, ikinci halife Ömeri eleştirmek için adeta bir silah gibi kullanmaya çalışmıştır. Zira onlara göre, Allah'ın Resulü Ali'yi halife olarak vasiyet edeceği sırada Ömer ve arkadaşları buna engel olmuşlardır. Resülüllah (a.s) “Benden sonra ebediyyen sapıtmayacağınız bir vasiyet yazdıracağım “ dediğinde, onlar bu vasiyet ile terk edilmesi durumunda, ümmetin ebedi bir sapkınlığı gerekli kılarak mühim bir iş kast edildiğini anladılar. Bu iş halifenin belirlenmesinden, yöneticinin görevlendirilmesinden başka bir şey değildi. Geçmişteki ve o sıradaki mevcut karinelerle Resülüllâh'ın vasiyetinin pâk olan Ehl-i Beyt'e ve Ali'ye yönelik olacağını hemen kavramışlardı. Bu ise plan ve bakış açılarına aykırı idi. Bu yüzden en sert bir şekilde karşı çıktılar. Risâlet misyonuna yaraşmayan sözler sarf edip Allah Resulü'ne karşı gelmiş oldular. Dolayısıyla bu hareketle kıyamete kadar ümmeti apaçık bir sapkınlık içinde bıraktılar. (Mustafavi-129)

Şia'nın naklettiği bir rivayete göre Ömerin şöyle dediği iddia edilmektedir. “Resulullah hastalığında Ali'nin adını açıklamak istedi, İslam için titizlik ve ihtiyattan dolayı ben engel oldum. “Bu yapının (Kabe'nin) Rabbine and olsun ki, Kureyş onun etrafında asla bir araya gelmezdi. Şayet Resülüllah onu iş başına getirseydi bütün Araplar onun aleyhine hükmederdi. Resülüllah bu işten haberdar olduğumu bildiğinden bundan vazgeçti” (el-meclisi, 38 -157)

İran ve Irak'ın Şii televizyon kanallarında ve bütün hüseyniye derslerinde bu olay sık sık dile getirilmektedir. Âyetullahların Şia kaynaklarından anlattıklarına göre olay şöyle cereyan etti. “Resulullah yorgunluk ve üzüntüden dolayı bayıldı. Biraz baygın kalınca Müslümanlar ağlamaya başladı. Hanımlarının, çocuklarının, Müs-

lüman kadınların ve orada hazır bulunan tüm Müslümanların haykırışları yükselmeye başladı. Ayıldığında onlara baktı sonra “Bana kalem ve kürek kemiği getirin ki benden sonra asla sapkınlığa düşmeyeceğiniz bir yazı yazdırayım” dedi. Sonra bayıldı. Orada hazır bulunanlar kalem ve kemik aramaya başladılar. Ömer, “İnnerracule leyehcur” “Dönün bu adam sayıklıyor, ne dediğini bilmiyor” dedi. Resülüllah ayıldığında oradakiler kalem ve kemik getirmediplerinden birbirlerini kınadılar. Resülüllah’a kalem ve omuz kemiği getirelim mi? dediler. Resülüllah “Bu söylediklerinizden sonra mı? Hayır getirmeyin, fakat Ehl-i Beyt’im için hayır tavsiye ediyorum” dedi. Sonra yüzünü topluluktan çevirdi. (Şeyh Mufid, el-İrşad, 98; et -Tabersi İ’lamul vera, 167; el -Meclisi 12, 468)

Yine Şii müelliflerden el-Hacui, kırtas hadisesinden dolayı Ömer’in yaptığını içtihad olarak görenlere karşı “Resulullah’ın sözünü reddetmek ve hilafına amel etmenin tam bir küfür olduğunu bilmiyorlar mı? demekte ve bu olaydan dolayı Ömer’i, “lain oğlu lain” diyerek lanetlemektedir. (Hacui - mize, 413) Şii kaynaklarına göre Ömer, Ebubekir ile daha önce yapmış oldukları gizli anlaşmadan dolayı onu halife olarak tayin etmiştir. Sakife toplantısında Ömer’in, Ebubekir’e biata razı olmasının sebebi ise ancak, Ali’nin biatına engel olmasından dolayıdır. Şayet serbest bırakılsaydı kendi nefisini tercih eder ve orada kendini halife seçtirirdi. (Şerif el Murtaza eş -Şafi fil imame 4, 126) Mustafavi’ye göre Ömer, Sakifede Ebu Bekir’in halife seçilmesini sağlamış, onun bu zorlaması meyve vermiş, yaptığının karşılığını almıştır. Ebubekir de Resulullah’ın bir emri olmaksızın yaptığı hizmet ve arkadaşlık hakkını yerine getirmek için onu halife olarak yerine bırakmıştır. Osman ise Ömer’in Ebubekir tarafından vasiyet edilmesi konusunda tam sevgisini açığa vurmuş, onun halife olmasını desteklemiş, Ömer’in hizmetinde mümkün mertebe var gücüyle çalışmıştır. Ömer’de Osmanı mukafatlandırmış ve çok çirkin bir şekilde onu halife tayin etmiştir. Şii âlimlere göre bütün bunlar, ilk üç halifenin kendi aralarında Ehli Beyt’e karşı anlaştıklarını, komplo kurduklarını, ihtilal yaptıklarını, İslam’da ilk darbeyi gerçekleştirdiklerini ortaya koymakta, böylece

Ali'yi makam ve haklarından menettiklerini göstermektedir. Şii âlimlerine göre, zekat bahanesiyle Ebubekir'in savaş açtığı kabileler Ali'nin hilafetini arzulayan ve hakkının gaspına karşı gelenlerdir. (Mustafavi- 217) Çok sert ve kaba biri olarak gösterdikleri Ömer'i halife tayin etmesinden dolayı Ebubekir, Şii müellifler tarafından kıyasıya eleştirilmektedir. (Mustafavi- 215)

Sonuç olarak: Temel inanç sistemini imamet nazariyesi üzerine inşa eden imamiye Şia'sına göre Ali kesin bir biçimde nas (âyet ve hadisle) imam tayin edilmiştir. Diğer üç halife onun bu hakkını batıl yollarla yani zorbalıkla gasp etmişlerdir. Bundan dolayı ilk üç halife gasıp ve yalancıdır. Her üç halife de Allah Resulü'nün ortaya çıkışından önce kafir ve risaletten sonra zalim olduklarını gösteren kimseler olduklarından, onlara halife denilse bile imam denilemez. Çünkü zalim olduklarından, "Allah'ın imamet ahdi onlara erişmez" (Bakara- 124)

Şii müellifler Ali ile ilk üç halifeyi mukayese ederken, zaman zaman çok aşırı ithamlarda bulunarak ilk üç halifenin şahsiyetlerine yakışmayacak suçlamalarda bulunmuşlardır. Bazı rivayetlerde çok daha aşırıya gidilerek, "Ali beşerin en hayırlısıdır" demeyenin kafir olduğuna hükmedilmiştir. Şia'nın bir kısmı da bu konuda daha da aşırıya giderek hululiyet inancına saplanmıştır. Esasen Şia'nın imamet teorisi ve Ehli Beyt'e aşırı sevgi beslemelerinin altında kadim İran'ın Mecusilik inancı yatmaktadır. Özellikle 12 imam inanç ve anlayışını Hulul inancından bağımsız olarak düşünmek olanaksızdır.

İmamiye Şia'sının Özellikleri:

Onlara göre İmamlar (12 imam) büyük ve küçük günahlardan korunmuşlardır. (Ahzab-33)

Onlara hata ve nisyandan bir şey atfetmek asla caiz değildir. Âhir zamanda Mehdi'nin zuhur etmesi haktır. Mehdi-i muntazır (beklenen-yolu gözlenen) zalimlerden gizlenmiş olup Şia İmamları'nın sonuncusudur. Her salavat ve duanın ardından onun âcilen

gönderilmesi için “Allhumme accil feracehu” “Allah’ım zamanını acil eyle- yolunu kolaylaştır” denilerek, niyazda bulunulur. Bütün Şii kaynak ve eserlerinde görüleceği gibi, İmamet ve hilafet Ali ve evladına (Ehli Beyt) e mahsustur. Fakat ashabtan pek çoğu onların haklarının gasbedilmesine ön ayak olmuş veya haklarının çignenmesine ses çıkarmamış, bu sebepten dolayı onlar kafir ve münafık olmuşlardır. İmamlar kutsaldır. İmamların velayetine iman etmeden, dinin diğer esaslarının hiçbir önemi yoktur. Her devirde bir imam vardır. Allah Resülü vefat ederken din ilimlerinin hepsini ve şeriat hükümlerini, Ali’ye tevdi etmiş, o da imam Hasan’a o da Hüseyin’e bırakmış, böylece on iki imama gelinceye kadar devam etmiştir. (El-aklu infeş- Şia - s, 55, 56) İmamiyye indinde, imam diğer müçtehitler gibi değildir.

Onlar ilimlerini ve Şer’i hükümleri, Allah’ın Elçileri veya kendinden önceki imamlardan ilham yoluyla alırlar. (a.g.e s 57) Dolayısıyla, imamların Allah ile manevi ve ruhsal bir bağlantıları vardır. Delil olma bakımından, Nebi (a.s) ın sözü ile imamın sözü arasında bir fark yoktur. Şia’ya göre imam-ı reddetmek Allah’ı reddetmek gibidir. İsmet sıfatı imam’dan (12 imam) ayrılmaz bir sıfattır. Gaybet fikrinin imamiyye tarafından benimsenmesi ve ardından bir inanç esası haline getirilmesine sebep olan başlıca olay, On birinci imam olan Hasan el- Askeri ardında bir halef (evlad) bırakmadan vefat etmesidir. İmamiyye Şia’sının on birinci imam olarak kabul ettiği Hasan el Askeri (Hicri 237-Miladi 846) senesi Rabiul Ahir ayında Medine’de doğdu. H 238- M 847 yılına doğru, Abbasi halifesi Mütevekkil tarafından babası el-Hâdi (H- 254- M- 868) ile birlikte Samarraya getirilmesi emredildi.

Ömrünün sonuna kadar orada göz hapsinde tutuldu. 8 Rabiul Âhir 260--2 Ocak 873 te Samarra’da vefat etti. (Nevbahti Firak uş Şia- s. 79) (Kummi kitabul makalat vel Firak s. 102) Hasan el Askeri’nin kendine halef olarak birinin var olduğunu ilan etmeden vefat etmesi, imametın zorunlu olduğuna inanan Şiiler arasında büyük bir panik ve karışıklığa neden oldu. Hicri dördüncü asrın ortalarında imamet inancına önemli bir ilave yapıldığı görülmektedir. Buna göre imam-

ların sayısı on iki olup, bunların sonuncusu gaybete gitmiştir. Kâim Mehdi olarak dönünceye kadar da gaybete kalacaktır. (Etan Kohl berg. From İmamiyye to İtna Arhariyya--c.1 sayı, 521--534. 1976) Bilinen çalışmalar arasında, on ikinci imamın gaybete gittiği şeklindeki rivayetleri ilk gündeme getirenler ise, Küleyni (329--941) ve Ali b. Hüseyin el Kummi (329--941) olmuştur. İbni Babeveyh'ten (Şeyh Saduk) önce Ahbari müellif en Numan (360--971) Küleyni'nin kayda geçirmiş olduğu bir takım rivayetlere daha sonra başkalarını da eklemiş ve böylece yeni bir inanç ve yorumlamaya gitmiştir.

Şia'nın Özellikleri (3)

Numan, gaybetin iki şeklini, ikinci gaybetin başlamasından sonra 342- 953' lerde yazdığı Kitabul Gaybesinde ayrıntılarıyla ele almış ve ikinci gaybetin daha uzun olacağını söylemiştir.Şeyh Saduk ise, gaybeti tam anlamıyla itikadi bir çerçevede ele alarak, Mehdi'yi ve onun gaybette olduğunu bilmeyenin imanının eksik kalacağını iddia etmiştir.Çünkü ona göre, imamlar on ikinci imamın gaybetini önceden haber vermişlerdir.(İbni Babeveyh Kemalud Din 1,19) İbni Babeveyh, bu düşüncesinin Allah Resülü'nden geldiğini iddia ettiği bir hadisle de desteklemeye çalışmıştır. Aktardığı söz konusu rivayetle, Resülüllah'ın “Kim gaybeti zamanında çocuklarımdan olan kaim'i (Mehdi'yi) inkar ederse öldüğünde cahiliyye üzere ölür “ dediğini ileri sürmüştür.(İbni Babeveyh Kemalud Din II 412) İmamiyye, gaybet inancının önemi İbni Babeveyh tarafından bu şekilde ortaya konmasının ardından Şeyh Mufid (413-1022) Şerif el Murtaza (436-1044) ve Tusi (460-1067)gibi kelimciler , tüm zamanlarda bir imamın bulunması ve bunun masum olmasının zorunluluğundan hareketle, o ana kadar ki iddiaları rasyonel argumanlarla izah etmeye çalışmışlardır.

CAFERİLERDE MASUMİYET İNANCI (1)Caferi mezhebi Allah'ın Resülü ile birlikte on iki imamın da söz ve fiillerinde büyük küçük tüm günahlardan korundukları fikrini benimsemişlerdir. Onlara göre imamların ismetine (masum olduklarına) inanmamak küfrü gerektirir. (Kummi Risale s, 100, 113)”

Cemil Hakyemez imamiyye Şia'sında ismet inancı ilk tezahurleri Teşekkülü ve itikadileşmesi”Marife-s, 169 (167-192 ss)

Mehmet Akif Aydın-İmame “ DİA 22 c, 205,

Mustafa öz- imamiyye “ DİA 22, 208)

Caferiler, haklarındaki naslardan ötürü imamların masum olmasını zorunlu görürler. Onlar, İmamın gūnahtan ve hatadan korunduğu şeklindeki görüşlerini desteklemek için genellikle Ahzab süresi 33. âyeti delil gösterirler. Onlara göre, ayette yer alan (innemé) te'kidi ve (lam) Ehli Beyt'i vurgulamış (ve yutahhirukum tathira) kısmı ise “ Masumiye”tin delili olarak algılanmıştır. (Hilli, Minhacul Kerame s, 151, 152) Şii alim ve müfessirler yukarıda sözü edilen âyete ilaveten bir takım rivayetleri de kullanarak, İmamları Allah Resulü'nün “Vâsisi “ olup gūnahtan korunduklarını, fakat Elçiler gibi vahiy almadıklarını ve nass (âyet) ile tayin edildiklerini ileri sürmüşlerdir.(Kummi Risale-s,111)

BİR MEZHEBE BAĞLI OLMAK ŞART MIDIR?

Yüce Allah, insanlar üzerine mezhepleri gerekli kılmamıştır. Herhangi bir mezhebe bağlanmak Allah'ın emri değildir ki, onu yerine getirmek gerekli olsun. Yüce Allah muvahhid âlimleri ayırt etmeksizin dini meselelerde onlara baş vurulmasını emrederek şöyle buyurmuştur. “Eğer bilmiyorsanız zikir (Kur'an) ehlinde sorunuz” (Enbiya-7; Nahl-43) Resulüllah'ın arkadaşları ve tabiin döneminde fetva soranlar belirli bir mezhebi ve müctehidi seçmiyorlardı. Onlar herhangi bir mezhebe bağlanmadan güvendikleri âlimlerden hangisine rastlarırsa sorularını ona soruyorlardı. Onların bu davranışlarını hiç kimse dine aykırı görmüyordu.

Onların bu davranışları, herhangi bir mezhep imamını taklit etmenin veyahut bütün meselelerde belirli bir müctehide bağlı kalmanın vacip olmadığına dair bir nevi icma ve ittifak sayılmalıdır. Aynı zamanda insanları belirli bir mezhebe bağlı kalmalarını mecbur tutmak, onları zorluğa ve darlığa mahkum etmek olacağından asla caiz değildir. Mezhepleri din yapmak cahiliyye anlayışıdır. Müctehid olarak kabul edilen alimlerin büyük çoğunluğu Kur'an'da bulunan kavramlardan, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünden haberi olmayan kimselerdir. İctihadlarına dikkatli bakıldığında Kur'an'a son derece yabancı oldukları görülecektir. İslam'da kişinin bir mez-

hebe tabi olmasını gerekli kılacak herhangi bir mecburiyet ve hüküm bulunmamaktadır. Tam aksine fırka ve mezhepler Kur'an'ın bir çok âyetinde reddedilmiş bölücülük ve şirk olarak kabul edilmiştir. (En'am-159; Rum-30,31,32: Âli İmran103,105) Mezhep ve cemaatler insanın iradesinin önünde bir barikat ve bataklık gibidir. Kişinin hiçbir tarafa ayrılmayacak şekilde kendisini belirli bir mezhebe mahkum etmesi Allah'ın kullarına karşı zorluk çıkarma anlamını taşımaktadır.

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapkınlıktan iyice ayrılmıştır. O hâlde, kim tâğûtu tanımayıp Allah'a inanırsa, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.” (Bakara-256)

Yani, Allah'ın haram kılmadığı bir şeyi haram kabul etmek ahirette yüce Allah'ın huzurunda büyük bir mahcubiyet yaşatacaktır. Mezhep inancı, din adamlarını Allah Resulü'nün bulunduğu makamdan daha ileriye götürmek anlamını taşımakta, onları dokunulmaz ve masum birer ilah ve rab kabul etmekte, din adamlarını kutsama inancını insanlara dayatma anlamına gelmektedir. (Tevbe-31)

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“İbrahim ne Yahudi ne de Hristiyan idi. O ancak hanif bir Müslüman idi. Yani o hiçbir zaman müşriklerden olmadı” (Âli İmran-67)

Yukarıdaki âyetin güncellenmesi şu şekilde tecelli eder. “Muhammed ne Şii ne de Sünni idi. O ancak hanif bir Müslüman idi. O hiçbir zaman müşriklerden olmadı”

Dolayısıyla mezhepleri birer din gibi kabul etmek ve mezhep imamlarının yanılmazlığını ve hatasız olduklarını ümmi insanlara benimsetmek Kur'an'a göre şirkten başka bir şey değildir. Bu açık

şirkin yerleştiği toplumlarda şöyle bir inanç meydana gelecektir. “Dört hak mezhep vardır, gerisi batıldır” Bu ifadede birçok hata vardır. Birincisi “Hak” sıfatının içtihatlar ve mezheplere verilmesidir. Oysa hak kavramı, yüce Allah’tan gelen şaşmaz ve değişmez doğrular yani vahiy anlamında kullanılmaktadır. Beşer tarafından uydurulan ve tam bir ihtilaf ve hurafe yığını olan mezhepler nasıl hak oluyor? Ayrıca dört mezhep dışında doğru bir ictehad kabul etmemek ve bu mezhepler dışında bütün içtihatları reddetmek büyük bir yalan, haddi aşmak, cehalet ve iftiradır.

أَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُفْتَرِينَ

“Hak rabbinden gelendir.O halde Sakın kuşkuya düşenlerden olma” (Bakara-147)

Başka bir ayette yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor.

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُوا بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Sakın hakkı batılla karıştırmayın yani bile bile hakkı gizlemeyin.” (Bakara-42)

O halde, hiç bir mezheb, tam ve mutlak olarak hak sıfatının taşıyıcısı olamaz. Çünkü mezhep, beşeri bir kurum ve insani bir yorumdur. Allah’ın ve Kur’an’ın sıfatı olarak kullanılan bir kelimeyi beşeri kurumlar için kullanmak doğru değildir. Allah’ın kitabı ile yakından ve uzaktan hiçbir bağlantısı olmayan geleneğin batıl mezhepleri kendi aralarında bir çok meselede ihtilaf etmişlerdir. Şefaath, Mehdi, kabir azabı ve Muhammed’e salavat getirme hurafeleri dışında neredeyse hiç bir konuda ittifak etmemişlerdir. Halbuki aklını kullanan her insan bilir ki, dinde doğru bir tanedir. Tekrar etmekte fayda var. Kur’an, kendi bağlam ve bütünlüğü içinde incelendiğinde en büyük âlim olarak bilinen mezhep imamlarının Kur’an’ı bilmedikleri ve ona aykırı birçok ictehadta imza attıkları görülecektir. Ve maalesef bu ictehadlar günümüze kadar dakunulmaz bir tabu olarak insanlara dayatılmış ve ümmi halk iradesi zincirlenmiş bir esir gibi bu batıl din karşısında çaresiz bırakılmıştır. Halbuki Kur’an, birçok yerde Nebi (a.s) ve arkadaşlarını uyarmakta, hatalarını düzeltmekte,

Kur'an ahlakına uymayan bazı hareketlerinden dolayı onları kınamaktadır. Dolayısıyla Nebi (a.s) ile 23 yıl beraber yaşayan sahabileri bile kötü ahlak ve gayri meşru hareketlerinden dolayı yüzlerce âyette uyaran Rabbimiz, evet abartmıyorum, yüzlerce âyette uyarılan sahabiler Kur'an'da gözümüzün önünde dururken, (Hucurat- 1,2,3,4,5 ;Mümtehine-1,2,3,4; Cuma-11) tarihin en vahşi ve karanlık çağı olan Emevi-Abbasi devletleri döneminde ortaya çıkmaya başlayan mezheplere güvenip, iman edemeyiz. İşte bu mezheplerin ümmeti getirdiği felaket ve zillet, acı ve ızdırap ortada duruyor. Ümmetin milyonları gavur ve kafir olarak nitelendirdiği Hristiyan ülkelerine ölüm pahasına iltica etmeye çalışıyor.

Mezhepleri din edinenlerin iddialarına göre, ictihad kapısı kapandığından, yeni bir anlayışın, hayat içinde değişen zamanın ihtiyaçlarına cevap vermesi mümkün değildir. Bu durumda iki şeyden birini kabul etmek zorundayız.

1-) İnsanlık yeni birşey düşünmek, yeni bir fikir üretmek, yeni yorumlar ve yeni ictihadlar ortaya koymak için gerekli gelişmeyi gösterememiş, 1400 yıldan beri bir adım ilerlemeden yerinde sayıp durmuştur. Bu yüzden yeni ictihatlardan ve yeni bir mezhepten söz edilemez.

2-) İnsanların hayat standartları hiç değişmemiştir. Dolayısıyla ilk mezhep imamlarının yaşadıkları zamandaki hayat şartları en küçük bir değişiklik söz konusu olmadan aynen devam etmektedir. Bu yüzden yeni bir yoruma ve ictihada, dolayısıyla tefekkür ve sorgulamaya ihtiyaç bulunmamaktadır.

Mezhepçilerin Kur'an ve Akıl Dışı Saplantıları:

1-) Mezhep imamları din adına yapılması gerekli bütün ictihadları yapmış, işi bitirmiş, İslam'da çözülmedik hiçbir mesele bırakmamışlardır.

2-) Eksik olan Allah'ın dini Mezhep imamları tarafından tamamlandığından yeni ictihada kalkışmak gereksiz, isabetsiz ve büyük bir günahdır, insanı dinden çıkaracak kadar tehlikelidir.

3-) Kur'an'ın tercümesini ve tefsir kitapları okumak caiz değildir. Hele bunlardan hüküm çıkarmak zinhar haramdır. Kur'an'ı ancak Allah Resülü anlar o da hadislerle onu açıklamış, mutlak müctehidler ve mezhep imamları da hadisleri fıkha uyarlayarak dini tamamlamışlardır. Dolayısıyla din ancak eski fıkıh kitaplarından öğrenilir. Bize düşen sadece dört mezhepten birini takip etmektir. Gerisi sapkınlıktır, mezhepsizliktir, dinsizliktir.

4) Aynı meselenin çözümünde imamların ictihatlarında farklılık olsa bile bu ictihad farklılığı yalnızca rahmettir. İmamlar bütün ictihatlarında hatasız bir konumdadırlar. Onlar hiçbir kimsenin sahip olmayacağı üstün niteliklere sahiptirler. Keramet ve keşif ehlidirler, vehbi ve ledünni ilimlere mazhardırlar.

5) İmam Ebu Hanife dört yaşında hafız olmuş, yirmi dört saatte veya iki rekatta bütün Kur'an'ı okuyan mübarek bir şahsiyettir. Ruhunu teslim ettiği yerde yedi bin kere Kur'an'ı hatmetmiştir. Elli defa hac yapmak kendisine nasip olmuştur. Kur'an ilâhi, geleneksel dinin üzerine oturtulan hadisler beşeri olduğu için bünyelerinde birbirine karşı zıt inanç, ahlak ve fikirleri barındırır. Yani İslam dini ile mezhepleri birbirinden ayırmak gerekiyor. Çünkü Kur'an'ın dini ile rivayetlerin dini birbirine düşmandır. Dolayısıyla muhaddis ve müctehidler yani mezhep imamları ne diyorsa tam tersi doğrudur. Din ve hüküm olarak yüzlerce âyette Kur'an beşeri olanı reddeder.

Mesela:

يَا صَاحِبِي السِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُتَقَرُّونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

“Ey zindan arkadaşlarım! Çeşitli rabler edinmek mi daha hayırlı, yoksa gücüne karşı durulamaz olan bir tek Allah mı?” (Yusuf-39)

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءَ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنْ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Allah'ın dununda (yöresinde, yanında) kulluk ettikleriniz sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlerden başka bir şey değildir. Allah onlar hakkında herhangi bir delil indirilmemiştir. Hüküm

sadece Allah'a aittir. O size kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler” (Yusuf-40)

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

“Andolsun ki biz, öğüt alsınlar diye, bu Kur'an'da insanlara her türlü misali verdik.”

قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

“Bilinçli olsunlar diye, pürüzsüz Arapça bir Kur'an indirdik.

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“ Allah, çekişip duran birçok ortakların sahip olduğu bir adam ile yalnız bir kişiye bağlı olan bir adamı misal olarak verir. Bu ikisi eşit midir? Hamd Allah'a mahsustur. Fakat onların çoğu bilmezler” (Zümer-27,28,29)

29. âyet, Kur'an'ı terkedip din adamlarına uyanlar ile bir tek Allah'a teslim olanların örneğini veriyor. Bir dinde kimin emir ve hükümleri işliyorsa, dinin otoritesi odur, din onundur. Son vahyin tarihinde hayata hakim olan Allah'ın hanif dini değil, muhaddis, müctehid ve imamların anonim şirk dinidir. Bunu anlamak için alim olmaya da gerek yoktur. Sadece akıl ve mantık yeterlidir. Aklını kullanan bir insan mezhep bataklığından kendini korumaya çalışır. Çünkü bozulduğu zaman dinden daha tehlikelisi yoktur. Batıl din, dünyada bulunan bütün ölümcül silahlardan daha tehlikeli, tüm kimyasallardan daha zehirli bir mikroptur.

Mezhep âlimlerinin ictihadlarında her zaman isabetli ve hatasız olduklarına ilişkin inanç, onlara Allah Resulü'nün üstünde bir nite-lik, hatta ilahlık yakıştırmakta olduğundan, bu rablığı kabulünü zorunlu kılar ki, küfrün ve şirkin en karanlık olanıdır. Öte yandan, Müslümanlara Kur'an tercümesini okumayı yasaklayan, aklın kullanılmasının önüne set çeken, ilim ve fikir düşmanlığı yapanlar, mezhebi sinsi bir biçimde Kur'an'ın yani yüce Allah'ın da üzerinde

bir konuma yükselttiklerinden ötürü açık bir zulüm işlemektedirler. Mezhep bağlılarına göre din:

- 1) Kur'an.
- 2) Sünnet.
- 3) Mezheplerden oluşan bir inanç sistemidir.

Ancak bu iddaa Kur'an'ın en son inen âyeti olan

“... أَلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضَيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

“...Bugün size dininizi ikmal (Mükemmelleştirdim) ettim, üzerinize (tevhid) nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'a (tevhid sistemine)razı oldum” (Maide- 3)

İle

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“Rabb'inin sözü doğruluk ve adalet bakımından tamamlanmıştır. Onun sözlerini değiştirecek yoktur. O işitendir, bilendir” (Enam- 115) âyetleriyle açık bir çelişki içindedir. Yukarıdaki âyetler göz önüne alındığında ve hiçbir şey Allah'ın kelamını yalanlayamayacağına göre bu âyetlerin iniş tarihinde İslam dininin tamamlanmış olduğu kesindir. Yani son Nebi ve Nübüvvet'e bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) daha hayatta iken indirilen vahiy ile hanif din Allah tarafından tamamlanmıştır. Kur'an İslam'ında tek sorgulanamaz Allah iken, (Enbiya-23) Resuller bile âhirette Allah'ın sorgulamasına muhatap tutulmuşken (Âraf-6) bir çok âyette Nebi (a.s) yapmış olduğu hatalardan dolayı uyarılmışken, muhaddisler, müctehidler ve mezhep imamları, dokunulmaz, tenkid edilemez ilan edilerek nasıl ilâhlaştırılmışsa cemaat liderleri ve tarikat şeyhleri dahi zaman üstü ilan edilerek ilahlaştırılmışlardır. Dolayısıyla inanç ve ahlak sistemi, rivayet ve ictihadları değil, son ilahi kitap esas alınarak yeniden belirlenmelidir. Allah bir olduğu gibi dinde bir olmalıdır.

وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصْبًا أَفَعَيَّرَ اللَّهُ تَنَقُّونَ

“Göklerdeki her şey, yerdeki her şey O’nundur. Dinde sadece O’na özel olmalıdır. Öyle iken siz Allah’tan başkasına karşı mı bilinçli oluyorsunuz?” (Nahl-52)

Dolayısıyla din yalnız Allah’a özel kılınmalıdır (Zümer-1,2,3,11,12,13,14, Beyyine-5, Mümin- 14)

Hak din bir olduğu gibi onun kaynağı da bir olmalıdır. O kaynak da Kur’an’dır. Bu tevhid dininin kaçınılmaz sonucudur.

Bin sene önceki bir din adamı ile bugünkü din adamı arasında takva ve ihlas dışında hiçbir üstünlük bulunmamaktadır. Hatta Kur’an’a ulaşma, Kur’an’dan faydalanma, özgürlük ve ilim bakımından bugünkü âlimler öncekilerden daha akıllı ve daha geniş imkanlara sahiptirler. Bugünkü âlimler dünyayı daha net görmekte daha önceki devirlere göre daha özgür bir iradeye sahip oldukları gibi, bilgi karmaşası geçmiş devirlere göre daha azdır. Allah elçisi adına yalan uydurma devri çok geride kalmıştır. Fakat kavram kargaşası ve batıl olanın hakka karıştırılması yüzünden ümmilerin Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü yani hikmetini anlama ve ondan hüküm çıkarma yetenekleri yok edilmiştir. Bundan dolayı yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor.

“فَسْئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ...”

“Bilmiyorsanız onu zikir (Kur’an) ehline sorun”(Nahl, 43)

Dolayısıyla, mukallidler ile Kur’an üzerinde araştırma yapan ve tezekkür edenler bir değildir. Mukallidin bilmediği bir şeyi Kur’an ehli muvahhidlere sormasından başka bir seçeneği yoktur. Yeter ki, bu ahlak kurumsal hale gelmesin, çünkü kurumsal bir hal aldığı zaman araştırma ve ilmin önü kapanacaktır. Mezheplere yani ölmüş kişilere uymak Kur’an, ilim, hikmet, akıl ve araştırmaya aykırı çok tehlikeli bir durumdur. Akıllı müslüman özgür ve güncel olmak zorundadır. Yani sorunlarını ölmüşlerden değil, yaşayanlardan sormak ve ona göre hareket etmek zorundadır. Müslüman sürekli

kendisini yenileyen, araştıran akıl ve fikir sahibi şuurlu insandır. Müslüman dini konularda kayıtsız şartsız olarak müracaat edeceği yer Kur'an ve Kur'an ehli muvahhid âlimler olmalıdır. (Bilenlere sormasıdır) Her şeyin en doğrusunu bilen yalnız yüce Allah'tır. Kur'an'ın hanif dini olan İslam, mezheplerin, rivayetlerin, tarikatların ve fırkaların üzerine bulaştırdıkları kirlerden dolayı bütün güzelliklerini kaybetmiş durumdadır. İctihad etme yeteneği olmayan ümmiler sadece Kur'an'ı anlatan ve yalnız Kur'an'dan konuşan âlimlerin inanç ve fetvalarını almakla sorumludurlar. Çünkü vahiy tamamen sözün gücüne dayandığı için onu okuyan, tebliğ eden, onu duyuran ve ilan eden bir mübelliğe ihtiyaç duyar.

Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa iman etmemek ve sadece Kur'an'a tâbi olmak kişinin kendisine kolay geleni alıp sadece onunla amel etmesi caiz olur. Din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak olmadığı ile ilgili yüzlerce âyet mevcuttur. İnsanın kendisi için en kolay olan bir yoldan yürüme hakkı vardır. Yeter ki Kur'an'a aykırı olmasın. Din kolaylıktır. İnsanları amel bakımından zora koşmaz. Onları altından kalkamayacakları yükü yüklemeyiz.

“يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَ...”

“...Allah sizin için kolaylık ister zorluk istemez...” (Bakara-185)

“مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُنِيمَ نِعْمَتَهُ...”
عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

“Allah size herhangi bir bir güçlük çıkarmak istemez” (Maide-6)

Salat'ı ikame etmek için su bulunmadığı zaman teyemmüm, yolculukta ve hastalıkta Ramazan siyaminin terk edilmesi gibi uygulamalar ameli konularda kolaylık ilkesini insanlara göstermek açısından ortaya konmuştur. Allah Resülünün görevi dinde alanında ve hayat planında her türlü zorluğu kaldırmaktan başka bir şey değildir.

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي

التَّوْرِيَّةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları ümmi Nebi olan Resul’e uyanlar var ya, işte o Resul onlara iyiliği emreder, onları kötülükten men eder, onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırlıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir” O elçiye inanıp ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen Nura (Kur’an’a) tâbi olanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır” (Araf- 157)

Toplum, tamamen uydurma, Resul (a.s) adına iftira ve büyük çoğunluğu Allah’ın kitabına aykırı bölücü ve ayrıştırıcı mezhep ictihatlarından değil, Kur’an’dan hesaba çekileceğini bilmelidir. Yani hiçbir şekilde belirli bir mezhebe tabi olmak caiz değildir İnsan için, itikâdi doğruluğu sabit olan âlimlerden dilediğini taklit etme ve dilediği Kur’an âliminin görüşü ile amel etme hakkı vardır. Kişinin bulunduğu görüş ve ictihattan başka bir görüş ve ictihada geçmesi kınanacak bir şey değildir. Kendisini değiştiren ve yenileyen kimse örnek alınmalıdır asla kınanmalıdır. Yüce Allah’ın vahiyle gerekli kıldığı şeyden başka hiçbir şey insana farz olmaz.

Sonuç Olarak

Din adamları tarafından en çok istismar edilen ve rant aracı olarak kullanılan şey dindir! Mezhepleri din edinenlerin akıl ve zihin dünyaları problemlidir. Mezhep imamlarının ve muhaddislerinin inanç ve ahlak yapısı proproblemlidir. Toplum olarak yüzyıllardan beri bu problemlerin faturasını malımız ve mülkümüz, canımız ve kanımızla çok ağır olarak ödüyoruz. Bu problemler akılsız kafa, önce birini ilahlaştırıyor, sonra da gidip onun ürettiği şirk bataklığında kendisini ona boğduruyor. Bu akılsız mukallit kafa, çok tehlikeli bir kafadır! Bu kafa çağlar öncesinde kalmış yobaz bir kafadır. Bu kafa, şizofrenik bir kafadır! Bin üç yüz yıl öncesinin anlayışıyla bugünü yaşamaya çalışan medeniyetsiz ve merhametsiz bir kafadır. Bu çağ-

dışı ve akılsız inanç malzemesiyle hayırlı bir icat ortaya koyamazsınız. Kur'an sayesinde ya hayırlı ve medeni bir ümmet olacaksınız ya da cehenneme odun için yaşayan bir toplum. Aslında mesele bu kadar basittir. Yani dünya hayatında cehennemin mutfağına insanların mahkum eden bir din, âhirette onları nasıl cennete götürsün? Mezheplerin dininde Kur'an'ın zerresi, aklın "a" sı, tefekkür etmenin "t" si yoktur. Allah'ın rahmet ve yasa gereğince batı dünyası, ürettiği akıl ve teknolojiyi bize satıyor da, onu alıp rahat ediyoruz. Satmasa hepten birbirimizi yiyeceğiz. Resül (Kur'an) Allah'a ve selamet yurdu olan cennete davet ederken, Mezhepler şeytanlara ve cehenneme dâvet ederler. Bin yıl öncesinde yaşayıp ölen mezhep imamına, müctehidine itaat etmek put perestliğin dikalası, ferîştahı ve daniskasıdır. Yirmi birinci asırda biyolojik yönden akılsızların "evliyadır" diye, milyonların peşlerinden koşup gittiği, "bizim halimiz ne olacak?" diye de soran akıllılarımız! var. Batı dünyasını sömürgeci diye eleştirip duruyoruz! Esas sömürgeci vatandaşının dinini ve imanını, dünyasını ve âhiretini insafsızca sömürendir. Dini rant ve çıkarına alet edendir. Allah ile insanları aldatan, gözü dünya hayatından başka bir şey görmeyendir. Batı kendi insanını sömürmüyor. Biz ise binbir yalan ve dolanla kendi insanımızı aklen ve zihnen sömürüyoruz. Kur'an'a göre gerçek ihanet budur. (Enfal-27)

Adam ilahiyat profu! olmuş yaptığı tek iş muhafazakar kanallarda milyonlarca insana çağlar öncesinin akıl almaz hurafe ve yalanlarını anlatmak. Adam prof olmuş ama hâlâ bin yıl öncesinin mağara hayatının faziletini anlatıyor. Kur'an üzerinde bütünsel bir çalışma yapmadığımız, Nebi ve Resülün hangi anlama geldiğini bilmediğimiz, vahyin kavramlarını çözmediğimiz, daha açık bir ifadeyle, Kur'anin hedefi nedir, ahlakı nasıldır, sorularına cevap bulmadığımız sürece, bin dört yüz yıl öncesinin beyni çürümüş fosillerine mahkum yaşarız. Uydurma dine karşı Kur'an ile aklımızın çapını genişletmeden mezheplerin karanlığından dışarıya çıkmayız. Mezheplerin din adamları Kur'an'a düşman oldukları gibi, akla da düşmandırlar, halbuki batı'da aklın kullanılması ile ilgili

yüzlerce eser vardır. Şunu kafamıza iyice yerleştirelim! Yirmi birinci yüzyılda mezhepsel medeniyet diye bir şey olmayacaktır. Gelecek çağlar, akıl ve bilim eksenli düşünme çağı olacaktır. Bu çağda olduğu gibi, bundan sonraki çağlarda da mezhep tapıcılığı devam edecektir. Fakat hükmetmenin ve medeniyetin yolu akılcılıktan ve bilimsel düşünmekten geçecektir.

ŞİA VE EHLİ SÜNNETİN KUTSALLARI

Sünni'lerin uydurma kutsal kaynakları:

Buhari (ö-H-256-M, 869)

Müslim (ö-H-261-M-875)

Tirmizi (ö-H-279-M-892)

Ebu Davud (ö-H 275-M-888)

İbni Mace ve Nesai hadis kitaplarıdır.

Şii'lerin uydurma kutsal kaynakları:

Küleyni'nin (H-328 M-939) Kâfi'si

Ebu Cafer İbni Babeveyh el Kummi (H-381-M-991) nin Men lé yahduruhul-Fakih

Üçüncü ve dördüncü kaynaklar Ebu Cafer et-Tusi (H-460-M-1067) ye aittir. Bunlar, Tehzibul-Ahkam ve el-İstibsar adlı hadis kitaplarıdır.

Buhari'nin sünniler arasında sahip olduğu şöhret ne ise Şiiler arasında da aynı değere sahip Küleyni'nin el-Kâfi adlı eseridir. Ehli Sünnet dininde dört halife ile Ebu Hüreyre, Enes bin Mâlik, Talha bin Ubeydullah, Muaviye bin Ebi Süfyan gibi sahabeler kutsal olarak görülür.

Ehl-i Sünnetin kaynaklarına göre on sahabe Allah Resulü tarafından cennetle müjdelenmiştir. Şia'nın hadis kaynaklarına göre ise Ali dışında kalan dokuz sahabe cehennem ile müjdelenmiştir. Aynı zamanda Sünniler kaynakları itibariyle bütün sahabeleri gökteki yıldızlar gibi masum ve günahsız olarak telakki ederler. Şia ise Gadir Hum'da Hz. Ali'nin imamet ve hilafetine biat ettikten sonra Sakifede Ebu Bekir'i halife olarak seçtikleri için dördü dışında bütün sahabelerin dinden dönüp zalim olduklarını iddia ederler. Şia'nın hadis kaynaklarına göre mürted olmayan dört sahabe şunlardır. Ebu Zer el Gifari, Mikdat bin Esved, Selman-ı Fârisi, Ammar bin Yasir. Şia'ya göre Hz. Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, Hz Fatma ve beklenen Mehdi (Mehdi-i Muntazır) ile birlikte geri kalan dokuz imam Allah tarafından bütün günahlardan tertemiz kılınmışlardır. Sahih kaynaklarına göre delil şu âyettir. "...Ey Ehli Beyt! Allah sizden, sadece günahı gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor" (Ahzab, 33)

Şia'ya göre, Kerbela, Kum, Küfe gibi şehirler kutsaldır. Ehli Sünnet'e göre Şam, Kudüs gibi şehirler kutsaldır. Şia'ya göre Ali bin Ebi Talib Allah'ın arslanıdır. Ehli Sünnet'e göre Halid bin Velid Allah'ın Kılıcıdır. Sünnî'lere göre Mekke ve Medine, Şia'ya göre ise Küfe ve Kerbela Haremeyn'dir. Şia'nın kaynaklarına göre Fatma gelmiş geçmiş bütün kadınlardan daha üstün bir fazilete sahiptir. Ehli Sünnete göre ise bu dereceye Aişe sahiptir. Bu listeyi bir hayli uzatmak mümkündür. Allah'ın, Kur'an'ı Mübin'de neden Yahudi ve Hristiyanlara çok fazla yer ayırdığını merak eden, Şia ve Ehli Sünnetin kaynaklarına, inançlarına ve ahlaklarına bir baksın. İnsanlık tarihinde Şia ve Ehli Sünnet dini kadar birbirine zıt ve birbirlerine düşman başka bir toplum gelmemiştir.

İlim adamları için Kur'an'da "Yahudiler" ve "Hristiyanlar" diye yazılır, "Şiiler" ve "Sünniler" olarak okunur. Gerçi on dört asır önce Kur'an Allah tarafından Muhammed (a.s) a yani yeryüzüne nazil olmuştur. Fakat maalesef Kur'an, hâlâ Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidlerinin yani âlimlerinin kalplerine inmiş değildir.

Şia ve Ehli Sünnet, Allah'ın kitabından ve hidayetinden mahrum olarak, uydurma kutsal kaynakları sebebiyle kıyamete kadar aralarında bir kardeşlik olmayacak ve beyinlerinde barış kurulmayacaktır.

DÜNYANIN HİÇBİR DİNİNDE BÖYLE BİR ŞEY YOKTUR

Bu yazıyı yazıp yazmama üzerine çok düşündüm. Çünkü işin içinde Allah Resulü'nün haysiyet ve şerefine, Nebi (a.s) in makam ve mertebesine, risalet misyonuna yani dinin kudsiyetine leke sürülmesi vardı.

Dolayısıyla Allah'a kadar gidebilecek bir hakaret söz konusuydu. Hatta bu yazıyı yazmama sebep olan Cübbeli'nin çirkin konuşmasını internet ortamında sesli olarak gördüğüm halde bütün bu olumsuzluklardan dolayı paylaşmayı uygun görmedim. Fakat Nevzat Çiçek, İhsan Şenocak, Nurettin Yıldız, Ebubekir Sifil, Muhammed Emin Yıldırım gibi Kur'an'sız ve imansızları Cübbeli ile birlikte çekilmiş fotoğraflarını görünce acı ve ızdırıp içinde bu yazıyı yazmaya mecbur kaldım. İlk önce Allah'tan, Allah'ın elçilerinden ve Allah Resulü'nden sonra siz Kur'an ehli Muvahhidlerden af dileyerek şu satırları kaleme alıyorum. Allah beni affetsin, Allah günahlarımızı bağışlasın, ahirette bizi rezil etmesin diye dua ediyorum.

Mesele şu: Bundan iki gün önce Lalegül TV'de Cübbeli Ahmed'i seyrediyorum, 2009 tarihinde yapmış olduğu bu çirkin konuşmayı demek ki, sessiz şeytanlar tarafından tepki görmemiş olacak ki yeniden ekrana getiriliyor. Cübbeli bu konuşmasında "Allah Resulü'nün arkadaşlarının Resulullah'ın sidiğini nasıl içtiklerini, Allah Resu-

lü'nün bu işe onları nasıl teşvik ettiğini, bunu yapanlara cehennem ateşinin haram olduğunu” hiç utanmadan, sıkılmadan, haya etmeden, Allah'ın azabından çekinmeden Allah Resulü'nün dilinden aktarıyordu. Yine “Allah Resulü'nün arkadaşlarının onun sümüğünü nasıl elbiselerine surdüklerini, Resulullah'ın cinsel gücünü, her gece bütün eşleriyle cinsel ilişkiye girdiğini” anlatıp duruyordu. Özellikle yazar çizerlerin, Diyanet'in ve ilahiyatçıların bu rezillige ses çıkarmamasını hayretler içerisinde seyrediyoruz. Allah Resulü'nün hakarete uğradığı bir yerde ses çıkarmayanın kanına, ruhuna, hayatına ve ölümüne yuh olsun. Allah Resulü'ne böyle alçakça hakaretler edilecek ama herkes buna karşı sessiz şeytan kesilecek yüz bin defa Allah belanızı versin. Beyler! Allah Resulü sizin makam ve kariyerinizden, malınızdan ve mülkünüzden, sizin devletinizden , sizin siyaset ve iktidarınızdan daha değerlidir.”

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabalarınız,kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evler (saraylar) size Allah'tan,Resulü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini(cezasını) getirince kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (Tevbe- 24)

Efendiler! Size bir şey söyleyeyim. Allah Resulü'ne böyle hakaretlerin olduğu memleketlere Allah lanet eder, oraları tarumar eder, böyle ülkeleri yıkar geçer, akbabalara yem yapar. Allah böyle sessiz şeytanların yaşadığı ülkelere merhamet nazarıyla bakmaz. Bir parti liderinin yürüyen merdivene hata olarak nasıl ters bindiğini elli kere-yüz kere televizyonda gösteren reziller! Allah Resulü'ne hakaret edildiğinde nereye kayboluyorsunuz? Cübbeli'nin oyu ve adamı çoktur değil mi? O halde size Kur'an ile cevap vereyim.

“(Ey Nebi!)Alabildiğine yemin eden, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan laf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, müteceviz, günaha dadanmış, kaba ve medeniyetsiz, bütün bunlardan sonra bir de köyü ahlakla damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye sakın boyun eğme.” (Kalem- 10, 11, 12,

13, 14)

Cübbeli, Fetö gibi siyaset ve iktidarınıza ilişmedi değil mi?

Allah'tan korkun, Allah Resulü'nden utanın! Allah Resulü Muhammed (a.s), İbrahim (a.s) demek, Musa(a.s) demek, İsa (a.s) demek, Nuh ve İlyas (a.s), Davut ve Süleyman, İshak, Ya'kub ve İsmail (aleyhimusselâm) demektir. Allah Resulü Kur'an ve Tevrat, İncil ve Zebur, din ve iman, tevhid ve İslam, namus ve şeref demektir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. "Allah'a yani Resulü'nü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lânet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır." (Ahzab- 57) "Hâlâ bilmediler mi ki, kim Allah'a yani Resul'üne karşı koyarsa elbette onun için, içinde ebedi kalacağı cehennem ateşi vardır. İşte bu büyük alçaklıktır." (Tevbe- 63)

"Eğer onlara, (niçin Allah Resulü ile alay ettiklerini)sorarsan elbette, biz sadece lafa dalmış, şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah ile, O'nun âyetleriyle ve O'nun Resulü ile mi alay ediyorsunuz." (Tevbe-65)"Boşuna özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kafir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir grubu da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz"(Tevbe-66)"-Rabbim! İçimizdeki beyinsizlerin yaptıklarından dolayı bizi helak edecek misin?..."(Araf, 155)

VAHİY'DEN SONRA NE OLDU?

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصِيكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. Artık sadece ona uyun. Başka yollara uymayın. Yoksa o yollar sizi fırka fırka edip O'nun yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah bunları size vasiyet etti. (En'am-155)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ

“Allah'ın (vahiy-tevhid) nimetini küfür olarak değişenleri yani kavimlerini yok oluşa sürükleyenleri görmedin mi?” (İbrahim-26)

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبَيَّسَ مَا يَشْتَرُونَ

“Hani Allah, kendilerine kitap verilenlerden, “Onu (Kitabı) mutlaka insanlara açıklayacaksınız yani onu gizlemeyeceksiniz” diye sağlam söz almıştı. Fakat onlar verdikleri sözü, arkalarına atıp onu az bir karşılığa değiştiler. Yaptıkları bu alışveriş ne kadar kötü olmuştur!

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِبَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

“Şu dinlerini parça parça edenler yani kendileri grup grup ayrılmış olanlar var ya, (Ey Nebi! Senin) onlarla hiçbir işin (ilgin) yoktur.

Onların işi ancak Allah'a kalmıştır. Sonra (O), yapmakta olduklarını kendilerine haber verecektir.” (En'am-159)

Aslında aşağıdaki âyete göre başlangıçta tek bir tane din ve inanç vardı. Yani tüm Nebilere inen ve risalet misyonu ile tebliğ ettikleri İslam dini vardı.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ... مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ

“Dini dosdoğru ayakta tutun ve onda fırka fırka olmayın! diye Nûh'a emrettiğini,(ey Nebi!) sana vahyettiğini, İbrâhim'e, Mûsâ'ya ve İsa'ya emrettiğini size de din kıldı. Fakat senin kendilerini çağır-
dığıın şey (İslâm dini), Allah'a ortak koşanlara ağır geldi...”

Sonra Ne Oldu?

Son Vahyin Tarihinde Manzara Şöyle Şekillenmiştir.

Nebi (a.s): Doğumu- Milâdi 571 - Ölümü-Milâdi 632

Dört Halife Devri

Ebu Bekir 2 yıl.

Ömer 10 yıl.

Osman 12 yıl

Ali 6 yıl

(Milâdi-662 - Dört Halife Devri 30 Yıl Sürdü)

Ehl-i Sünnet Hadis Kaynaklarının Çıkışı

(Kütub-u Sitte= Altı Hadis Kitab-ı) (Emevi- Abbasi Dönemi)

1-) Buhari: Doğumu- Milâdi- 810 - Ölümü- 869

(Nebi (a.s) dan 237 yıl sonra ölmüştür, İranlıdır.

(Zamanında İran toprakları içerisinde bulunan şimdiki Özbekistan'tandır.)

- 2-) Müslim: Doğumu- Milâdi-820-- Ölümü-872
(Nebi (a.s) dan 240 yıl sonra ölmüştür, İranlıdır.)
- 3-) Tirmizi: Doğumu- Milâdi- 821-- Ölümü- Milâdi 888
(Nebi (a.s) dan 256 yıl sonra ölmüştür, İranlıdır. Şimdiki Özbekistan.)
- 4-) İbni Mâce: Doğumu- Milâdi 824 -- Ölümü- Milâdi 883
(Nebi (a.s) dan 251 yıl sonra ölmüştür, İranlıdır.)
- 5-) Ebu Davud: Doğumu- Milâdi 818 -- Ölümü-889
(Nebi (a.s) dan 257 yıl sonra ölmüştür, İranlıdır.)
- 6-) Nesai: Doğumu- Milâdi 830-- Ölümü-915
(Nebi (a.s) dan 283 yıl sonra vefat etmiştir, İranlıdır.)

Görüldüğü gibi bu muhaddislerin hiç biri Arap değildir.Yani vahyi anlamaktan son derece uzak bir kültür ve geleneğin içinde büyümüşlerdir.

Şia'nın Hadis Kaynakları:

- (Kutub-u Erba-a= Dört Hadis Kitab-ı) (Büveyhiler Devri)
(Milâdi-9. ve 10. Yüzyıllarda Derlenmişlerdir.)
- 1-) Usûl ve Furû-u Kâfi: Ebû Cafer Muhammed Kuleynî
- 2-) Men lâ yahduruhu'l Fakîh: Ebû Cafer Sadûk Kummî.
Şia'da Şeyh Saduk olarak şöhret olmuştur.
- 3-) Tehzîb: Ebû Cafer Muhammed b. Hüseyin Tûsî
- 4-) İstibsâr: Ebû Cafer Muhammed b. Hüseyin Tûsî

Yahudilerin Tevrat Dışı Kaynakları:

“Yahudi din adamlarının Tevrat'tan sonra kutsal gördükleri kitap “Talmuddur” Bu kitap iki bölümden oluşur “Mişna ve Gemara...”

Yahudiler için en önemli olanı “Mişna” kısmıdır. Yahudi din adamları Tevrat'ta bulamadıklarını sonraki dönemde din adına ürettiklerini Mişna'da topladılar ve bunları kutsallaştırıp vahiy yani din ve iman olarak kabul ettiler.

Hristiyan Din Adamlarının Kutsal Kaynakları:

Hristiyanların ellerinde bulunan Yeni Ahit, yani dört İncil: Matta, Markos, Luka, Yuhanna ile 23 küçük kitabın birleşmesinden meydana gelmiştir; toplamı 27 kitaptır. Bu kitapların hemen tamamı Milâdi 2. yüzyıldan sonra yayılmışlardır, Yunanca'dır. Hristiyanlar bu kitapların Havarilerden geldiğini ve vahiy gibi doğru olduğunu kabul ederler. Bunlar İsa (a.s) ın sözlerini ve hayatını da ihtiva eder. Eski Ahit (Tevrat) ile Yeni Ahit (İncil) arasında 400 yıllık bir zaman dilimi vardır. Yeni ahidin eski ahidi tamamladığına inanılır ve bununla amel edilir.

Hristiyanlıkta başlıca üç mezhep vardır.

Bunlar: Katolik, Protestanlık ve Ortodoks.

Dolayısıyla yüce Allah tarafından indirilen vahiy hiç bir zaman insanlara yeterli gelmemiştir.

Mutlaka yanına beşer ürünü kitaplar ortak edilmiş yani Allah'a karşı şirk işlenmiştir.

Zamanla yüce Allah tarafından indirilen vahiy bir kenara itilmiş, gizlenmiş, terkedilmiş, unutulmuş, ihanete uğramış ve din tamamen bu uydurma kaynakların üzerine inşa edilmiştir.

Mezheplerin Çıkışı:

Hanefi Mezhebi- Numan bin Sabit: Doğumu-Milâdi-699 - Ölümü- Milâdi 767

(Nebi (a.s) dan 135 yıl sonra)

Mâlîki Mezhebi-Malik bin Enes: Doğumu-Milâdi 712-Ölümü-795

(Nebi (a.s) dan 163 yıl sonra)

Şafi Mezhebi- Muhammed bin İdris: Doğumu- Milâdi 767--
Ölümü-820 (Nebi (a.s) dan 188 yıl sonra)

Hambeli Mezhebi- Ahmed bin Hanbel: Doğumu- Milâdi 781--
Ölümü-855 (Nebi (a.s) dan 223 yıl sonra)

(Malik bin Enes- Muhammed bin İdris- Ahmed bin Hanbel-Ebu
Davud es-Sicistâni)

Hepsi birbirinin devamıdır, dolayısıyla hepsi bir ekoldür.

Bu ekolün adı ideolojik hadisçiliktir. Kur'an'ın tamlayıcısı ve ortağı olarak bütün hadislerin vahiy olduğunu savunurlar. Ebu Davud zamanında tam olarak bir hadis hakimiyeti kurulmuştur.

(Hicri 3. yüzyılın Başı)

Ve günümüze kadar güçlenerek gelmişlerdir.)

Bu mezheplerin karşısında farklı bir anlayış olan Rey Ehl-i (Kur'an-akıl) ekolu, çok zayıf bir damar olarak her zaman varlığını korumuştur.

İdeolojik hadisçiler vahiy ehli muvahhidleri çeşitli hakaretlerle her zaman sapkın ilan etmişlerdir.

Bir çok muvahhid, ikinci Abbasi halifesi Ebu Cafer el Mansur tarafından çeşitli işkencelerle öldürülmüştür.

(Hicri-150)

Kur'an ve akıl önderliğinde hareket eden Mutezile 30 yıl civarında hâkimiyet sağlamış, o dönemde müslüman coğrafya ilimde ve bilimde bir çok atılım gerçekleştirilmiş, bir çok bilim adamı yetiştirmişdir. Ama gücü eline alan hadisçilik ekolünün fanatik taraftarları Mutezile ekolünü katliamdan geçirerek tarihten silmiştir.

Tasavvuf Şirkinin Ortaya Çıkışı

Farkad es- Sabahi: Doğumu- Milâdi-

650 -- Ölümü- 729,

Farkad es-Sabahi, tasavvuf şirki ile ilgili yüzlerce haber, menkıbe ve hikâye uydurdu

Habib-i Acemi: Ölümü- Milâdi- 739 Tasavvuf ve tarikatçılığın temellerini attı. Ondan sonraki sufiler tasavvuf şirkini geliştirerek günümüze kadar devam ettirdiler.

Beyazid-i Bestami: Doğumu- Milâdi 777-- Ölümü-- 850

Cüneyd-i Bağdadi: Doğumu Milâdi 830-- Ölümü 909

Hâkim et-Tirmizî: Ölümü Milâdi- 869

Hallacı Mansur: Doğumu Milâdi 857-- Ölümü 922

Gazalî : Doğumu- Milâdi 1058-- Ölümü-1111

Abdulkadir Geylani: Doğumu- Milâdi 1077-- Ölümü-1166

İbni Arabi: Doğumu- Milâdi 1165-- Ölümü- 1240

Celeleddin-i Rumi: Doğumu- Milâdi 1207-- Ölümü-1273

Yunus Emre: Doğumu- Milâdi 1240-- Ölümü--1321

Hacı Bektaş-ı Veli: Doğumu- Milâdi 1281-- Ölümü 1338

Bahaad-din Nakşibend: Doğumu- Milâdi- 1318--Ölümü 1389

İmam-ı Şarani: Doğumu- Miladi- 1492-- Ölümü-1565

İmam-ı Rabbani: Doğumu- Milâdi- 1564 -- Ölümü- 1624

Halid-i Bağdadi: Doğumu- Milâdi 1770-- Ölümü-1827

Saidi Nursi: Doğumu- Milâdi-1878-- Ölümü-1960

İlk Siyer Kaynakları

İbni İshak: Ölümü- Milâdi 761

İbni Hişam: Ölümü- Milâdi 828

Vakidi: Ölümü- Milâdi 822

Taberi: Ölümü- Milâdi-923

Belazuri: Ölümü- Milâdi 892

MOLLA KABID

“Kabıd, İsa(a.s.)’ın Muhammed(a.s.)’dan daha üstün olduğu yolunda iddialar ortaya atmış, bu iddiaları çeşitli yerlerde yaymaya başlamıştır. Onun görüşlerini ulu orta halk arasında dile getirmesi ve bazı kimselerin zihinlerini karıştırması âlimleri harekete geçirmiş ve kâbıd 8 Safer 934 (3 Kasım 1527) tarihinde Divan-ı Hümayun’a sevk edilmiştir. Veziri Âzam makbul İbrahim Paşa, meseleyi çözmeleri için Rumeli kazaskeri Fenerizâde Muhyittin Çelebi ile Anadolu kazaskeri Kâdir-i Çelebi’yi görevlendirmiş, Kâbıd kazaskerlere âyet ve hadisler çerçevesinde iddiasını tekrarlamış, fakat kazaskerler bu iddiaları tatminkâr bir şekilde cevaplandıramamış, aksine öfkelenerek onu tehdit etmişlerdir. Bunun üzerine Veziri Azam ilmi yetersizlikleri yüzünden kazaskerleri şiddetle eleştirmiş ve bağırıp çağırmanın âcizlik alâmeti sayıldığını, ilim ehline yakışanın delillerle meseleyi çözmek olduğunu söylemiştir. Ardından Kâbıd hüküm verilmeksizin hapse konulmuştur. Bu sırada durumu kafes arkasından takip eden Kanuni Sultan Süleyman İbrahim Paşa’yı çağırarak Kâbıd’ın fikirlerinin cevaplandırılmayıp hakkından gelinememiş olmasından duyduğu rahatsızlığı ifade etmiş ve hemen yeni bir mahkeme oluşturulmasını istemiştir.

İbrahim Paşa, ertesi gün Şeyhülislam Kemal Paşazade ile İstanbul kadısı Sadettin Efendi’yi davet ederek Divan-ı Hümayun’da yeni bir mahkeme kurmuştur.

Kemal Paşazade önce kabid'in fikirlerini dinlemiş ardından onun dayandığı Kur'an ayetleri ve hadisleri yanlış anladığını göstermiş, ileri sürdüğü delillerin tutarsızlığını ortaya koymuştur. Bunun üzerine Kâbid söyleyecek bir şey bulamamıştır. Şeyhülislam, Kâbid'in zındıklık suçu istediğini belirten fetvasını vermiş, Kadı Sadettin de onun iddiasından vaz geçip Ehli Sünnet inancına dönmeye davet etmiştir. Ancak Kâbid buna yanaşmayınca idamına hükmetmiş ve boynu vurmuştur." (DİA, cilt, 30, sayfa, 254)

Cevap: Böyle bir cehalet dünyada çok az görülür. Halbuki Kur'an'dan hiçbir delilleri olmadığı halde Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri Muhammed (a.s) ı bütün elçilerden daha üstün görüyor ve öyle gösteriyorlar. Aslında elçiler arasında ayırım yapmamak Allah'ın kesin emridir. İsa (a.s) ı Muhammed (a.s)dan üstün görmek suç mudur ki, cezası idam olsun? İnsanları Allah'ın hidayet yolu olan Kur'an'dan başka bir şeye davet etmek olacak bir şey midir? "İnsanları Allah'a davet eden, salih amel işleyen ve " ben sadece Allah'a teslim olanlardanım" diyenden daha doğru sözlü kim vardır" (Fussilet-33) "Ey Resul! De ki: "İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. Ben Allah'a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim ve ben müşriklerden değilim." (Yusuf-108)

Halbuki Allah'ın âyetleriyle alay etmenin bile cezası ölüm değildir. İşte âyet, hemde Medine'de Müslümanların güçlü olduğu bir dönemde nazil olan Nisa suresinde yer almaktadır. "O (Allah) kitap'ta size şöyle indirmiştir ki: Allah'ın âyetlerinin inkar edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya (konuya geçinceye) kadar kâfirlerle beraber oturmanın yoksa siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah, münafıkları ve kafirleri cehennemde bir araya getirecektir." (Nisa, 140) Ben Osmanlı ulemasının molla Kâbid'in iddiasına karşı Kur'andan cevap getirdiklerine inanmıyorum. Kur'an'ı Mübin'e baktığımızda Allah elçilerinin içinde İbrahim (as) dan daha üstün bir elçi göremeyiz. Allah elçilerinin içinde "Muhammed (a.s) en üstün elçidir" diyen cahillere karşı, "en üstün elçi İbrahim (a.s) veya İsa (a.s) dır" deme hakkımız vardır.

MEHMET AKİF'TEN HURAFECİLERE REDDİYE

Mehmed Akif'ten Hurafecilere Reddiye

“Havas'ı maskara yaptık avam'ı (halkı) aldattık.

Yıkıp şeriatı bambaşka bir bina kurduk.

Nebiye atf ile binlerce herze (hadis) uydurduk.

O hâli buldu ki cür'et “yecüzü fitterğib...”

Kararı erzeli fetva kesildi! Hem ne garip.

Hadis uydururken sevap uman bile var.

Sevabı var mı imiş, bir zaman gelir anlar.

Lisanı pâk-i Nebi'den yalanlar uyduruyor.

(Nebi (a.s) ın dilinden yalanlar uyduruyor)

Sıkılmadan da sevap işledim deyip duruyor.

Düşünmedin mi girerken şeriatın kanına?

Cinayetin kalacak zanneder misin yanına?

Sevap ümit ediyor ha! Deyin ki namerde:

“Sevabı sen göreceksin huzuru mahşerde!

Tepende gezdirecek ra'dı intikamını Hak.
Ki yıldırımları beyninde kaynayıp duracak.
Yakandan inmeyecek desti kahrı hüsrânın.
Bugün fesadına kurban olan zavallıların.
Vebali boynuna yüklenmesinin mi yoksa, yarın?
Kolay mı ümmeti idlal edip sefil etmek?
Kolay mı dîni hurufat(hurafeler) içinde inletmek?
Niçin kitab-ı ilahî'yi (Allah'ın kitabını) payimal ettin?
Niçin şeriatı murdar elinle kirlettin? Çıkıp tepinmeye yok
muydu başka bir saha?

Nedir bu salladığın çifte kâ'betullah-a?
Herif! Şu millet-i ma'sumeden ne isterdin.
Ki doğru yol diye tuttun dalâli (sapkınlığı) gösterdin!
“Yecüzü Fitterğib”

Hadislerin uydurulduğu tarihlerde muhaddislerin içinde”in-
sanları kötülüklerden sakındırıp iyiliklere yönlendirmek için hadis
uydurmak sevaptır” diyenlere Mehmet Akif dikkat çekiyor.

SUUDİ ARABİSTAN - EHL-İ SÜNNET - AMERİKA

Allah tarafından indirilen vahiy dinî, insanlara merhametli bir vicdan, özgür bir irade ve onurlu bir karakter kazandırır. Kur'an, tevhid ve güzel ahlaka, adalet ve eşitliğe ağırlık verdiği için insana üstün bir fazilet ve sarsılmaz bir şuur bağışlar. Fakat bu kadar yüksek ahlaki meziyetlere ve hidayete sahip olan Kur'an, terk edilip ihanete uğradığı andan itibaren üstün bir ahlaka sahip tevhid dinine paralel olarak bir çürüme, yozlaşma, dağılma, parçalanma ve alçalma meydana gelecektir. Lütfen şu âyete dikkat edin! Dikkat edin ki, Şii ve Sünni din adamlarının tâbi olduğu dinin ne kadar tehlikeli ve ölümcül bir silah olduğunu görün.

“Kendisine şirk koşmaksızın Allah'ın hanifleri (saf kulları olun) her kim Allah'a şirk koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini akbabalar kapışmış, yahut rüzgar onu uzak bir yere sürüklemiş bir nesne gibidir” (Hac- 31)

Yani düşüş ne kadar yüksek bir yerden (Kur'an-İslam) olursa parçalanma ve dağılma o derece korkunç bir vaziyet alır. İşte Şia ve Ehl-i Sünnet âlimlerinin içinde bulunduğu durum bundan pek farklı değildir.

Mesela: Bir madde ne kadar saf ve temiz olursa, bozulduğu andan itibaren en tehlikeli ve ölümcül bir özelliğe sahip olur. Bun-

dan dolayı Yüce Allah, tevhid dininin indiği gibi orijinal kalması ve saf olarak yaşanması üzerinde ısrarla durmuştur. “Sakın hakkı bâtıl ile karıştırmayın, bile bile hakkı gizlemeyin” (Bakara- 42) Kur’an’da bulunan tevhid dini son derece açık, kolay, saf ve berrak bir yapıya sahiptir. Hanif İslam dini, ananın göğsünden yavrunun ağzına akan halis bir süt gibi “lebenen hâlısen” (Nahl-66) insanlara ulaştırılması gerekir. Din Allah’tan indirildiği gibi saf yani katışıksız beşer eli değmeden yaşanması gerekir.

İşte o zaman toplum, aklını ve ahlakını maddi ve manevi tüm sorunlardan muhafaza ve müdafaa edebilecektir. Bundan dolayı dinin sadece ve sadece Allah’a özgü kılınması çok önemlidir. “O daima diridir, O’ndan başka hiçbir ilah yoktur. O halde dinde ihlaslı(dinî Allah’a özel kılarak sadece) O’na kulluk edin. Her türlü hamd alemlerin (insanların) Rabbi olan Allah’a mahsustur” (Mümin- 65) “Halbuki onlara (insanlık tarihindeki bütün insanlara) ancak, dini yalnız O’na özel kılarak ve hanifler (saf Müslümanlar) olarak Allah’a kulluk etmeleri emrolundu” (Beyyine- 5) (Ey Nebi!) Şüphesiz kitab-ı sana bir amaca yönelik olarak indirdik. O halde sende dini Allah’a özel kılarak İhlas ile kulluk et” (Zümer- 2)

Fakat maalesef Allah Resulü’nden sonra uydurulan Şiilik ve Sünnilik Kur’an’ı Mübin’in dininde büyük bir tahrif ve yozlaşmaya neden olmuştur. Yani tamamen şirk ve hurafe olan Şiilik ve Sünniliğin Kur’an’ın saf ve tertemiz dini ile hiçbir alakaları bulunmamaktadır.

Hatta Şiilik ve Sünnilik Kur’an’dan en uzak bir mesafeye savrulmuş dünyanın en batıl olan İslam düşmanı iki dindir. Dünyada Şia ve Ehli Sünnet dininin âlimlerinden Kur’an’a karşı inatçı bir düşman bulamazsınız. Şia ve Ehli Sünnet âlimleri tamamen şirk olan kaynakları yüzünden her dine uyum sağlasalarda, hiçbir zaman İslam dinine ısınamaz hanif dine ayak uyduramazlar. Şia ve Ehli Sünnet dininin yoğun olarak yaşandığı ülkelerde zulüm, katliam, kargaşa, terör, vahşet, anarşi ve tefrika eksik olmayacaktır. Şia ve Ehli Sünnet anlayışın hakim olduğu ülkelerde özgürlük, güven, adalet, ilim, aklı

kullanma, özgür irade, insan hakları ve eşitlik, merhamet ve icad, insan hakları ve güzel ahlak barınmaz. Bu konuda en güzel örnek Suudi Arabistan'dır. Vahyin nazil olduğu, Allah Resulü'nün doğduğu ve yirmi üç yıl insanlara Kur'an ve tevhid ahlakını anlattığı bu coğrafya, bugün dünyanın en ilkel ve şirk dininin pençesinde kıvranmaktadır.

Türkiye'deki Sünni din adamları! Suudi Arabistan'da bulunan inancı kötülemlerine sakın aldanmayın. Suudi Arabistan'da Emevi-Abbasi Ehli Sünnet dininin Hanbeli-Selefi versiyonu hakimdir. Yani Türkiye'de bulunan mürekkep yalamış Sünni cahillerle Suudi Arabistan din adamları ve fetva makamları arasında inanç bakımından hiçbir fark yoktur. Suudi Arabistan'ın selefi-sünni anlayışında sadece türbe yapılmaz ve ölümlere Kur'an okunmaz. Yoksa kaynak bakımından Diyanet İşleri Başkanlığı, fetö ve cemaatlerin dini ile Suudi Arabistan'ın dinî arasında hiçbir fark yoktur.

Ehli Sünnet dininin kaynaklarındaki rivayetlerin fıkına göre bir din yaşayan Suudi Arabistan'da fikir hürriyeti, özgür irade, adalet ve Kur'an ahlakının zerresini bulamazsınız. Suudi Arabistan Kralı iktidarda iki gün fazla kalabilmek için Allah'ı, Allah Resulü'nü, dini, imanı, Kur'an'ı, Kabe'yi ve bütün Müslümanları satmaya dünden hazırdır. Emevi-Abbasi Ehli Sünnet dininin hakim olduğu bütün İslam ülkelerinde maddi manevi büyük bir perişanlık ve umutsuzluk hakimdir. Ben "İslam ülkelerinde" kavramını ümmi halk için kullanıyorum.

Yoksa din adamları gerçekte Müslüman değildirler, öncülerinden bugüne kadar bu Kur'an'sız dinin müctehidlerinin küllisi müşriktir. Elli küsür Şii ve Sünni ülkede yüzlerce cemaat ve tarikat, inanç ve ahlakta tam bir kaos ve kargaşa içindedir. Bu ülkelerde din tamamen bir rant, menfaat ve ümmi halkı aldatma aracıdır. Hiçbir cemaat diğer bir cemaati hiçbir tarikat diğer bir tarikatı sevmez, hatta birbirinden nefret ederler, coğrafyada tam bir güvensizlik hakimdir, anarşi ve terör kol gezmektedir. Hiçbir "Şii ve Sünni ülkesi" özgürlük içinde yaşanacak bir inanç ve ahlak yapısına sahip değildir.

En güvendiğiniz ülke iki dakika içinde sizi Amerika ve İsrail'e satmaya hazır bir vaziyette beklemektedir. Çünkü bu ülkelerde Kur'an ahlakının ve tevhid medeniyetinin özgür iradesi hakim değildir. Suudi Arabistan'ın en büyük müttefiki İslam ve Müslüman düşmanı Amerika ve İngiltere'dir.

Yani anlayacağınız Kur'an düşmanı bu uydurma dinden ve imandan Müslümanlara asla bir hayır gelmeyecektir. Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşayıp Suudi Arabistan'ın Ehli Sünnet şeriatına hayranlık duymanın sebebi Kur'an'a karşı olan cehaletten kaynaklanmaktadır. Bundan dolayı Allah'ın tüm elçileri gibi, Kur'an ehli muvahhidlerin de en büyük mücadele alanları dinsizlik değil, uydurma birer şirk dini olan Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik olacaktır. Bizim mücadele alanımız, Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davut, Küleyni, İbni Mace, Nesai, Malik bin Enes, Muhammed bin İdris ve Ahmed bin Hanbel'in eserlerinden oluşturulmuş Şiilik ve Sünniliğe karşı Kur'an, ilim, akli kullanma, tefekkür ve sorgulama silahı ile mücadele etmektir. Allah Resulü'nden sonra Müslüman kanının akmasına en çok sebep olan bu uydurma şirk dinidir. Bu din bizi cehennemın mutfağında yaşamaya mahkum etmiştir.

TEKFİR MESELESİ

Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne, kendi içinde bulunan çözüme baktığımızda anlaşılmayacak bir konu kalmayacaktır. Fakat bunu yaparken sağduyu sahibi, ortak bir akıl, sadece Kur'an'ın sistemine ve kainatta bulunan Allah'ın âyetlerinden yararlanmak en akılcı bir yol olacaktır. Kur'an'da, kimin kafir, zalim, fasık, müşrik, mümin, hanif Müslüman, muhlis olduğu açık olarak ortaya konmuştur.

Âyetlere dikkatlice baktığımızda Kur'an'ın, saf, aldatılmış ümmi insanları, din adamlarından ayırdığını görüyoruz. Yani uydurma ve iftira din anlatan, Allah ile aldatan, dini rant ve menfaat aracı yapan dinciler ile Allah yolundan şu veya bu şekilde engellenenler bir olmazlar.

Çünkü tarihin bütün zamanlarında Allah'ın muhlis elçilerinden sonra insanları uydurma din ile aldatan din adamlarının var olduğu Kur'ani bir gerçektir. Özellikle “uydurma ve iftira din” dememin sebebi şudur. Hanif İslam dinini anlatan gerçek ilim sahiplerini yüce Allah, böyle ağır bir günaha mahkum etmez. Yani Allah tarafından indirilen hak dini anlatan muvahhidler, dünyevi çıkar ve menfaatlere tenezzül etmezler. Çünkü din o kadar yüce bir değer ki, dünyada bulunan hiçbir maddi menfaat ve yaşantı onun manevi ve ulvi değerine ulaşamaz. Fakat uydurma din anlatanların suç dosyaları çok kabarıktır, onursuz bir ahlaka sahiptirler.

Mesela: Allah'ın mesajından saparak rivayet dini anlatanlar için Kur'an, "kitap yüklü eşekler" ifadesini kullanmıştır. (Cuma- 5)

Mesela: "Dini değerleri dünya menfaati için satan, dinin sırtından dünyalık devşiren dolayısıyla âyetlerden sıyrılıp çıkanlar için, "köpek" kelimesini kullanmıştır. (Araf- 175, 176) Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Mesela: Kur'an, "Uydurma din adamlarının, Allah yerine âlimlerini ilah ve Rab" edindiklerini" haber verir.(Tevbe-31) "Allah'ın indirdiğini gizlediler..."(Bakara-- 159, 160, 161, 162, 174, 175, 176; Ali İmran- 187) "Allah'ın âyetlerini etkisiz ve hükümsüz bırakmak için birbirleriyle yarış ettiler, büyük bir çaba içine girdiler" (Sebe- 5, 38) "Rivayet ve içtihatlarıyla ilâhi vahyin manasını tahrif ettiler" (Bakara- 42)"Boş sözleri satın alarak, insanları Allah'ın hidayet yolundan engellediler. Allah'a karşı yalan uydurup Kur'an'ı yalanladılar." (Lokman- 6; Zümer,-32)

Dolayısıyla uydurma din anlatanlar Allah tarafından indirilen İlahi vahye yapmadıkları kötülük ve ihanet bırakmadılar. İnsanları "Allah'ın dininden uzaklaştırdıkları, Allah'ın dinini yamuk gösterdikleri, hakkın üstünü örttükleri" için din anlatanlarının "kafir" olduklarından asla şüphe yoktur. Fakat Allah yolundan uzaklaştırılan ümmi halkı "kafir" ve "müşrik" olarak görmek doğru değildir. Çünkü "Allah Elçi göndermeden azap etmez." (Şuara-208, 209; İsrâ- 15; Nisa- 165; Kasas-59) Ümmi saf insanları kendilerine Resul gelmemiş kabul etmek gerekir. Ümmi insanlar "güzel ahlak, adalet, merhamet, infak ve insanlık adına ortaya koydukları salih amellerle" hesaba çekileceklerdir.

Dolayısıyla taklidi imana sahip olanlar hangi dinden ve millettten olurlarsa olsunlar amel bakımından aralarında bir fark yoktur. Yeter ki, körü körüne "bir şeyh'e, bir cemaat liderine, bir tarikata fanatik bir şekilde bağlı" olmasınlar. Çünkü Kur'an'daki âyetlere baktığımızda "küfür, şirk, yalanlama, fısık, zulüm, Allah yolundan engelleme, Allah'a iftira, helal olan bir şeyi haram kılma, Allah'ın yolundan alıkoyma, doğru yolu yamuk gösterme" gibi fiiller, "şuur,

uydurma da olsa ilim, bilinç ve din adına önderlik yapma” ile ilgili şeylerdir.

Kitap ve ilimden haberi olmayanlar bu gibi şeyleri yapamazlar. Yani insanları Allah ile aldatanlar uydurma de olsa “din, iman, kitap ve inanç” anlatma kabiliyetine sahip olanlardır. Bütün bu gerçeklerden sonra şunu demek mümkündür. Yüce Allah tarafından indirilen vahyi anlatmaları gerekirken, uydurma rivayetlere dayanarak, içtihadları ile ümmi halkı Allah’ın yolundan engelleyen mezhep âlimleri, muhaddis ve müctehidler, ilahiyatçılar, din adamları, cemaat liderleri, tarikat şeyhleri ve onlara fanatik bir şekilde bağlı olanlar hakkı örtme ve âyetleri gizleme anlamında kafirdirler. Kur’an’dan başka kaynakları din ve hüküm olarak kabul ettikleri, Kur’an yerine bu yalan ve iftiraları anlattıkları için müşriktirler, dolayısıyla zulüm işlemiş ve fasık olmuşlardır.

Delil: “İnsanlardan bazıları Allah’tan başkasını Allah’a denk ilahlar edinir de onları Allah’ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah’a olan sevgileri ise onlarınkinden çok daha fazladır. Keşke zalimler azabı gördükleri zaman anlayacakları gibi bütün kuvvetin Allah’a ait olduğunu ve Allah’ın azabının çok şiddetli olduğunu önceden anlayabilseylerdi. İşte o zaman görecekler ki kendilerine uyulup arkalarından gidilenler, uyanlardan hızla uzaklaşırlar ve o anda her iki taraf da azabı görmüş, nihayet aralarındaki bağlar kopup parçalanmıştır. (Önderlere) uyanlar şöyle derler. Ah keşke bir daha dünyaya geri dönmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları ki bizde onlardan uzaklaşsaydık. Böylece Allah onlara işlerini, pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir ve onlar artık ateşten çıkamazlar.” (Bakara- 165,166, 167)

“Cehennem de azgınlara gösterilir. Onlara Allah’tan başka tap-tıklarınız hani nerede? Size yardım edebiliyorlar mı veya kendilerine olsun yardımları dokunuyor mu? denilir. Artık onlar, o azgınlar ve iblis orduları toptan oraya tepetaklak atılırlar. Orada birbirleriyle çekişerek şöyle derler. Vallahi biz gerçekten apaçık bir sapkınlık içindeymişiz. Çünkü biz sizi Alemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk.

Bizi ancak o günahkarlar saptırdı. Çimdi artık bizim ne şefaaticimiz var, ne de yakın bir dostumuz” (Şuara- 91, 101)

Yukarıda geçen “İnsanlardan bazıları Allah’tan başkasını Allah’a denk ilahlar edinir de onları Allah’ı sever gibi severler...” (Bakara, 165) ile “Çünkü biz sizi Alemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk” (Şuara, 98) âyetleri çok önemlidir. Uydurma dine, herhangi bir cemaate ve tarikata fanatik bir şekilde bağlı olmayan ümmi insanlar için “kafirdir, müşriktir, veya cehenneme gireceklerdir” sözü, doğru değildir. Çünkü 1400 yıldan beri büyük bir kavram kargaşası ve bilgi kirliliği ile insanların akıl, fikir ve inanç dünyaları alt üst edilmiştir. Bu kargaşa ve bilgi kirliliği içinde Allah’ın yolundan engellenen halkın büyük çoğunluğunun doğru yolu bulması ve doğruya ulaşması son derece zordur.

Olayı somut bir şekilde ortaya koyalım. “Azap melekleri birini alıp cehenneme götürürken ben Nakşibendi tarikatının Hâlid-i kolundanım derse onu derhal serbest bırakırlar...” “... biz müritlerimizi Allah’a göstermeden, hesap kitap görmeden cennete götürüp bırakacağız...” “...bir konuda bize 500 âyet getirilse bile selefin içtihadlarından onay almaması hâlinde ona bid’at hükmü vermekte tereddüt etmeyiz...” “...Buhari çökerse İslam çöker, Müslim çökerse İslam çöker...” “...Kur’an sapkınlığı diye bir sapkınlık çıktı, hadisler olmazsa Kur’an anlaşılmaz...” “...Kur’an sünnete ihtiyacı, sünnetin Kur’an’a olan ihtiyacından daha fazladır...” “... essünnetü kâdiyetün alel kitéb” yani “sünnet Kur’an’a egemendir” diyenlerin ve onlara iman edenlerin hepsi kafirdir, müşriktir, zalimdir.

DÜNYA DÖNSEYDİ NE OLURDU?

İbrahim Hakkı'nın Marifetnamesi gibi saçma sapan kitaplar, Kur'an'ı dinin kaynağı olarak yeterli görmeyenlerin, Kur'an, akıl ve ilim dışı izahlarla dolu olan eserlerdir. Bu eserler hadisçi "din" anlayışının sonucudur. Mezhepleri din edinmenin vebal ve sorumluluğu ise aklını kullanmadan bu hurafelere teslim olan, mezhep imamlarının insiyatifine bırakılıp terkedilen, hurafeleri din zanneden kalabalıklardır. Bu acınacak durumda bulunanlardan birisi de uzun süre Suudi Arabistan'ın Diyanet reisliğini yapmış olan Fanatik Ehl-i Sünnet taraftarı olan Abdülaziz bin Baz'ın fikir dünyasıdır. "Dünyanın sakin, güneşin hareketli olduğunu, gezegenlere ve Ay'a çıkmanın imkansızlığına dair "akli ve hissi deliller" isimli risalesinde şunları söylemektedir." Kim bunu iddia ederse küfür ve sapkınlığa düşmüş olur.

Çünkü bu iddaa hem Allah'ın, hem Kur'an'ın hem de Allah Resulü'nün reddi anlamına gelir. Bunu iddia eden kişi tövbeye davet edilir. Töbve ederse ne âlâ! Aksi takdirde kafir olur ve dinden dönmüş gibi hüküm uygulanarak öldürülür ve malı da devlet hazinesine devredilir. Abdullah bin Baz'a göre "dünya dönüyor olsaydı ülkeler, dağlar, evler, ağaçlar dağılır, nehirler, denizler taşar hiç bir şey yerinde durmaz, hepsi savrulup giderdi. İnsanlar, batı'daki ülkelerin doğuya, doğudaki ülkelerin batıya kaydığını görürlerdi. Kiblenin yeri değişir, insanlar kibleyi tayin edemezlerdi.

Velhasıl bunların hiçbiri görülmediğine göre dünyanın hareketli olduğu iddiası birçok sebepten dolayı batıldır. Bu risaleye göre dünyanın hareket ettiğini söyleyenlerin öldürülmeleri gerekir. Kısacası İbrahim Hakkı'nın Marifetnamesi, Said Nursi'nin Risale-i Nur'u, Celaleddin-i Rumi'nin Mesnevisi, Taberi, Buhari, Müslim, Kâfi ve diğerleri, bilim sanat ve akıl dışı izahlarının dinin bir parçası yapılması, bunlarda yer alan kimi fikirleri reddedenlerin sapkın ilan edilmesi, akıl tutulması ilkel bir anlayıştır.

Suudi Arabistan'ın en büyük fetva makamı olan bin Baz'ın risalesinin yazım tarihini size sorsalar tahmininiz ne olurdu? Bu eser bundan 1000 yıl önce değil, 1975 te yazılmıştır. Hem de Suudi Arabistan'ın devlet matbaalarında ve resmi makamarca basılmıştır. Ne yazık ki, siyasal dincilerin, Selefilerin, Haricilerin, Vehhabilerin “şeriat” diye insanlara yutturmaya çalıştıkları din budur! Bilim ve akıldışı, vicdan ve merhamet dışı, sanat ve estetik düşmanı, hadis ve mezhep merkezli yalanların yol açtığı rezillik, maskaralık ve cehalet budur. Kur'an yeterli görülmeyince olacak şey budur.

İNSANLIK TARİHİNDE DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY

Kur'an bize şunu gösterdi. Bir gün ateşli silahlar icat edilse, insanların ayaklarını yerden kesecek araçlar icat edilse, insanları havada uçuracak vasıtalar yapılsa, dünyanın bütün bilgileri bir tablete sığdırılacak olsa, atom enerjisi özgür kalsa, gezegenler arası yolculuklar yapılsa, denizler bir asa ile yarılabacak olsa, Kur'an gibi tevhid kitabı nazil olsa, son vahiy'le birlikte Muhammed (a.s) gibi bir Resul gelse, kanser ile beraber her türlü hastalığa ilaç bulunsa dahi, tek bir şeyin çaresi hiç bir zaman bulunmayacaktır. İnancı, ahlakı, fikri, duygusu, irfanı ve vicdanı bulunmayan akılsız adamlara tapınmama çaresi ve yolu bulunmayacaktır. Yani kula kulluk, iki ayaklı buzağıya tapınma, dünya menfaatine, heva ve hevese, altın ve gümüşe, kadın ve şehvete, para ve pula, dünya ve toprağa makam ve mertebeye, koltuk ve kariyere, ırka ve devlete kulluk etme devam edecektir.

İnsanlık tarihinde her zaman ve zeminde icat ve yetenekte, bilim ve teknolojiye bir değişim ve dönüşüm olacaktır. Fakat din adına soygun yapmada, Allah ile aldatmada müspet yönde hiçbir değişim meydana gelmeyecektir. İnsanlık tarihinde her konuda çok mesafeler kat edildi, yaşam standartları değişti, hayat şartları kolaylaştı fakat kula kulluk etmeme konusunda bir arpa boyu yol alınmadı.

Hatta bu konuda geriye doğru gidildi bile denilebilir. Çok ilginç, hayat standartları ileriye doğru geliştikçe, medeniyette hayat şartları geliştikçe, kula kulluk ve şirk'te geriye doğru bir gelişme gerçekleşti. Hayret, insan idrak ve şuuru nasıl bu kadar kapalı olabilir. Özgürlük savaşçıları ve hakikat avcıları nasıl sapkın ve tehlikeli görülebilir. Akılsızlık ve düşüncesizlik nasıl bu kadar dibe vurabilir? Milyonlarca insan aynı inanç ve fikirle nasıl esfeli sâfilin olur. Yani maddi olarak her sorun çözülebilir, dünya gül gülistan olabilir, ama şirk, hululiyeye inancı, tasavvuf ve tarikatların egemenliği, kula kulluk, mahluka ibadet, batınilik, kıyamet gününe kadar egemenliğini devam edecektir. Çünkü "Çoğunluğu şirk koşmadan Allah'a iman etmemektedir." (Yusuf-106) Kur'an bize şunu açık olarak ders vermiştir. "En tehlikeli insan, az anlayan, hiç düşünmeyen, asla sorgulamayan, aklını kullanmayan, fanatik iman eden insandır.

Tevhid: Allah'tan başka hiç kimsenin iradesine teslim olmadan, hiçbir güce boyun eğmeden, hiç bir makamın el ve eteğini öpmeden hürriyet içinde yaşamaktır.

YAŞAR NURİ HOCADAN İLGİNÇ BİR HURAFE

Bir Tv de Mehmed Akifin Atatürk'e olan bağlılığını anlattıktan sonra Yaşar Nuri Öztürk Hoca şöyle devam ediyor. "...Başka bir isim var. Esas ihanete uğrayan odur. Sadece küstürme değil. Kimdir o biliyor musunuz? Libya'dan, kendi ülkesinden kalkıp, Kurtuluş Savaşı'nda Atatürk'ün yanında yer almak üzere buraya gelen şeyh Sünusi, tarihi ismiyle Ahmed eş-Şerif es-Sünusi, Türk değil, Müslüman. Sahabi gibi bir Müslüman. Ve biz burada kurtuluş savaşına başlarken, Libya'da İtalyanlara karşı kurtuluş savaşını veriyor, bağımsızlık savaşını. Ve Libya'da bağımsızlık savaşını veren Ömer Muhtar'ın yakın dostu, manevi olarak da, Sünusi ona bağlı. Buna rağmen orayı bırakıyor, buraya geliyor. Şimdi bunu iyi dinleyin. Kurtuluş savaşının Kur'an'ı boyutları üç ciltlik kitabım oda yayınlanmadı. Orada bir Sünusi yazmışım. Onun içinde ben bu milletten teşekkür beklemiyorum. (Sünusi'ye) diyorlar ki," nereye gidiyorsun" Biz burada kurtuluş savaşını veriyoruz.

Evet Anadolu'daki bağımsızlık savaşını takdir ediyoruz, tebrik ediyoruz, dua ediyoruz. Ama bizim kendi ülkemiz burada söz konusu. Şimdi dinleyin, bu manevi mertebesi olan, herkesin elini ayağını öptüğü bu irfan, bu maneviyat, bu ilim önderi şahıs ne cevap veriyor? Diyor ki: Onu bende düşündüm, tabii ki burada kalacaktım,

kendi ülkemde. Ama diyor, “Hz.Peygamber” bana tecelli etti. Bunu diyen sıradan bir adam değil, Bana tecelli etti. (Tecelli: Canlı olarak gelmek) Her tecelli ettiğinde elini öperdim ve sağ elini bana uzatırdı. Bu son tecelli edişinde sol elini uzattı. Garibime gitti diyor. Sordum. Ey Allah’ın elçisi! Mutadınız (her zaman - alışıla gelmiş) bana sağ elinizi lütfetmekti, neden bu sefer bana sol elinizi uzattınız?

Cevap: “Hz Peygamber” cevap veriyor. Sağ elimi (Yaşar Nuri Öztürk burada ağlıyor ve diyor ki:) Hey yarabbim ya! Elimi Anadolu’da Mustafa Kemal’e verdim. Sol elim boş, onu da sana veriyorum diyor. Bunun üzerine ben diyor, Anadolu’ya gidiyorum, Mustafa Kemal’in yanında yer alacağım. Geliyor ve kurtuluş savaşının bana göre manevi lideri olarak rol alıyor. Büyük Atatürk’ün verdiği her görevi yapıyor, Irak’a koşuyor, oraya koşuyor, buraya koşuyor, çalışıyor, kongreler tertip ediyor. Sonunda ne olmuştu biliyor musunuz? Sonunda bir kenara konmuş ve Türkiye’den çıkıp önce Suriye’ye gidiyor. Orada Fransızlar rahat bırakmıyorlar, “Mustafa Kemal’in casususun sen, çekil git buradan” diyorlar, oradan gidiyor. Barınacak yer yok.

Suudi Arabistan topraklarına gidiyor. İngilizler bitiyor tepesine, “buralarda duramazsın, sen Mustafa Kemal’in casususun” diyorlar. Çölün derinliklerinde Asir denen ıssız bir bölgeye gidiyor. Ebuzer misali bir kader. Orada bir süre daha yaşıyor ve 1933’te ölüyor, Medine’de defnediliyor. Şimdi bu insana yapılan vefasızlığı tarih görmemiş midir zannediyorsunuz siz? Görmeyecek midir? İşte böyle öderiz, böyle ödersiniz. Bakın Türkiye bunları ödüyor, onları ödüyor. Biz Cumhuriyetçiyiz, Atatürkçüyüz, bilmem neciyiz falan filan lakırdılarıyla ortalıkta afra tafra satanlar 60-70 seneden beri işte onları ödüyorlar.

Onlar ödesinler de bizim suçumuz ne? Yok Allah’ın kanunu öyle değil, Toplumun tümünü ödetir, sonra iyileri ayırır onları ödülendirir. Şimdi bu bitti mi, bitmemiştir, daha ödeyecekler. Sünusi’ye yaptılar, bugün de başkalarına yapıyorlar. Bize yaptıkları az mıdır? Biz şimdi yaşadığımız için mesele yok, oh ne güzel, kravatımız, men-

dilimiz, bob stil, gayet güzel, sinek kaydı traş, millet zannediyor ki asayiş berkemal! Bizim çektiğimiz acıları bu millet biliyor mu? Bize yapılan zulümleri biliyor mu? Ben bu dinci ve dinsiz namussuzlardan 30 senedir neler çektiğimi bu millet biliyor mu?

Sünusi gibi ben de öbür aleme gittikten sonra benim arkamdan yazılanları okuyunca, aah aah diyecekler, aah aah diye o zamanı beklemeyin. Ben size söylüyorum. Bize yapılan zulümler onlara yapılanlardan bir kaç kat daha fazladır. Ben bir Karadeniz çocuğuyum. Boğuşmayı bilirim değil, severim de. Öyle, çünkü Karadeniz'in hırçın dalgaları içinde büyüdüm. O denizde büyüdüm ben! Kar yağarken bile gidip denize giriyordum. Tabii sonra da büyüklerimiz gelip bizi çıkarırdı. Bir ton dayak yiyorduk, zatürre olacaksın..." Hayat bizi böyle eğitti. Yoksa bize yapılan zulümlerin hesabı var mı?

Yani bir adam pes etmemişse, o el bebek, gül bebek işi götürmüş, yok böyle bir şey. Allah ailemizden razı olsun. Biz kimseye ekmek için aş için eğilmedik. Şimdi bu ülke bir zulümler ülkesidir. "Türkiye'yi kemiren zulümler" diye benim uzun bir yazım vardır. 26 27 tane zulüm, onlara ilaveler geldi. 15-20 sene önceki yazıdır. Türkiye bir zulümler ülkesidir. Ve İslam'ın temel ilkelerinden biri şudur. Bir ülke, küfür üzerine yaşar yani Allah'a dine inanmama üzerine yaşar, payidar olur, mutlu da olur, ama zulüm üzerine payidar olmaz. Bunu İslam fikhının anıt isimlerinden biri olan Maverdi "el Ahkâmus- Sultaniyesinde" de veriyor.

TARİKAT NEDİR, NEDEN İHTİYAÇ DUYULUR?

Menzil şeyhi öldü. Devleti yönetenler taziye için sıraya girdi. Tarikatları kapatan yasa hala yerli yerinde duruyor. Bu durumda ülkeyi yöneten kadro ve bürokratlar yasayı çiğnemeye devam ediyor. Naylon muhalefet her zamanki gibi sessiz kalıyor. Tarikatlar hakkında çok yazan var. Hemen hepsi, hastalığı teşhis etmeden reçete yazan tüccar doktor gibiler. Anadolu il ve kasabalarında yaşamamışsanız, konuya tam hakim olamazsınız. Sahi, tarikatlara bu kadar insan neden gidiyor, hiç düşündünüz mü? Sosyologlar, Psikologlar bu konuda bir araştırma yaptı mı? Ben böyle bir çalışma bilmiyorum. Gidenlere sadece cahil teşhisi koymak kolaycılıktır. Madem yazan yok, yine iş bize düştü. Şeyhlere giden veya götürülenlerin çoğu travmalı insanlardır. Ya çok büyük bir günah işlediğini düşünür, ya çare bulunamayan bir hastalığı vardır, ya da iflas etmiştir, gibi... Köşeye sıkışan bu insanlara bir tarikatın müridi, şeyhine gidip bir de ondan görüş almanın iyi olacağını söyler. Zaten sıfırı tüketmiş olan kişi; “gidelim bakalım, kaybedecek neyim var” diye düşünüp teklifi kabul eder. Ondan sonrası çorap söküğü gibi gelir. Şeyh geleni yargılamaz. En ağır imtihanları Allah sevdiği kuluna yükler der. Daha afilli yorum ise; “Gam o değil ki, gide dünya, gele din, gam o ki, gide din, gele dünya” Yani, dünya varlıklarının gitmesi dert değil, din giderse dert diyor.

Gelen bir de tevbe aldıysa, geçmiş bütün günahları af olur, ana-sından doğduğu gün gibi olur. Tıpkı papaza, rahibe günah çıkartmaya giden bir Hristiyan gibi...

Onlarda iş daha ciddiye yapılır, günahlar itiraf edilir. Tari-katta oda yoktur. Psikolojik rahatlamayı bir düşünün artık. Bilim insanları günah çıkartmadığı için işe yaramazlar. Yani şeyh köşeye sıkışan travmalı kişiye bir kapı açıyor.

Kişi için ondan sonrası, milattan önce, milattan sonrası kadar büyük bir değişim olacaktır. Kişi bir anda kendini başka bir dün-yada bulur. Çok özel biri olduğu için, Allah'ın kendisine bir dert vererek kendine davet ettiğine inanır artık. Nefis terbiyesi alıp, cenneti kazanacağı bir mana okuluna gelmiştir. Şeyh bu okulun kutsal bir öğretmenidir. Ölü gibi şeyhine teslim olursa hızlı yol alacaktır.

Üç kademedен bahsedilir.

Önce “fenâ fişşeyh” makamı, yani şeyhinde yok olacaktır.

Sonra “fenâ firrasul” makamı, yani Allah Resulünde yok ola-caktır.

Sonra “fenâ fillâh” Allah'ta yok olacaktır. Şeyhinde yok olursan zaten bu üç makama da çıkmış olursun. Çünkü şeyh zaten “fenafil-lah” makamındadır. Fenafillah makamı demek, şeyhten konuşan artık Allah'tır. Bütün müritler buna inanır. Buna inanınca Şeyhin söylediğinin sorgulanması diye bir durum söz konusu bile değildir. (Hülul İnanıcı)

Tarikatler Gerçek Manada Zor Kapatılır

Neden bu başlığı koydum? Çünkü ülkemizde devleti yönetenle-rin uygulamaları buna izin vermez. Ülkemizde fakir-zengin ayrımı çok keskindir. Gelir adaletsizliği âdeta uçurum haline gelmiştir. Bazılarının telaffuz ettiği para miktarlarını sadece fakir değil, küçük esnaf, memur, işçi, emekli, zanaatkar rüyasında bile göremez. Sınıf-lara göre mahalleler, oturma alanları oluşmuştur.

Dolayısıyla kimsenin kimseden haberi yok. Aile bağları zayıflamış, bu durumda insanlar çok yalnız kalmıştır. Bir tarikata girdiğinizde ne olur biliyor musunuz? Koskoca bir aileniz olur. Tarikatlarda toplumda ne varsa hepsi vardır. Doktor, mühendis, öğretmen, tüccar, esnaf, sanatçı, asker, avukat, eczacı, işçi, hamal...

Tarikata girdiğiniz an şeyh size; “gerçek kardeşlik budur, birbirinizden ayrılmayın. Sürüden ayrılanı kurt kapar” der. Artık aileleri ile bile bağları kopar. Eski arkadaş ve dostlar terk edilir. Çünkü onlar zahirdir. Sizi gaflete düşürür... Şeyh birçok ile vekil atar. O vekiller müritleri toplayıp tarikat sohbeti yapar.

Her şeyh imtihan saydığı için günah-sevap kavramından pek bahsedilmez. Mürit alacağı buzdolabının markasını bile şeyhine sorar. İyi çıkarsa şeyhin lütfu, kötü çıkarsa imtihanıdır. Başına gelen her şeyi efendisi yapmıştır. Çünkü nefisini terbiye etmek için gereklidir. Tekkelerde şeyhin dışında kimsenin makamı yoktur. Nefis terbiyesi için doktor, bir kurumun müdürü, iş adamı, eczacı diğer müritlere çay dağıtır. Yeri gelir sofrayı kaldırır, temizlik yapar. Bu durumu da mürit avlamak için övünerek anlatırlar. Siz, ezilen, gariban insanlar için bu ne demektir anlayabiliyor musunuz? Bu konu hiçbir psikolog ve sosyoloğun ilgisini neden çekmez?

Bir yerde bir işi olsa şeyhine söyler. Oralarda şeyhin bir müridi mutlaka vardır. O müridin adı verilir. Selam söylenir. Onu bul denir. Bu bir doktor adı, bir müdür adı, öğretmen adı, işveren adı olur. Mürit efendisinin selamıyla gider. Selamı alan mürit efendim yolladı diyerek gidenin her işini bizzat kendisi yapar. Artık yalnızlık bitmiştir. Müritler kardeş olduğu için, evleri birbirine açıktır. Canı sıkılan gece yarısı başka bir müridin kapısını çalar. Bunun adı muhabbet, Allah aşkıdır. Uzak bir ilde işi çıkan mürit, hiç tanımadığı bir müridin kapısını çalabilir. O mürit de geleni; “efendimin misafiri” diye baş tacı eder. Nasıl, ne yapacağım telaşı bitmiştir. Efendi her derde bir çare bulmaktadır. Küçük bir devlet haline gelen tarikatlar her işi kendi içinde çözer. Tekkelerde yemek çıkar. Zengin olanlar taşır. Köylüler yetiştirdiğinden götürür.

Her biri neye gücü yetiyorsa onu yapar. Darda olanın sıkıntısı giderilir. Eksiği tamamlanır. Çünkü neleri varsa zaten efendilerinin verdiği inanırlar. “Cümle işler Halık’ın, kul eliyle işlenir” diye anlatıldığı için, ortada suç ve suçlu kalmaz(!) “Her şerrin altında bir hayır vardır” dendiği için, toplumun şer gördüğünde onlar bir hikmet arar. Çocukların hangi mesleği seçeceğine, kiminle evleneceğine şeyh veya vekil karar verir. Hatta doğan çocukların adını bile şeyh verir. Yani, her şeye tek kişi karar verir. Diğerleri var gibi görünse de aslında yoktur. Beyinleri olmayan, şeyh tarafından yönetilen kukla ordusu... Tarikatlar Alamut Kalesi’nin başka bir örneğidir. Müritler de birer haşhaşi...

Sürekli aynı sohbetleri dinleyerek, müritlerin dışındaki insanlardan mümkün olduğunca uzak kalarak efsunlanırlar. Buna da manevi sarhoşluk denir. Efendileri aşk şarabı sunan bir sakidir. Hepsi Allah’ın özel ve seçilmiş kullarıdır. Tarikat dışında kalan herkese acırlar. Türkiye gibi sosyal, vatandaşlarının psikologa gitmeyi delilik saydığı, psikoloğa gitmek istese de artık birçoğunun mad-den gitme imkanı olmadığı bir devlette, böyle bir yapıyı kapatarak kırabileceğini düşünmek, kavak ağacında balık yetişir demek kadar ahmakçadır.

Bir arkadaşımın Almanya’da emekli olmuş ve birçok hastalığı olan halası Türkiye’ye gelmişti. Kadın hastalandı. Bizim sağlık kurumlarında rezil olup geri döndü. Almanya’da boynuna asılan bir aletle sağlık durumu uzaktan kontrol edilip en ufak sıkıntıda sağlık ekibi evine gelip müdahale ettiği için kadıncağız yalnız olmasına rağmen Almanya’da kalmak zorunda kaldı. İnsanlar kendini güvende hissederse, karanlık yapılardan medet ummaz. Bizimki gibi, kimsenin kendini güvende hissetmediği bir ülkede, şu anlattığım tarikat yapısı sadece yasaklayarak çö-zü-le-mez. Yer altına inerler. Evlerde toplanırlar. Kimsenin misafirine müdahale edemezsin. Artık şunu kabul edelim; Türk insanı kültüründen kopmuş, sosyal doku hastalanmış, insani değerlerini büyük ölçüde yitirmiş, insan yığını haline gelmiştir. Türk toplumu amaçsız ve mutsuzdur.

Amacı olmayan bir toplum vatandaş olma niteliğini zaten yitirmiştir. Kolay avdır. Sizlere din söylemli tarikatların işleyişini biraz anlattım. Asosyal bir devlet tarikat gibi yapılar için insan kaynağı yaratır. Çaresiz bırakılan, ezilen, öteki olan insanlar tutunacak bir dal aradığında bu tarikatlar “bize gelin” der. Hastalığı yaratan nedenler ortadan kaldırılmadan, hastalık tedavi edilemez. Koskoca bir bataklık var, önce o bataklık kurutulmalıdır. Peki siz, modern görünümlü, tarikatlara burun kıvıran birçok insanın sosyete tarikatlarını biliyor musunuz? Mu tarikatına katılmış bakan gördü bu lke. Bir ara Amerikan mistiklerini okuyarak, “ben Allah’ım” diye dolaşan, Hintli Budist kadına secde ederek ayağını penleri biliyor musunuz?

Namaz, oruç, şeriat kısmını geçin, öğretileri din bazlı tarikatlarla aynıdır. Nirvanaya ulaşmakla, fenafışseyh olmak aynı anlamı taşır. Türkiye’de AKAŐA yayınlarından çıkan bu kitaplara bir göz atın. İyi, kötü yoktur. Her şey olandır der. Bütün bu öğretiler kişileri vatansızlaştırır. Kimliksizleştirir.

Bu noktada; “Türkiye’de 72 tarikatı ben kurdum” diyen hahambaşı (Kaynak: Dr. Ramazan Kurdoğlu’nun araştırma notu), tarikat şeyhleri vasıtasıyla mankurt ordusu yetiştirmiş olmuyor mu? İyi incelenirse, tarikat öğretilerinin içinde Musevilerin karanlık öğretisi olan Kabala’dan alıntılar bulursunuz.

İngilizler Osmanlı topraklarına 500 ajan yetiştirip şeyh, şıh, dede kılığında tekkeler kurdurup, vatansız, tembel, asalak mankurt ordusu yaratmıştır. Bu ajanlar Osmanlı’nın yıkılışında büyük rol oynamıştır. Türkiye Cumhuriyeti aynı tehlike ile burun burunadır. İç Anadolu illerinde ezici çoğunluk tarikatların eline geçmiştir. Yabancı istihbaratlarla irtibatlı şeyhlerin tek sözü ile beynini kulanmayı terk eden mürit ülkesini bile yakar. Çünkü şeyhinden konuşanın Allah olduğuna iman etmiştir. Yıl 1919=yıl 2023. Bu resim artık nettir. Whatsap gruplarında, sosyal ağlarda birbirimize kendi reklamımızı yaparak, konforumuzu bozmadan vatanseverlik taslayarak sadece kendimizi tatmin ederiz ama gerçekleri değiştiremeyiz.

Hızlanan rehber imamlık rejimine geçişi durduramayız. Torunlarımız “bu vatanı nasıl kaybettiniz, bizlere ve ülkeye nasıl ihanet ettiniz?” diye sorduklarında da; “Vallahi sosyal medya gruplarında çok savaştık, oralardaki savaşımıza karşılık kahramanlık madalyası beklerken, baktık ki ülke gitmiş, fark edemedik” deriz gari...

MAHMUT USTAOSMANOĞLU KİMDİR?

Anadolu'nun küçük bir kasabasından 18 yaşında İstanbul'a geldiğimde bir arayış içindeydim. Uzaktan edindiğim bilgilerle cemaat ve tarikatları yakından tanımak istiyordum. Yani haklarında okuduklarımla, duyduklarımıyla değil, bizzat gördüklerimle bir kanaat sahibi olmak istiyordum. Bu vesileyle neredeyse bütün cemaat ve tarikatları dolaşım.

Gittiklerimden biri de liderliğini, geçtiğimiz günlerde vefat eden Mahmut Ustaosmanoğlu'nun yaptığı İsmailağa tarikatıydı. Fatih'teki merkezlerine gittiğimde, bir vakit namazında beni "Mahmut Hoca" denilen tarikat liderinin yanına götürdüler. "Mahmut Hoca" beni görür görmez elini sakalsız yüzüme sürmüş ve gülümseyen bir edayla, "Sakalın nerede?" diye sormuştu. Küçük bir şaşkınlık geçirmiş, "Hocam benim sakalım içime doğru bitiyor" demiştim. Bu muzip cevabımla Hoca'ya daha o yaşta, inancın dış görünüşle belli olmayacağını, esas olanın insanın içinde olduğunu söylemek istemişim. Mahmut Hoca pazar sabahları, sabah namazından sonra cemaate vaaz veriyordu. O vaazı dinlemek ve tam olarak ne anlattığını kulaklarımla duymak istiyordum. Fakat bu tarikat mensupları, bilim ve teknolojinin her türlüüne karşı olduğu için "Hoca" vaazlarında mikrofon kullanmıyordu.

Bu nedenle tarikat liderinin ne dediğini duymak için camide ön saflarda yer bulmak, bunun için de ya çok erkenden gitmek ya da geceyi orada geçirmek gerekiyordu. Ben de işi sağlama almak için geceyi orada geçirip sabah namazından sonra camide ön saflarda yerimi kapmıştım. “Mahmut Hoca” kürsüye çıktı ve vaazına başladı. Vaazda, müritlerinden birinin gördüğü bir rüyayı anlattı...

Söz konusu mürit rüyasında öldüğünü görüyor. Ahirete gittiğinde cehennem kapısında zebaniler, kolundan tuttuğu herkesi cehenneme atıyor. Mürit, sıra kendisine gelince, “Ben Nakşibendi tarikatının Halidi kolundanım” diyor. Bunun üzerine cehennem zebanileri büyük bir hürmet gösteriyor ve “Öyle mi, o zaman sen cennete geç” diyor. Bir anda büyük bir şaşkınlık yaşamıştım. Çünkü belli ki kendi tarikatından olmayan hiçbir Müslümanı cennete layık görmüyordu “Mahmut Hoca”. Üstelik cennete, mensubu olduğu Nakşibendi tarikatının tamamını da değil, sadece liderliğini yaptığı Halidi kolunu layık görüyordu. Ona göre ben dahil onun tarikatına dahil olmayan herkes cehennemlikti. Bütün vaaz bu rüya etrafında dolanıp durdu. Anadolu’nun küçük bir kasabasında büyümüş, bu tür insanlara fazla anlamlar yükleyen bir genç olarak duyduklarım karşısında şaşkınlık yaşamıştım.

Gözümde büyüttüğüm insanın bu kadar sığ ve cahil biri olabileceğine inanmamış, “Herhalde yanlış duydum” ya da “Bir yanlışlık var” diyerek kendimden şüphe etmişim. Bir sonraki sefer en ön safta yer kapıp anlatılan her şeyi en net haliyle duymak istiyordum. Öyle de yaptım. Erkenden, ön safta yerimi aldım. “Mahmut Hoca” kürsüye çıktı ve aynı rüyayı bir kez daha anlattı ve bütün vaaz bir kere daha aynı rüya etrafında döndü durdu. Alacağımı almıştım. Hastalıklı bir din yorumu ve batıl bir din tüccarlığı vardı. Bunu da öyle gizli saklı yapmıyorlardı. Cemaatine taraftar toplamak için insanları cehennemle tehdit ediyor, kendinden olmayanları Müslüman bile kabul etmiyorlardı. Yukarıda da dediğim gibi teknolojiye karşıydılar, hiçbir çocuğun, özellikle de kız çocuklarının ilkokulda bile okumasını istemiyorlardı.

İnsanlara esas olanın bu dünya değil, ahiret olduğunu, bu nedenle yoksulluğa şükretmeyi, var olanla yetinmeyi, daha iyisini istememeyi vaaz ediyorlardı. Bu ve diğer birçok tarikatın Türkiye’yi getirmeye çalıştığı yer, kapkaranlık bir yobazlık ve cehaletten başka bir şey değildi. Çünkü eğlencenin değil, gülmenin bile haram olduğu, bu nedenle neşenin olmadığı, kadınların toplumsal hayatın dışında tutulup kocasına itaat eden ama ortalıkta görünmeyen bir canlı türüne dönüştürüldüğü, kimsenin iyi bir eğitim almasına gerek olmadığı, sanatın, edebiyatın, felsefenin, bilimin olmadığı, herkesin temel vazifesinin sadece kafalarındaki ritüel ibadetleri yapmak olduğu bir ülke hayal ediyor ve bu uğurda çalışıyorlardı. Dediğim gibi bu tarikatlar hem bizim hayatımızı hem de ülkemizi cehenneme dönüştürmek için çabalayıp duruyorlar. Peki bütün bunları niçin anlattım?

Bu tarikatın lideri Mahmut Ustaosmanoğlu, geçtiğimiz günlerde ölünce bir çok siyasetçiden taziye mesajları yayınlandı. Kimileri de cenaze törenine katılıp övgülerini dile getirdiler. Üstelik bu siyasetçilerin neredeyse hepsi bize tam da bu tarikatın yapmaya çalıştıklarının tam tersi bir hayat vaat ediyordu. Bu siyasetçiler konuşmalarında sıklıkla laiklik vurgusu yapıyor. Çocuklarımızın okumasının ne kadar kıymetli olduğunu anlatıyorlardı.

Kadının eğitimde ve toplumsal hayattaki yerine vurgu yapıp duruyorlardı. Bize, ülkemizi medeni dünyanın bir parçası yapacakları vaadinde bulunuyorlardı. Konuşmalarında bilimi, sanatı, felsefeyi yüceltiyorlar. Evrensel insan haklarından bahsediyorlardı. Ama gelin görün ki söz verdiklerinin tam tersini yapan, hatta siyasetçilerin vaat ettiği o hayatı, o hayatın ışığını söndürmeyi kendine amaç edinmiş biri öldüğünde ona övgüler dizmekten de geri durmuyorlar. Cenazeye katılan bütün siyasetçilere sesleniyorum: Bu ikiyüzlü siyaset anlayışıyla nereye kadar devam edeceksiniz? Bir taraftan “Laiklik bu ülke için çok önemli, olmazsa olmazlarından” derken, diğer taraftan laikliği yok etmeyi birinci amaç haline getirmiş birinin ölümüne övgüler dizmekten de geri durmuyorsunuz.

Bir taraftan bize, ülkemizi medeni ve çağdaş dünyanın bir parçası yapma vaadinde bulunuyor, diğer taraftan bu yaşam biçimine düşman birine yağcılık yapmaktan da geri durmuyorsunuz. Bir taraftan gençlere, kadınlara, özgür bir yaşam vaat ederken, diğer taraftan kadını toplumsal hayatın dışına atmaya, erkeğin kölesi yapmaya çalışan bu tarikatlara saygı duymaktan vazgeçmiyorsunuz.

Kimse size bu insanların aleyhine konuşun, bir şekilde bu tarikatların tuzağına düşmüş ve bataklığına batmış insanları incitici sözler söyleyin demiyor. İlmi ve akli olan her şeye düşman, zihninde sanatın ve bilimin zerresi bulunmayan bu tür tarikat liderlerini “ülkemizin önemli bir alimi” diyerek yüceltmenin, iltifat etmenin ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyor musunuz? Siz bu şekilde onları yüceltirseniz, ümmetin özgürlüğünün en büyük düşmanı olduklarını topluma nasıl anlatacağız?

Bunların din anlayışının tamamen şirk ve küfür olduğunu, bunlardan uzak durulmasının şart olduğunu, bu tarikatların hem toplumun hayatını hem de ülkeyi cehenneme çevirmeye çalışan ölümcül yapılar olduğunu farkında değil misiniz? Kötülük yapan biri yüceltildiğinde esasında o kötülük yüceltilmiş olmuyor mu? Mesela aleni hırsızlık yapan birine iltifat, hırsızlığa iltifat anlamına gelmez mi? Bu tarikatların ülkeye verdiği zarar, yani yalan ve iftira din yorumlarıyla topluma akıttığı zehir, hiçbir kötülükle kıyaslanamayacak kadar büyük bir tehlikedir.

Diğer taraftan asıl soru şu: Sizin gerçek yüzünüz hangisidir? Bize söz verdikleriniz mi gerçek, yoksa bu tarikat liderlerinin cenazelerinde onlara yaptığınız övgü ve iltifatlar mı? Hangi sözünüze inanacağız? Muhtemelen bütün bu tuhaf davranışları üç beş oy için yapıyorsunuz. Oy için her şeyi yaparım, herkese göz kırparım, en sorunlu insanları bile gerekirse yüceltirim gibi yüzeysel tavırlardan vazgeçin. Bu hareket ve karakter insanın onuruna yakışmayan ve geleceği olmayan bir ahlakıdır. Bu tür siyaset anlayışının toplumda bir karşılığının olmadığını görmemiz gerekir. Kaldı ki tüm bunları oy için yapmanız bile akıl ve mantığa aykırı bir durumdur.

Çünkü bir çok araştırma şirketinin araştırmasına göre “Laik, özgür ve hukuk devletinde yaşamak istiyorum” diyenlerin oranı yüzde yetmiş beş iken, “Laiklik bizim için önemli bir değerdir” diyenlerin oranı yüzde 90’larda olduğunu görüyoruz. Niçin laiklik ve özgürlük gibi değerleri önemseyen önemli çoğunluğun değil de, çok daha küçük bir grubun ilgisini çekmek sizin için çok daha önemli oluyor? Kaldı ki siyasetçi toplumun peşinden koşan değil, toplumu dönüştüren kişi olmalıdır. Bu tarikat liderlerinin ölümüne duyduğunuz üzüntünüz kadar cesaretiniz olsaydı ülkemiz bu halde olmazdı.

Cesaret, ona buna en ağdalı sözlerle laf etmek değil, inandığı değerlere toplumu da inandıracak kararlılığı göstermektir. Tekrar edelim: Kimse sizden bu insanlara hakaret etmenizi, bu kişilerin girdabına yakalanmış insanları incitmenizi beklemiyor. Beklediğimiz, ilkeli olmanız, kötülüğü yüceltmemeniz, vaat ettiğiniz politikalarınıza uygun yaklaşımlar göstermeniz. Dahası, bu tarikatların hastalıklı bir din yorumuyla toplumu zehirlemesinin önüne geçmek için bu yapılarla, bu yapıların temsilcileriyle aranızda mesafe koymanız... Kısacası sizden dürüst, ilkeli, kararlı bir siyaset bekliyoruz. Aksi halde gerçekten hangi değerleri savunduğunuzu anlamıyoruz... (Levent Gültekin)

MAHZA ÂMİNİ'Yİ UNUTMA, YOKSA YOK OLURSUN!

Aslında her şey Kur'an temelli bir eğitim sistemi yerine, hadis ve fıkıh temelli bir eğitim sistemine ağırlık verilmesi ile ilgilidir. Neden böyledir biliyor musunuz? Çünkü Kur'an temelli eğitim sistemi yerine hadis ve fıkıh temelli bir eğitim esas alındığında, inanç konusundaki ihtiyaçların tam olarak karşılanması mümkün olmayacaktır. Bu da elbette en çok küresel kaos baronlarının ve emperyalistlerin işine gelir. Yani bu durum tam da emperyalistler yamyamların arzuladığı bir durumdur. Çünkü din, insanların inanç konusundaki ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalırsa, onun yerine başka şeyleri koymak çok daha kolay olacaktır da onun için. Bu durumda İslam coğrafyasındaki Truva atları aracılığıyla farklı din algılarını rahatlıkla üretebilir ve pazarlayabilir. Hatta bu oluşturdukları çeşitli din algılarını iman edenlere kolaylıkla empoze edebilirler. Hedef olarak belirlenen bazı ülkelerdeki mezhep, fırka, tarikat ve cemaatler, bu küresel kaos baronlarının gönüllü köleleri konumundadırlar. Fevzi Çakmak Paşanın deyimiyse, "Cemaat ve tarikatlar haçlıların Anadolu'da kurdukları ileri karakollardır." İşte bu din istismarcıları bu Allah'a iftira eden zalimler, masallar menkıbeleler, uydurma rivayetler ve kılıfına göre yalan hadisleri kolaylıkla inanca dönüştürüp onları İslam dininin temel kaideleri yani inanılması zaruri emirler ve hükümler haline getirirler.

Böylece çarpıtılmış, bozulmuş, yozlaşmış bir ritüeller dini yaratmış olurlar. İnsanlarla Yüce Allah'ın kitabı arasına âdetâ duvarlar örülür, bataklıklar meydana getirilir. Sonuçta da sahte ve sanal ibadete dayalı sadece şekilsel bir din ortaya çıkarmış olurlar. Bu işin mihenk taşı da genellikle namaz uygulaması, kılık ve kıyafetlerdir. Sözde şeriatla yönetilen Suudi Arabistan, İran ve Afganistan gibi ülkelerde gördüğümüz gibi, namaz kılınmadığını, kılık ve kıyafetin İslam'a uygun olup olmadığını takip edecek ahlak polisi adıyla resmi kurumlar bile oluşturmuşlardır.

Mesela: Geçtiğimiz Eylül ayında İran'da dünya kamuoyunu bir hayli etkileyen ve büyük karışıklığa sebep olan çok ilginç bir olay yaşandı. 22 yaşındaki Mahza Âmini adındaki genç bir kadın 13 Eylül 2022 tarihinde İran İslam Cumhuriyeti ahlak polisleri tarafından gözaltına alındı. Peki Mahza Âmini'nin suçu neydi? Başörtüsünü düzgün ve kurallara uygun takmaması nedeniyle saçlarının görünmesi. Suçu bu! Peki sonra ne oldu? Polis karakoluna götürülen Mahza Âmini aynı gece hastaneye kaldırıldı. 16 Eylül 2022 tarihinde ise ölüm haberi geldi. Yapılan otopsi sonucunda Mahza Âmini'nin başına aldığı darbe nedeniyle beyin kanaması geçirdiği ve hayatını bu şekilde kaybettiği kesinleşti. Yani Mahza Âmini'nin ahlak polisi tarafından darp edilerek katledildiği ortaya çıktı.

Tabi irşad ve ahlak devriyelerinin bu insanlık dışı eylemi nedeniyle İran karıştı. Bu protestolar ve karışıklıklar sebebiyle şimdiki kadar yüzlerce insan hayatını kaybetti. Toplumunu bölerek kutuplaştırmayı ve birbirine düşman hale getirmenin bundan daha iyi ve ideal bir yöntemi yoktur herhalde. Bu da küresel güçlerin oldukça işine yarıyor. Çünkü onlar birlik ve beraberliği kaybolmuş ülkeleri sömürgeleştirip böyle parçalar ve bu şekilde işgal ederler. Aslında cemaat ve tarikatlar emperyalistlerin hedef ülkelerdeki silahsız ordularıdır. Bu işgalci devletler kendilerini tarikatlar ve cemaatlerin bünyesinde gizlerler. Mesela, bunlar tevhid, hoşgörü, alçak gönüllük, fedakarlık, cömertlik, yumuşak huylu olmak, hayra yönelik işler yani salih ameller yapmak, kimsenin hakkını yememek, yoksulları ve yetimleri korumak, infak etmek, nefsine uymayan, sözüne sadık

yani güvenilir bir kimse olmak, baskı ve zulüm etmemek, zulme ve haksızlığa yardımcı olmamak, rüşvet alıp vermemek, yolsuzluk ve hırsızlık yapmamak, kısacası her işinde liyakatli olmak, hak ve adalete uygun davranmak gibi İslam'ın evlensel değerleri hiçbir zaman bunları ilgilendirmiyor.

Konuşmalarına daha dikkatli bakarsanız bu saydıklarımızdan hiçbir zaman bahsetmediklerini göreceksiniz. Zulmetmek, rüşvet, yalancılık, yolsuzluk, hırsızlık, hak yememe, insan hakları, şirk yani kula kulluk etmemek, adalet gibi erdemleri dile getirmekten kaçınırlar. Zamanla bu ilâhi erdemler onların inanç ve ahlaklarından tamamen silinir gider. İnsanlara dinin farzları olarak sadece namaz, oruç, hac, umre, kurban ve gerektiğinde kendi çıkarları için zekatı anlatırlar. Ayrıca sünnet diyerek sakal, bıyık, cübbe, sarık ve çarşafı yüceltikçe yüceltirler. Bunların etrafında dolap beygiri gibi döner dururlar. Sanırsınız ki, bir kadının başörtüsü ve eteği, erkeğin giydiği cübbe ve sarık Allah'ın en büyük emridir.

Namaz yok mu, o namaz! Kılmayanlar için katledilecek listeler bile hazırlarlar. Namaz kılmayanlar taziren yani ceza olarak öldürülebilir diyen akademisyenler bile çıkabilir. Hem de televizyon ekranlarında. İnsanlara sürekli olarak bunları anlatırlar ve "İşte gerçek din budur." derler. Sonuçta da ümmi insanlar, Kur'an'ın emir ve yasakları arasında bulunan akıl ve mantığı anlamaktan uzaklaşırlar. Halbuki bir kişinin aklını ve mantığını saf dışı bırakırsanız, Kur'an'ın tümünü ona karşı saf dışı etmiş olursunuz. Çünkü Kur'an, emir ve yasakları, iyilikleri ve kötülükleri, çirkinlikleri ve güzellikleri, doğruları ve yanlışları dengeli ve tutarlı bir mantık çerçevesinde ortaya koyar. İşte bu nedendir ki, İslam'ın emir ve yasakları ergenlik çağına gelmemiş, akli başında olmayan insanlar için söz konusu değildir. Yüce Allah, akli olmayan insanlara herhangi bir sorumluluk yüklememiştir. Altı yedi yaşlarında bulunan çocuklara din değil, akıl ve mantığın önemini anlatmak gerekir. Mesela, herhangi bir emir ve yasak insan akıl ve mantığına hitap etmiyorsa, adil bir hayat ve imtihandan söz edilemez.

Yoksa takriben yedi yüz âyette neden “hiç düşünmez misiniz, aklınızı kullanmaz mısınız” ifadeleri çokça yer alsın? İşte bütün bunlar, İslam’ın akla büyük önem verdiğini, akla hitap ettiğini ve bu açıdan bir akıl ve mantık dini olduğunu gösteriyor. İslam, namaz dini değil, akıl ve mantık dinidir. Salât da namaz değildir. Son vahyin tarihinde Kur’an’dan kopuşun ana temelini hadisler ve onların üzerine inşa edilen fıkıh olmuştur. Daha sonraları ise, din adamı kılığına bürünmüş sakallı, sarıklı, cübbeli bazen takım elbiseli-kravatlı tiplerin ümmetin aklını işgal eden sorulara Kur’an, akıl ve bilim çerçevesinde değil, ritüelci ve şekilci bir din anlayışıyla açıklama getirip, küresel kaos baronlarının değirmenine su taşımaları olmuştur. Kur’an önce fert olarak insanı ele alır. Onun en önemli amacı insanın aklını düzenli ve mantıklı kullanması ve tutarlı bir toplum meydana getirmesidir. Bu nedenle Kur’an, hem ferde hem de topluma bazı kurallar koymuştur.

O halde burada bir soru soralım! İslam’ın bütün emirlerinin amacı nedir? Bu sorunun tek bir cevabı vardır. O da adalettir. Dinimiz ibadetin tümünü sadece adaletli olmaya bir vasita olarak kılmıştır. Adalet nedir? Adalet, “her şeyi yerli yerine koymak, herkese hakkını tam olarak vermek, eşitlemek, dengeli tutmak ve düzenlemek” demektir. Bir anlamda ölçülü ve dengeli olmaktır. Yani adil olmak, İslam’ın bütün emirlerinin ve yasaklarının toplandığı bir merkez niteliğindedir. Tüm ibadetlerin amacı insanları eğiterek terbiye etmektir. Ama maalesef namaz ve oruç gibi ritüeller esas gaye ve amaç haline getirilmişlerdir. Tabi gaye namaz olunca, esas gaye kaybolmuş oluyor. Mesela, adam birkaç kez hacca ve umreye gidiyor, minare ve mescit inşa ediyor. Fakat yetim yuvalarına gidip de o kimsesizlerin ihtiyaçlarını karşılayıp onları sevindirmiyor. Veya borçta ve sıkıntıda olan birinin yardımına koşmuyor. İnsanlara yardım yapmak ve miskinlere infak etmek aklına bile gelmiyor. Dolayısıyla namaz kılan sahtekarlar, cami inşa eden cimrilere ve merhametsizler, oruç tutan hırsızlar hacca giden ahlaksızlar ve dolandırıcılar türüyor. İşte onlar fahişelerin ta kendileridir. Yani dinde aşırıya gidenler, ölçüyü kaçıranlardır.

İnançta ve fikirde ahlaksız bir konumdadırlar. Kısacası onlar hakka, ölçüye, akla ve ilahi kanunlara uygun olmayan her şeyi yapanlardır. İranlı Mahza Âmini'nin hayat hakkını alan ve başına gelen tam olarak budur. Kendilerini rab ve ilah yerine koyup, mezheplerin doğrularını dokunulmaz kabul eden ve topluma zorla kabul ettirmek isteyen ve bunun için ahlak polisi kuranların kurbanı İranlı mazlum Mahza Âmini'yi yüce rabbim rahmet eylesin. İnşallah Mahza Âmini'nin şehadeti, tüm kadınların uyanmasına ve şeytanların şirk dinine büyük bir darbe inmesine sebep olur.

İSLAM VE İMAN

Aslında “Müslim” kavramı Kur’an’ı Mübin’de “sadece Allah’a dolayısıyla onun hükümlerine indirdiği kitab-a teslim olan kişi” anlamında kullanılmıştır. “İbrahim, ne Yahudi ne de Hristiyan idi; fakat o, Allah’ı bir tanıyan saf, dosdoğru bir Müslim idi yani hiçbir zaman müşriklerden olmadı” (Âli İmran- 67) “Müslim, selim, silm, Müslüman, selam, İslam kavramlarının bütün türevleri “saf inanç, barış şirksiz iman, hanif yani orijinal din” anlamlarında kullanılmıştır. Kur’an’ın neresinde böyle bir kavram ile karşılaşsak “şirksiz iman, temiz inanç, hanif İslam, saf ve halis din” aklımıza gelmesi gerekiyor. Kur’an’da iman ile şirk bir arada anıldığı halde, İslam ile şirk hiçbir âyette bir arada anılmamıştır. Kur’an’a göre “insanların çoğunun Allah’a imanları şirkle beraberdir” (Yusuf- 106)

Tarihin bütün müşrikleri Allah’a iman ederlerdi, hem de dinlerinde samimi bir imana sahip bulunuyorlardı. Yani dinlerinin muhafazası için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor, mallarını infak ediyor (Enfal-36) her türlü fedakarlığı gösteriyorlardı. Fakat şirk ile İslam birbirine düşman, birbirine son derece aykırı iki zıt inanç ve ayrı din konumundadırlar. İşte bundan dolayı yüce Allah, mezheplerin söyledikleri gibi “iman” üzerine değil, kullarının İslam üzerine yani “Müslüman” olarak can vermelerini istemektedir.

“Ey iman edenler! Allah’a karşı sorumluluğunuzun gereğini hakkıyla yerine getirin yani ancak Müslümanlar olarak can verin”

(Âli İmran- 102) Allah'ın Resulleri de "iman" üzerine değil, İslam ve Müslüman olarak vefat etmeyi temenni etmişlerdir. Yusuf (a.s) ın Allah'a yakarışı şöyledir. "... Ey göklerin ve yeri yaratan! Sen dünyada da âhirette de benim dostumsun. Beni Müslim olarak vefat ettir ve beni sâlih kullarına ulaştır." (Yusuf- 101) "Çünkü Rabbi ona Müslim ol, (eslim) demiş o da: Âlemlerin Rabbine teslim oldum, demişti. Bunu İbrahim de kendi oğullarına vasiyet etti, Yakup da: Oğullarım! Allah sizin için bu dini (İslam-Tevhid) seçti. O halde sadece Müslümanlar olarak can verin, dediler" (Bakara- 132, 133) İslam kavramı "saf inanç, hanif din, pak sistem" anlamına geldiği için Kur'an'da mü'minlerin özellikleri sayılırken, Müslümanların özelliklerine yer verilmez.

Mesela: "Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreten, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğunda imanları arttıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir. Onlar salat'ı ikame eden ve kendilerine rızık olarak verdiğimizden Allah yolunda infak eden kimselerdir. İşte onlar gerçek mü'minlerdir." (Enfal- 2, 3, 4)

"Müminler ancak Allah yani Resulü'ne iman eden, sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla savaşanlardır. İşte (imanlarında) sadık olanlar bunlardır" (Hücurat- 15) Kur'an'a göre bir insanın gerçek mü'min olması için "iman ettim" demesi yeterli olmamaktadır. Gerçek olarak iman etmenin birçok şartı mevcuttur.

İşte bundan dolayı bir çok âyette genellikle "iman edip ve ameli salih işleyenler..." buyrulmaktadır. Âyetlerde bulunan "ve" yani anlamına gelmektedir. İman ile beraber şirk illetinin olabileceği veya sırf iman etmenin yeterli olmadığını Kur'an bizlere haber vermektedir. "İnsanlar sınanmadan, sadece "iman ettik" demekle bırakılıvereceklerini mi sandılar?" (Ankebut-2) Bu konuda yanlış anlaşılmaya müsait bir âyet bulunmaktadır. "Araplar "iman ettik" dediler. De ki: Siz gerçek olarak iman etmediniz, ama (dürüst olun ve doğru konuşun, İslam'ın ve Müslümanların gücü karşısında ister istemez) "gelip teslim olduk, boyun eğdik" deyin. Henüz iman kalplerinize

yerleşmedi. Eğer Allah’a ve Resulüne itaat ederseniz, Allah amellerinizden hiçbir şey eksiltmez. Çünkü Allah bağışlayandır, merhamet edendir” (Hücurat- 14)

Yukarıdaki âyette bulunan “eslemné- “Müslüman olduk, Allah’a teslim olduk” anlamlarında değil, “güç karşısında Müslümanlara ve menfaate boyun eğmek” anlamında kullanılmıştır. Çünkü iman kalbe iyice yerleşmeyince iman ve İslam yani Allah’a teslim olma tahakkuk etmiyor. İslam her türlü endişe, korku, şirk, şüpheden uzak tam bir emniyet içerisinde olma anlamına gelmektedir. Bu âyette Yüce Allah “iman ettik” diyen bedevilerin kalplerini bildiği için onların gerçekten iman etmediklerini İslam’ın ve Müslümanların zaferi karşısında mahalle ve akraba baskısı veya devletin maddi imkanlarından faydalanma amacıyla ister istemez boyun eğdiklerini bildiriyor.

LAİKLİK

Laiklik genel olarak, devlet işlerine ait kurallar bütünüdür. Dinsel alanla kamusal alanı birbirinden ayrılması anlamına gelmektedir. Laiklik, devletin belli bir dini temsil etmemesi, dinler ve inançlar arasında tarafsız olması anlamına gelmektedir. Laiklik, din ve vicdan özgürlüğüdür. Aynı zamanda din ve vicdan özgürlüğünün güvencesidir. Bu inanç özgürlüğü sadece İslam dini, Yahudilik ve Hristiyanlıkla ilgili değil, ateizm, animizm, materyalizm, deizm, panteizm gibi inanç ve ideolojileri de içine alır. Yani devlet, toplumdaki bütün dini örgütlenmelere eşit bir mesafede durmak zorundadır.

Çünkü inanç özgürlüğü, bireyin istediği dini seçmesinin yanında, hiçbir dine inanmaması özgürlüğünü de içine almaktadır. Siz insanlara belli bir dini dayatamazsınız. Zaten Kur'an da aynı şeyi ortaya koyuyor. "Dinde zorlama (zorlaştırma) yoktur. (Vahyin indirilmesi sayesinde) rüşd (doğruluk olgunluk -mükemmel) olan gay'dan (eğrilik-yanlışlık-kötülükten) ayrılmıştır. O halde kim Tağut'u inkar edip Allah'a iman ederse, kopmayan sağlam bir kulpa yapımıştır. Allah işitendir, bilendir. (Bakara-256) Âyette dikkat çeken en önemli konu, dinde zorlama ve zorlaştırmanın olmadığıdır. Sebebi de şudur: İtikad yani iman, güzel ahlak ve öğüt olarak din, indirilen vahiy'le Allah tarafından tamamlanmıştır. Yani Kur'an'ı aşarak, yüce Allah'ın üzerinde ululuk taslayarak, dinde helal ve haram, farz, vacib, sünnet, zikir, salavat gibi ibadetler ve kurallar

koyarak insanları dinden nefret ettirmeyin, insanlara bir ikrah, zorluk, yük, ağırlık, esaret ve bıkkınlık gelmesin. “... Doğru yanlıştan ayrılmıştır...” Bu emirle yüce Rabbimiz şunu demek istiyor. Sizin indirilen vahiy haricinde hiçbir hidayet rehberiniz olmasın. Yani sizlere gönderilen Allah’ın mesajı, doğru ile yanlışı sizlere apaçık bildirmiştir. Demek ki, Allah’ın sınırlarını aşan, Allah emretmediği halde “bunlarda Allah katındandır” diyerek dine helal ve haram, farz ve sünnet ekleyenler tağut” oluyorlar.

Gerçek bir mümin, din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynağa iman etmeyendir. Kur’an’da “tağut” kavramı, siyasal anlamda değil din anlamında kullanılmıştır. Yani kelime devlet adamları ve hukukçulardan daha çok din adamları ile ilgilidir. Kur’an’da Tağut kavramı, “vahiy dininden yüz çeviren, dini parçalayan ve fırkalara ayıran, Allah’ın âyetlerini gizleyen, dini hükümler koyarak Allah’a iftira eden, insanları Allah’ın yolundan engelleyen, Allah ile aldatan, dini menfaat ve rant kapısı yapanlar” hakkındadır. Bu gerçek bir çok âyette apaçık bir şekilde ortaya konmaktadır.

Mesela: “Allah, iman edenlerin velisidir, onları karanlıklardan nura çıkarır, kâfirlere gelince onların velileri de tağut’tur, onların nurdan alıp karanlıklara çıkarırlar...” (Bakara-257) Din adamlarından başka hiç kimse insanları aydınlıktan karanlığa çıkaramaz. Bu cümle tamamen din adamları ile ilgilidir. Zaten âyette geçen “Allah, veli, nur, iman ve zulümât” (karanlıklar) kelimeleri, dinin tamamen Kur’an’dan yaşanması ile ilgilidir. Yani şirk ve tevhidle ilgili olan kelimelerdir.

Mesela: “Kendilerine kitaptan bir nasip (pay) verilenleri görmedin mi? Cibt’e ve tağut’a iman ediyorlar...” (Nisa-51) “İman” kavramı din ve hüküm içeren yani vahiy bağlamında kullanılan bir kavramdır. Ve insanlar din adamlarına iman ederler. Çünkü din adamları dinden ve imamdan konuşur. Mezhap bağlıları insanların dikkatlerini din adamlarının üzerinden uzaklaştırmak için, tağut kavramını devlet adamları bağlamında kullanırlar.

Fakat gerçekte tağüt kelimesi, din ve hüküm olarak Kur'an'ı tek kaynak kabul etmeyen mezhep âlimleri ve din adamları hakkındadır. Yani Nebi (a.s) dan asırlar sonra onun adını kullanılarak uydurulan hadislere ve onların üzerine inşa edilen ictihadlara din ve hüküm olarak iman eden ve onları din diye anlatan din adamları tağuttur. Tağüt kelimesinin din adamları bağlamında kullanıldığını anlamayan Kur'an cahilidir. Kur'an'ın yüzlerce âyette “kafir, müşrik, zalim, fâsık, gafil, cahil “ dediği kimseler, Allah'a iman etmeyenler değil, Kur'an'ı dinde yegane kaynak kabul etmeyenlerdir. Yüzlerce âyette kendilerinden söz edilenler, “din ve hüküm olarak Kur'an yeterlidir, gelin sadece Allah'a iman edelim, Kur'an'ın güç ve himayesine sığınalım, güvenilecek ve dayanılacak tek güç, kudret, yardımcı, veli Allah'tır.” denildiğinde, kalbi daralan, Allah'ın kitabının yanına ek kitaplar koyan, beşer olanları Allah seviyesine çıkaran müşriklerdir. (Bakara-170; Mâide-104)

İşte bu gibi din adamlarına Kur'an tağüt diyor. İnsanları Kur'an'dan uzaklaştıran, sesinin yani manasının, anlaşılmasını engelleyen, Allah'ın hidayetine değilde, kendine, kendi eserine, tarikat ve cemaatine veya beşeri kaynaklara davet eden herkes tağuttur. Tağüt kelimesi, son vahiyle birlikte neden devlet adamlarından daha çok din adamlarına hitap eden bir kelime olmuştur? Çünkü son vahyin tarihine baktığımızda devlet adamlarının her zaman din adamlarına tâbi olduğunu görüyoruz. Yani devlet adamları din adamlarının koyduğu kurallara göre hareket ederler. Bugün yeryüzünde ve bütün islam ülkelerinde güncel hayatta, devlet adamlarından, sade vatandaşa kadar inanç ve amel olarak yaşanan din, âlimlerin uydurdıkları hadis ve bu hadislerin üzerine inşa ettikleri ictihadlardan yani mezheplerden ibarettir. Bu iftira dinin en basit bir kuralına, en saçma sapan bir uygulamasına en muktedir devlet adamı bile karşı gelemez. Daha geniş anlamda tağüt, “Allah'ın koyduğu ölçü ve kurallar dışında kurallar koyan, toplumu Allah'ın yolundan saptıran, Allah'ın hükümlerine sırt çeviren din adamı” olarak tarif edebiliriz.

Bir kişi, insanları Allah'ın hükümlerinin dışına çıkarmaya çalışıyor ve Allah'ın emri diye beşer mahsulü, din ve hüküm, helal ve haram, farz ve vacib koyuyorsa, işte o kişi tağuttur.

Dolayısıyla Laiklik, din, fikir ve ibadet etme özgürlüğüdür. Yani laiklik insanlara istedikleri şekilde ibadet etme özgürlüğünü teminat altına almaktadır. Fakat siyasal dincilerin yüce Allah'ın rahmet dinini kendi inanç ve çıkarlarına alet ettikleri gibi, bazı laik kemalist fanatiklerin laikliği bir baskı aracı olarak kullanmaları ve kendi çıkarlarına alet etmeleri gerçeği değiştirmez. Laik bir devlet, inanılan dinin ilahi olup olmadığına, ülkedeki bireylerin çoğunluğu tarafından benimsenip benimsenmediğine bakmaksızın, herhangi bir dini benimsemiş veya benimsememiş tüm bireylere eşit davranmak zorundadır. İşte devlet bu şekilde bir düzen sağlar. Yani ince bir ayar ve hassas bir denge gözetir. Devlet vatandaşların arasında bir ayırım gözetmez.

İbadetlerini yapıp yapmadıklarına bakmaz. Dini bir kesimin başka dini bir kesime baskısını önleyip, her türlü inancı güvence altına alır. İşte tam olarak bu nedenle “devletin dini adalettir” denmiştir. Dünyada elliden fazla sözde Müslüman ülke içerisinde laik, demokratik, sosyal devlet düzenine sahip tek ülke Türkiye'dir. Diğer ülkelerin hemen hemen tamamı şer'i idarelerle idare edilmeseler de, kendilerini İslam dinine izafe etmektedirler. Fakat bütün bu ülkeler ne yazık ki acınası bir durumdadırlar. Bu ülkelerin bir çoğunda uzun zamandan beri iç savaşlar, askeri darbeler, isyanlar, işgaller, bir kısmında da, yönetim babadan oğula geçmektedir. Yani egemenlik hanedanın yönetimi altındadırlar. Bazı ülkeler tek bir kişinin hakimiyetinde bulunuyor. Bu ülkelerin siyasi liderlerine baktığımızda, özellikle Amerika ve İsrail devletiyle ticari ve petrol odaklı ekonomik çıkarlı ilişkiler kuruyorlar. Bu ülkelerin hepsine bakın sultan ve emir'in yani hanedanın veya siyasal iktidarın etrafında bir oligarklar sınıfı oluşmuştur. Halklarına baktığımızda büyük bir fakirlik ve cehalet, gericilik ve yobazlık, kaos ve kargaşanın hüküm sürdüğünü görüyoruz.

Bu ülkelerin bazıları Amerika'nın kışkırtmalarıyla uzun yıllar birbirleriyle savaşmakta, bu savaşlarda bazen katliamlar bile olmaktadır. Şimdi birileri çıkıp, Türkiye'de "...Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Mâide-44) "...Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Mâide-45 "...Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse onlar fasıkların ta kendileridir." (Mâide-47) deyip şeriat isteriz nazarları atıyorlar.

Sonuç Olarak: Tekrarlamak zorundayım. Kur'an'ın "... Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.(Maide- 44) "...Kim Allahın indirdiğiyle hükmetmezde işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Maide- 45) "...Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (Maide- 47) cümlelerinin bağlı âyetler ve âyetlerin bağlı olduğu konu, tamamen Yahudi ve Hristiyan din adamlarıyla dolayısıyla Şii ve Sünni din adamlarıyla ilgilidir. Yani esas tağut, kafir, zalim ve fasık olan Cumhuriyetin kurucuları değil, Kur'an'dan yüz çeviren yani rivayet ve icthatlarla indirilen vahye ihanet eden din adamlarınızdır.

ŞİİLİK VE SÜNNİLİK

Ehl-i Sünnet din adamlarına göre “Her toplumun düşünce ve inanç yapısı, bir gelenek içinde yoğrulur, kemale erer ve kazanımlarını gelecek nesillere aktarır. Gelenekler, düşüncenin, tefekkür dünyasının varlık kazanması için gerekli en önemli bir zemindir”

Mesela: Şu satırlara bir bakalım, Kur’an’ın hidayetinden en ufak bir sızıntı var mı?

“Hadis ve Sünnet, fıkhî yönden olduğu kadar İslam kültür tarihi açısından da son derece önemlidirler” “Hadis malzemesi ve bunları bir araya getiren muazzam hadis külliyatı, sahihiyle, zayıfıyla ve hatta uydurma olanıyla İslam toplumunun dini, siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişiminin takip edilebilmesi açısından son derece zengin bir kaynak oluşturmaktadır” “Bu kaynak, İslam’dan önce ve sonraki dönemlerde yaşayanların örf, adet, kültür ve folklorik özelliklerinin yanısıra, onların başka dinden topluluklarla olan ilişkilerine açıklık getirme bakımından da oldukça büyük bir öneme sahiptir” “Hadis ve Sünnet, İslami ilimlere delil, dayanak ve malzeme sağlama açısından en büyük kaynaktır”

“Çünkü bu ilimler hem ilgilendikleri alanlar hem de üzerinde tartıştıkları meseleler bakımından bu ikiliye muhtaçtırlar” “Bu yüzden hadis ilmi, İslam kültür tarihini araştırmak isteyenler için de başvurulması gereken önemli bir referanstır” (Prof. Dr. Kadir

Gürler, Hadis ve Sünnet anlayışımız, ay yayıncılık, sayfa 14, Mayıs 2017) Yani anlayacağımız Sünni din adamlarının akıl ve zihinlerinde Kur'an diye bir şey yoktur. Şu onların ahlak, karakter ve cibilliyetlerini anlatıyor.

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْبِئُونَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

“Hem insanları Kuran'a yaklaşmaktan vazgeçirmeye çalışırlar, hem kendileri ondan uzaklaşırlar. Oysa onlar farkında olmadan ancak kendilerini mahvederler” (En'am-26) Mekke müşriklerinin yüce Allah'a imanları vardı fakat Kur'an'ı kabul etmiyorlardı. Aynen Sünni din adamları gibi şöyle diyorlardı.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ

“Ön yargı sahipleri (müşrikleri) bu Kur'an'ı sakın dinlemeyin, okunurken propaganda yapın. Umulur ki sesini bastırabilirsiniz, dediler”(Fussilet, 26)

Sünni ve Şii din adamları arasında bulunan ihtilaf ve kin kıyamet gününe dek çözülmeyecek derecede köklü ve kalıcı bir özelliğe sahiptir. İman edenlerin hayatlarında meydana gelecek olan büyük gelişmelerin ardından bile Şii ve Sünni din adamları arasında bulunan düşmanlık varlık gerekçesini hiçbir zaman kaybetmeyecektir. Çünkü din adamları Allah'ın hidayet ve rahmet kaynağı olarak gönderdiği vahye ihanet ettiler. Allah da bu ihanetin bedelini onlara çok ağır bir şekilde ödetiyor. Yüce Allah şöyle buyuruyor.

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

“Allah ve Resulüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Birde (hanif İslam) üzerinde sabredin. Çünkü Allah sabredenleri sever” (Enfal- 46) Yahudi ve Hristiyan din adamlarının kendilerine indirilen vahye yaptıkları ihanetin aynısını, Şii ve Sünni din adamları da kendi kitaplarına yaptılar. Şu âyet bu gerçeği anlatıyor.

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ

وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ تَمَنَّا قَلِيلًا فَيُنْسِ مَا يَشْتَرُونَ

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden, “Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı. Onlar ise bu emri kulak ardı edip, arkalarına attılar, onu az bir dünya menfaatine değiştiler. Yaptıkları alışveriş ne kadar kötü olmuştur” (Âli İmran-187) Şii ve Sünni din adamları batıl kaynaklarını terkedip kayıtsız şartsız Allah’ın kitabına teslim olmadıkça bölünme ve parçalanma, terör ve vahşet, cehalet ve çatışmalardan kurtulamazlar.

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

“İnsanları sadece Allah’a davet eden, salih amel işleyen ve ben müslümanlardanım diyenden daha doğru sözlü kim vardır” (Fusilet-33)

فُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“Şüphesiz bu (Kur’an) benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte (şirk’ten) sakınmanız için Allah size bunları emretti” (En’am-153)

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

(İşte bu (Kur’an), bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna uyun ve Allah’tan korkun ki size merhamet edilsin” (En’am-155)

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ

“Rabbinizden size indirilene (Kur’an’a) uyun. O’nun yanında başka dostların(evliyanın) peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz” (Araf- 3)

وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بِغَتَّةٍ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ

“Size azap gelip çatmadan önce Rabbinize dönün, O’na teslim

olun, sonra size yardım edilmez. Siz farkında olmadan, ansızın başınıza azap gelmezden önce Rabbinizden size indirilenin en güzeline (Kur'an'a) tabi olun” (Zümer-54,55)

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

“Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır” (Âli İmran- 105)

Kur'an'ın penceresinden baktığımızda Yahudilik, Hristiyanlık, Şiilik ve Sünnilik arasında inanç bakımından hiçbir farkın olmadığını görüyoruz. Allah ile beraber İsa'ya ve azizlere kulluk eden Hristiyan din adamları hakkında inen şu âyet, Şii ve Sünni din adamları için de en büyük bir ders ve ibrettir.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

(Ey Resul!) De ki: Ey ehli kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze (tevhid inancına) geliniz: Allah'tan başkasına kulluk yapmayalım, O'na hiçbir şeyi şirk koşmayalım ve Allah'ın yanında kimimiz kimimizi ilahlaştırmayalım. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, İşte o zaman: Şahit olun ki biz (sadece Allah'a teslim olmuş) müslümanlarız! deyiniz” (Âli İmran-64)

Dolayısıyla din adamları için tek ortak değer Allah'ın kitabı Kur'an olmalıdır. Çünkü Kur'an'ın yegane hidayet ve rahmet kaynağı olduğu ile alakalı yüzlerce ayet vardır.

Mesela:

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ

“De ki: Ben, sadece, vahiy (Kur'an) ile sizi uyarıyorum. Fakat sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu çağırışı duymazlar” (Enbiya, 45)

Mesela:

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ

“İşte sana gerçek olarak okuduğumuz bunlar Allah’ın ayetleridir. Artık Allah’tan ve onun âyetlerinden sonra hangi söze iman edecekler? (Casiye- 6)

Mesela:

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرَ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ وَعَبِيدٍ

“Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur’an’la öğüt ver” (Kaf, 45)

Mesela:

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَى نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ

(Ey Nebi!)”De ki: Eğer (haktan) saparsam, kendi aleyhime sapmış olurum.Eğer doğru yolu bulursam, bu da Rabbimin bana vahyettiği Kur’an sayesinde” Şüphesiz O, işitendir yakın olandır” (Sebe- 50)

Din, Allah tarafından Resul (aleyhisselam) daha hayattayken hem itikadi hem de ameli olarak tanımlamıştır.

“...الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ ... دِينًا...”

“,,,Bugün size dininizi mükemmelleştirdim, üzerinize (tevhid) nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam’a razı oldum” (Maide- 3) Âyette geçen “el-yevme” “bugün” kelimesi çok önemlidir. Yani Allah Resülü(a.s) dan sonra kıyamet gününe kadar itikat, inanç ve amel olarak hiç kimse dine bir hüküm ve kaide ekleyemez demektir. Tarihsel süreçte Şii ve Sünni toplum içinde oluşmuş nice etnik, kabile, sınıf, siyasal ayrılıklar ve iç çatışmalar yaşanmış, bunlar zaman zaman İslam dünyasının değişik yerlerinde büyük

patlamalara, acı ve ızdıraplara yol açmış ve halen de açmaya devam etmektedir. Ümmi halkın Allah'ın kitabına ulaşmasına engel olan sadece din adamları olmuştur. Din adamlarından başka hiçbir güç, insanları Allah'ın kitabına gitmekten alıkoyamaz. İnsanları hidayet ve rahmet mesajından engelleyen yani Allah'ın dosdoğru yolunu yamuk gösteren lânetli din büyükleridir.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
أُولَئِكَ لَهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“Allah, iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin velileri ise tâğüttür. (O da) onları aydınlıktan karanlıklara (sürükleyip) çıkarır. Onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî kalırlar. Dolayısıyla din adamları yüzünden ümmi halkın Kur'an'a gitmesi engellenmektedir. Tağut, din adamlarından başkası değildir.

Yüce olan Kur'an'da şöyle buyuruyor.

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ
اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“(Ey Nebi!) Sen yüzünü hanif (her türlü kirliliğinden arınmış saf Müslüman) olarak dine, Allah insanları hangi fitrat üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratışında değişme yoktur. işte dosdoğru din budur, fakat insanların çoğu bilmezler.” (Rum-30)

مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“Hepiniz O'na yönelerek Allah'a karşı gelmekten sakının, salatı ikame edin asla müşriklerden olmayın.” (Rum-31)

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِبَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

“Dinlerini parçalayan ve bölük bölük olanlardan (olmayın Bunlardan) her fırka, kendilerinde olan (din ve inanç) ile böbürlenmektedir” (Rum-32) Yahudi, Hristiyan, Sünni ve Şii dış adamları aynı inanç ve fikirlere sahiptirler.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ

“Yahudiler, “Hıristiyanlar bir temel üzerinde değiller” dediler. Hıristiyanlar da, “Yahudiler bir temel üzerinde değiller” dediler. Oysa hepsi Kitab’ı okuyorlar. (Kitab’ı) bilmeyenler de tıpkı bunların söyledikleri gibi demişti. Artık onların aralarında uyuşmadıkları davada, kıyamet gününde hükmü Allah verecektir.” (Bakara- 113) Şii ve Sünni din adamları gibi, Yahudi ve Hristiyan din adamları da kendilerinin Allah katında en makbul ve sevgili kullar olduklarını iddia ediyorlardı. Yüce Allah bu batıl itikatlarına şöyle cevap veriyor.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْوِرُ لِمَنْ نِشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يِشَاءُ وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ

“Yahudiler ve Hıristiyanlar (din adamları), “Biz Allah’ın oğulları ve sevgili kullarıyız” dediler. De ki: “Öyleyse (Allah) size neden günahlarınız sebebiyle azap ediyor? Hayır, siz de O’nun yarattıklarından bir beşersiniz.” (Allah) dileyeni bağışlar, dileyeni azap eder. Göklerin, yerin ve bunların arasında bulunanların da hükümranlığı Allah’ındır. Dönüş de ancak O’nadır.” (Maide-18) Yani Şii ve Sünni din adamları yollarının Allah katında tek ve makbul olduğunu iddaa etmelerine rağmen dünya milletleri içinde en sefil ve perişan hayatına mahkum olmuşlardır. Yoksa Kur’an’ın hayat bahşeden hidayet ve rahmetinden böylesine bir kaos ve sefalet çıkarmak mümkün değildir. Çözüm yolu şudur. İnsanlar, Kur’an’da ana hatlarıyla belirlenen inanç esaslarına inanmakla yükümlüdürler. Kur’an dışında kalan herşey bir zan, eleştiriye açık, Allah’a iftira yani batıl olan bir algıdır. İşte bu yüzdendir ki, Kur’an dışında mezhep kaynaklarından bir iman ve ibadetler oluşturup topluma dayatmak büyük zulüm ve büyük bir sorumsuzluktur. Toplumların tek bir hal üzerinde kalmayıp sürekli değişim ve dönüşüm yaşadıkları gerçeği ortadayken başka türlü düşünmek hem vahye hem de akla aykırıdır. Geleneksel din adamları, Allah’ın emir ve yasaklarından dolayı sorumlu ola-

cakları gerçeğini değil de, atalarının dininden yani muhaddislerin ve müctehitlerin yorumlarından sorguya çekilecekleri inancına sahip olmaları affedilecek bir hata değildir.

Şii ve Sünni din adamlarının Kur'an'dan öğrenmeleri gereken en önemli şey “Nebi” ve “Resul”ün arasında bulunan farklardır. Bu önemli konuyu çözmedikçe dinlerinin ne kadar Kur'an ve akıldan uzak olduğunu bilemezler. Bu konu o kadar önemli ki, “Nebi” ve “Resul”ün arasında bulunan farkları kavradıkları zaman vahyin ne kadar önemli olduğunu göreceklerdir.

Mesela: Sünnilerin meşhur âlimi Evza-i “Sünnet’in yani (hadislerin)Kur'an'a egemen” olduğunu söylemiştir. Ona göre “Hadisler olmadan Kur'an'ı anlamak mümkün değildir” Aynı şekilde Şiiler de “Kur'an'ı gerçek olarak ancak on iki imam tarafından anlaşılacağını, onlardan başka hiç kimse Kur'an'ı anlayamaz” inancına sahipler. Yani “Kur'an'ı gerçek olarak anlamak isteyenlerin on iki imamın rivayetlerine gitmelerinden başka hiç bir yolları bulunmamaktadır” Halbuki Kur'an, onlarca âyetinde kendisine tüm insanları muhatap almıştır. Yani vahye temiz bir zihinle yaklaşan, akli kullanarak ve tezekkür ederek, ön yargıdan uzak herkesin onu anlamaya namzet olduğunu söyler.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا

“Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik” (Nisa- 174)

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ
وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ

“De ki: Ey insanlar! Size Rabbinizden hak (Kur'an) gelmiştir. Artık kim doğru yola gelirse, ancak kendisi için gelecektir. Kim de saparsa, o da ancak kendi aleyhine sapacaktır. Ben sizin üzerinize vekil değilim.” (Sadece tebliğ etmekle memurum) (Yunus-108)

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ

(Ey Nebi!) Sen, sana vahyedilene uy ve Allah hükmedinceyeye

kadar sabret. O hakimlerin en hayırlısıdır” (Yunus-109)

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

“Bu Kur’an, bütün insanlara bir açıklamadır, (beyan) takva sahipleri için de bir hidayet ve bir öğüttür” (Âli İmran, 138) Şii din adamları, Allah Resulü’nden sonra Ali’yi onun yerine vâsi, halife, emirel mü’minin yani imam olarak Allah tarafından âyet ile (Mâide 67) tayin edildiğini kabul etmeyenleri dinden çıkmış birer (mürted) olarak olduklarını iddia ederler. Dolayısıyla, beş on sahabe dışında kalan bütün sahabileri Allah Resulü’nün emanetine ihanet ettiklerinden dolayı zalim olduklarını söylerler. Tefsirinin müellifi Ebu Cafer et Tusi, Hicri 548 yılında vefat eden Mecmaul- beyan sahibi et- Tabersi bu görüşteki Şii âlimlerdendir. Bu âlimler Kur’an’da fazlalığı kesin bir dille reddetmelerine karşın eksikliği aynı kesinlikle reddetmemişlerdir.

“Şiilik” ve “Sünnilik” dendiği zaman akla hiçbir zaman Kur’an, ilim, aklı kullanma, tefekkür ve sorgulamanın gelmemesi gerekir. Şii ve Sünni müctehidler Kur’an’ı anlamış olsalardı son derece absürt rivayetlerin bataklığına saplanıp kalmazlardı.

Mesela: Humeyni’ye nispet edilen “Misbâhul-hidaye ile’l-velâ-yetil-hilafeh” (Erk ve Hilafet için yol gösterici ışık) başlığını taşıyan bir kitapta Humeyni aynen şunları söylüyor. “Onların (on iki imamın) değişik makamları vardır. Örneğin “durumumuz o kadar zor ki ancak yakın kılınmış bir melek, gönderilmiş bir Resul veya yüce Allah’ın kalbini iman ile sınıadığı bir kul tahammül edebilir makamı” “Öyle hallerimiz olur ki ona ne yakın kılınmış bir melek, ne gönderilmiş bir Nebi, ne de imanla sınıanmış bir kul tahammül edebilir makamı” “Allah ile öyle hallerimiz olur ki, o hallerde O O, biz biz olmamıza rağmen O biz, biz O oluruz makamı” Cenab-ı Mukaddes’in Recep ayı ile ilgili dualarında işaret ettiği hususlardan biri de şudur: “Seninle aralarında, sana kul olmaları dışında bir farkı yoktur” Ziyaret bölümünde ise şöyle bir ifade yer almaktadır. “Yaratılmışların hesabını görmek size düştüğü gibi (12 imam) dönüşleri de sizedir” Müminlerin emiri Ali’ye nispet edilen şu sözde ilginçtir.

“Ben ki cennetlikleri cennetlerine dahil eden kişiyim” Humeyni şöyle devam ediyor. “Mütevâtir olarak nakledildiği üzere Hazreti Ali, cennet ile cehennem ehlinin taksim edicisidir” “Sana öğrettiğimiz beyan ve verdiğimiz açıklama gücü sayesinde muvahhidlerin efendisi, ariflerin modeli ve bütün müminlerin emiri Hz. Ali’nin şu sözünü anlayabilirsin. “Ben (önceki) Nebiler ile batın (gizli) idim. Allah Resulü Muhammed ile zahir oldum. O, mutlak külli erk ise, Hz. Muhammed’in hilafetini bâtını olup O’nun külli velâyeti, kazandığı her şeyde ilâhi kayyım ve gölge niteliğinde bir beraberlikle canlıların yanında, hak ve ilâhi kayyımlik niteliğindeki beraberliğin gölgesidir” (el Humeyni Misbâhul-hidaye ilel-Hilafeti vel velâyeh, sayfa, 84)

Bunlar Humeyninin el-Hükümetül- İslamiyye (İslam Hükümeti) kitabında yer alan ifadelerle uyumludur. Hümeyni o kitabında şöyle demektedir. “Mezhebimizin zorunlu ilkelerinden biri de, imamlarımızın (on iki imam) (Allah’a) ne yakın kılınmış bir meleğin, ne de gönderilmiş bir Nebi’nin erişemeyeceği bir makama sahip olduklarıdır. Bu, bize ulaşan rivayet ve hadislerin gereğidir. “Ulu elçi ve imamlar, bu âlemden önce nur halinde idiler” “Yüce Allah onları, arşını seyreden nurlar kılınmış, kendinden başkasının bilmediği bir makam ve yakınlık nasip etmiştir”

Humeyni şöyle devam ediyor. “Miraç hadislerinde görüldüğü üzere Cebrail’in parmak ucu kadar daha yaklaşırsam yanarım” dediği makam budur. Nitekim o değerli imamlardan şöyle bir ifade aktarmıştır. “Allah öyle hallerimiz olur ki, ne Allah’a yakın kılınmış bir melek, ne de bir elçi Nebi’nin bu hali yaşaması mümkündür” (el Hümeyni, el- Hükümetül- islamiyye, s 52-53)

Yine Humeyni’nin kitabındaki benzer ifadelerinden bazıları şöyledir. “Tevhid hakikatı, onların (12 imam) erk’ine bağlılık göstermeksizin tam olamaz” İmamın erk ve hükümranlılık sahibi olması, Allah katında sahip olduğu makamdan sıyrılması anlamına gelmez. Oysa bu, sıradan yöneticiler için geçerli değildir. Bunun nedeni şudur: “İmam (12 imam’dan her biri) övülmüş bir makama, yüksek

bir dereceye ve yaratıcı bir hilafete sahiptir”

“Bu evreni oluşturan zerrelere tümü bu hilafetin erk ve iktidarına boyun eğ” (el Humeyni, el- Hükümetül- İslamiyye, s. 25) Şia’da on iki imamdan gelen rivayetler âyetler kadar değerli görülür. Sünni din adamları yanında da Buhari ve Müslim’den gelen rivayetler Kur’an’ın çok üzerinde bir değere sahiptir. Halbuki korunması ve yaşatılması gereken tek bir değer vardı.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ
إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ
مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ

“Dini ikame edin yani onda ayrılığa düşmeyin! diye Nûh’a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrâhim’e, Mûsâ’ya ve İsâ’ya emrettiğini size de din kıldı. Fakat senin kendilerini çağırdığın şey (İslâm dini), Allah’a ortak koşanlara ağır geldi. Allah, ona dilediğini seçer. İçtenlikle kendine yönelenleri de ona ulaştırır. (Şura, 13) Kitabü’l-Erbain (kırk hadis kitabı) adlı eserinde yine Humeyni’ye ait şöyle ifadeler mevcuttur. “Bedenlerindeki hamura, ruhlarının ve canlarının yaratılışına, kendilerine bahşedilen İsm-i Âzam bilgisine, elçiler ve meleklerin ilimlerinden sayılan, ilâhi gaybi ilimlerine dair nakdedilip gelen söz ve rivayetler hiç kimsenin aklına gelmeyecek yücelikte bilgilerde saklıdır” “Saygın kitapların değişik baplarında, özellikle Usûlü’ Kâfi kitabında (Küleyni’nin meşhur hadis kitabı) o büyük imamların (12 imam) faziletlerine daire anlatılan rivayet ve haberler böyledir” “Bu tür haberler o kadar fazladır ki akılları şaşkınlığa sürükler ve o büyük imamların hakikatine kendilerinden başka kimse hakim olamaz” (el Humeyni, el- Erba’üne hadisen, s. 489, hadis No: 31 Dârul- Kitâbi’l İslâmi, Terc, Muhammed El -Garevi)

Halbuki Nebi (a.s) bile özel hayatında Allah’a karşı hata etmiştir. (Tevbe- 43, 113; Tahrim- 1) Kur’an’ın hiçbir âyetinde Nebilere itaat emrinin olmaması bundan kaynaklanmaktadır. Yani Kur’an’da bulunan bütün itaat emirleri Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır. Nebiler, söz ve hareketlerinde Allah’a karşı hata ederler, fakat görevleri vahiy tebliğ etmek, onu duyurmak, âyetleri okumak

ve ilan etme olan elçiler hata etmezler. Bu yüzden elçilere itaat Allah'a itaat olarak kabul edilmiştir. (Nisa-80)

Şia'nın ileri gelen din adamlarından Şeyh Murtaza Mutahhari'ye ait olduğunu bildiğimiz "İmamet" adlı eserde şunun gibi ifade ve inançlarla çok karşılaşırız. "İmamlar (12 imam) İslam dininde uzmanlık sahibi insanlardır. Fakat İslamiyetle ilgili uzmanlık ve bilgileri, kendi akıl ve düşüncelerine dayanıyor değildir. Çünkü bu tür bilgi ve uzmanlık, zorunlu olarak hata ihtimaline açık olur. Oysa İmamlar, İslami ilimleri bizim bilmediğimiz gaybi bir yolla Allah Resulü'nden öğrenmişlerdir. Bilgi (marifet) Allah Resulü'nden Hz. Ali'ye, ondan sonra da imamlara geçmiştir. İmamların (12 imam) yaşadıkları her devirde hata etmeyen masum bir İslami ilimleri bulunmuş, o ilim bir imamdan sonrakine geçmiştir" (el- Mutahhari, el- İmamet- s. 47) "İmamet, (siyasal ve ilmi liderliğe ek olarak) üçüncü bir derece ve makamı daha vardır ki o da İmamet anlayışının zirvesidir" "Şia kütüphanesi, İmamet anlayışının bu yönünü ele alan kitaplarla doludur. "Bu boyut, Şia ile tasavvuf arasındaki ortak noktadır" (a.g.e- s. 52)

"Velayet (Erk, Allah dostluğu) meselesi Şia'da genel olarak inanç anlamında kullanılır, egemenlik ve hükümlerlik anlamında değil, Şia'da veli, devrin hüccetidir ve devir hiçbir zaman hüccetsiz kalmaz. Hüccet olmazsa, yeryüzü içindekilerle birlikte yere batardı. Bunun anlamı, dünyanın kesinlikle kamil insandan (İmam) uzak kalmayacağıdır. Şia bu kamil insanın birçok makam ve dereceye sahip olduğuna inanır. Ziyaret ve selamlamalarının çoğunda veliliği bu anlamda okur, imamet bu şeklini dile getirirler. Yani Şia, imamın böyle külli bir ruha sahip olduğuna inanır. Şii din adamları, imamlarının türbelerini ziyaretlerinde okudukları dua ve zikirlerde bunu sürekli tekrar ederler. Çünkü bu ziyaretler ve zikirler okuma Şiiliğin esaslarından biri sayılır. Şia din adamları ve ümmilerinin en çok tekrar ettikleri cümle şudur. "Şahadet ederim ki durduğum yeri görür, sözümü işitir ve selamıma karşılık verirsin."12 imam vefat ettikleri ve ölü oldukları halde din adamları bu şekilde dua eder ve bu şekilde zikir yaparlar. Dolayısıyla Şii din adamlarının yanında 12

imam dirisiyle ölüsü arasında bir fark gözetilmez.

Mesela: Şii din adamları, “Selam sana ey Ali bin Musa Rıza! dedikten sonra sözümü işittiğine ve selamıma karşılık verdiğine tanıklık ederim derler”(el- mutahhari, el- İmamet, s.52)

Mutahhari kitabının ikinci bölümünde yer verdiği bir başlıkta imametle alakalı şunları kaydediyor. “İmamet, Allah Resulü sonrasında dini açıklamak” anlamına gelmektedir. (a. g. e. -s 69 72) Mutahhari burada ilk imam olan Ali’ye vahyin inişini veya risalette Allah Elçisine ortak oluşunu açık bir dille reddediyor olsa da, dönüp dolaşp aynı konuya geliyor. Ve Allah Resulü’nün vahiy olarak işittiği veya tanık olduğu şeye Ali’yi de ortak etmekte ve şöyle demektedir. “Şia inanışına göre imamet, elçiliğe benzer” (a. g. e- s,187)

Şii din adamları, sadece Ehl-i Beyt kanallarından gelen rivayetlere inanır ve yalnız onları kabul eder. Bunun en büyük sebebi rivayetlerini dayandırdıkları Ehl-i Beyt imamlarının her türlü günah ve hatadan masum olduklarına inanmalarıdır. Bu yüzden Ehl-i Beyt olduklarına inandıkları 12 imamın Kur’an tefsiri ile ilgili rivayetlerine çok büyük bir değer verirler. Onlara göre Yüce Allah, Kur’an’ın yorum ve tefsir görevini sadece 12 imama vermiştir. (el- müderrisi, el- İmamet, Mehdi- kudvetu’t-siddikin, s. 63) İsnâaşariye imamiyye Şia’sı, Kur’an’da nâsîh, mensuh, muhkem, müteşabih, genel, özel, mektu’ mevsul, miras, payları, hükümler, yasalar, görgü kuralları, ahlak kaideleri, helal- haram, azimet, ruhsat, zahir- batın ve diğer konuların gerçeği ilmini bilmek ve ayrımlarını yapmak ancak 12 imam için söz konusudur.

Mesela: Molla Muhsin el-Kaşâni es-Sâfi adlı tefsirinin ikinci mukaddimesinde şu fikirler kayıtlıdır. “Kur’an ilmi Ehli Beyt’tedir. Aranızda hüküm verecek olan da sadece onlardır. Allah Resulü (a.s) bir hadislerinde şöyle buyurmuştur. “İlimde derinlik sahipleri biziz ve Kur’an’ın te’vilini biz biliriz” el- Ayyaşi tefsirinde Ebu Abdullah’tan (as) şunu rivayet etmiştir.“Biz Ehli Beyt’iz. Yüce Allah bizim içimizden kitabı baştan sona bilenleri göndermeye devam edecektir” (el- müderrisi, el İmamet, Mehdi kudvetu’t-siddikin, s.243)

İmamet inancıyla tam bir uyum içerisinde, sadece Ehl-ibeyt imamlarına Kur'an'ı tefsir ve tevil sorumluluğu yükleyen Şii din adamları, tarih boyunca bu gibi uydurma rivayetlere sonuna kadar bağlı kalmıştır. Bu konuda et-Tabersi

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

“Bizi sırat-ı müstakime ilet” (Fatiha- 6) âyetinin tefsirinde şunları kaydeder. “sırat-ı müstakim, Allah'ın elçisi Muhammed (a.s) ve onun yerini alan İmamlardır” es- Safi tefsirinin sahibi “sırat” kelimesini, “imam” (on iki imamdan biri) olarak tefsir etmektedir. Yani dünyada ilâhi bilgi olan marifetullah'a ulaşmanın yolu 12 imamdır. Tabatabai'den yaptığı nakilde, onun da İmam Caferi Sadık'tan rivayet edilen şu sözü aktardığını belirtir. “Sırat-ı müstakim, Müminlerin Emiri Hz. Ali'dir. (el-müderresi, el İmamet, Mehdi kudvetu's-sıddikin, s. 244) Şii muhaddisleri, kaynakları itibariyle Ğadir Hum'da Hz. Ali'ye verdikleri biat sözünden dönerek sakifede Ebubekir'i halife seçtiklerinden dolayı Selman-ı Farisi, Mikdat bin Esved, Ammar bin Yasir ve Ebu Zer haricinde kalan bütün sahabeleri İslam dairesinin dışında görmektedir.

Mesela: es Safi

إِشْتَبَهَ فِيهِ هُدَى لِّلْمُتَّقِينَ “İşte bu kitap ki onda şüphe yoktur, takva sahipleri için hidayet kaynağıdır” (Bakara-2) âyetinin tefsiriyle ilgili olarak imamı Caferi Sadık'tan yapılan şu nakli aktarır. “Bu Hz. Ali'ye işarettir. Kitap ondan ibaret olup kitap ile Murat edilen, Hz Ali kitabıdır” “takva sahipleri için idayet kaynağıdır” (Bakara-2) âyetinin te'vili hakkında ise yine imamı Caferi Sadık'tan şu söz nakledilmiştir. “Takva sahipleri” bizim Şia'mızdır” (el-müderresi, el İmamet, Mehdi kudvetu's-sıddikin s. 244)

Şiilik ve Sünniliğin batıl olduklarında şüphe yoktur.

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْزُبُ عَنْهُ لَأَن يَعْزُبُوا عَنْهُمْ مِنْ قَبْلِ
وَأَنَا لَمَوْفُوهُمُ نَصِيْبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصِ

“O halde onların tapmakta oldukları şeylerden (bu ilahların ve evliyanın batıl olduklarından) asla şüphelenmesin. Onlar ancak

daha önce babalarının taptığı gibi tapıyorlar.Biz onların azaptan nasiplerini mutlaka eksiksiz olarak vereceğiz” (Hud- 109) Şii ve Sünni dinadamları her ne kadar birinci kaynak veya temel kaynak olarak “Kur’an’ın olduğunu söyleseler de, itikat ve amelde “sünnet” adı altında en büyük kaynak Allah Resulü adına iftira edilen hadis- lere iman ederler. Yani dinlerinde hadislerin ana kaynak olduğuna dair bir ihtilaf söz konusu değildir. Burada tek ayrılık, hadislerin aktarımı noktasında bir anlaşmazlık içine düşmeleridir. Dolayısıyla içinde buldukları en büyük sorun, rivayetler sahabe kanalıyla mı, yoksa Ehl-i Beyt imamlarının yoluyla mı aktarılmalıdır? Bilindiği gibi Sünniler, başını Hanefi mezhebinin imamı Ebu Hanife’nin çektiği rey ehli ile Hanbeli mezhebinin imamı Ahmed bin Hanbel’in öncülük ettiği hadis ehli bile iki gruba bölünmüşlerdir. Hatta Sünniler arasında yüzlerce din adamı Ebu Hanife’yi küfür ve dinden dönme, sapkınlık ve zındıklıkla itham etmiştir. Bunlardan birkaç örnek şöyledir. Buhari’nin Ebu Hanife hakkında söylediği suçlamalar. “Sapkın, mürchie mezhebinin mensubu” (Tarihul Evsat, cilt, 2- sayfa. 93)

“Küfünden dönmesi için iki defa tevbeye çağrılan adam” (kitabu’z Zuafa, sayfa.132) Ehli Sünnet’in meşhur muhaddis ve fıkıh âlimi Sufyan Bin Uyeyne, Ebu Hanife’nin ölüm haberi kendisine gelince, kendisi imamı Buhari’den geri kalmayan şu sözü söylemiştir: “Allah ona lanet etsin! İslam’ın can damarlarını bir bir kopardı. Müslümanlar arasında ondan daha kötü biri doğmamıştır” (İbni Abdilberr, el-intika, s.149, 150) İbnu Carud ise Ebu Hanife’yi tanıtırken şu sözü söylemiştir. “Müslüman olup olmadığı tartışmalıdır” (el- intikal- s. 150) Bir diğer mezhep imamı olan Malik ise şöyle demiştir. “Ebu Hanife, İslam bünyesinde doğan en kötü varlıktır. Bu ümmete, fikirleri yerine kılıçla vursaydı daha iyi olurdu” (el- intika- s. 150) Ebu Hanife hakkında pek çok iddia ortaya atılmıştır. İşte onlardan bazıları:

Ebuşşeyh Tabakat- Dedi ki: Asım Bin Yezid’i şöyle derken işittim, Süfyan es-Sevri dedi ki: “Ebu Hanife hem “dâl” “sapkın” hem de “mudill” “saptırıcı” idi” (Ebuşşeyh Tabakat 2 /110)

Ahmet bin Hanbel Kitabul-İlel

“Ebu Hanife'nin iki kere tevbeye davet edildiğini nakleder”

(Ahmet Bin Hanbel kitabul- ilel.2 /69/ 428- 432) Malik Bin Enes (Maliki mezhebinin imamı) “Ebu Hanife az kalsın dini yıkacaktır” demiştir. (Ahmet Bin Hanbel kitabul-ilel 2/69/ 428- 32) Hammad Bin Seleme: “Ebu Hanife bir şeytandı, Allah Resulü'nün sözlerini kendi görüşlerine dayanarak red ederdi” (İbni Âdi el- Kamil fi Zua-fair-Rical, 8/ 239) Ebu'l Hasan el-Eş'ari: Süfyan es-Sevri, imam Ebu Hanife'nin hocası Hammad Bin Ebu Süleyman'dan şu sözü nakletmiştir. “O müşrik Ebu Hanife'ye söyle ben ondan tamamen beriyim, onunla hiçbir ilişkim yoktur”(Eş'ari el ibane, 77)

İmamı Müslim şöyle der: İmam Malik (Maliki mezhebinin imamı) “Ebu Hanife dini mahveden hastalıklardan biridir” demiştir. (İbni Âdi el Kamil fi Zuafair-Rical, 8- 237)

Ebu Davud (Sünni dininin diğer önemli âlimlerinden) şöyle demiştir. “Ebu Hanife'ye saldırı ve onu itham, İslam âlimlerinin İcma ettiği noktalardan biridir. Basra'nın fıkıh imamı Eyyüb es-Sah-tiyani Ebu Hanife'nin aleyhinde çok kötü konuşmuştur. Küfenin imamı Süfyan es-Sevri ile Hicaz Bölgesi'nin imamı Malik Bin Enes (İmam Malik) ile Mısır'ın imamı Leys bin Sa'd ile Şam'ın imamı Evzai ile Horasan'ın imamı Abdullah Bin Mübarek de Ebu Hani-fe'nin aleyhinde çok ağır sözler söylediler. Kısacası yeryüzünün her yanındaki Ehli Sünnet'in uleması Ebu Hanife hakkındaki kanaati olumsuzdur.” (İbni Âdi el- Kamil fi Zua-fair-Rical- 8- 241) Süfyan bin Uyeyne: “Allah Ebu Hanife'ye lanet etsin, İslam'ın can damar-larını bir bir kopardı. Müslümanlar arasında ondan daha kötü biri doğmamıştır” demiştir. (İbni abdilberr el- intika, 150)

İbni Ebi Şeybe “Sanıyorum Ebu Hanife yahudi idi” demiştir. (Hatib El Bağdadi 13, 413)

Süfyan es-Sevri: “Ebu Hanife'yi zındıklığından dönmesi için iki kez, kafirliğinden dönmesi içinse defalarca tevbeye çağrıldı” (Hatib El Bağdadi 13/ 382- 383)

İmamı Malik: “Benim için Ebu Hanife’nin sözüyle hayvan pisliği arasında hiçbir fark yoktur” (Hatib El Bağdadi Tarihul Bağdadi, 13/411)

Ebu Davud Süleyman Es Sicistani şöyle der: “İmamı Malik, İmamı Şafi, Ahmet Bin hanbel Ebu Hanife’nin küfür ve dalalet içinde olduğunda ittifak etmişlerdir” (Hatib El Bağdadi Tarihul Bağdadi 13/ 383 -384) Görüldüğü gibi Allah Resulü’nden iki asır sonra gelen muhaddislerle günümüzde bulunan din adamları arasında sapkınlıkta bir fark olmadığı gibi, inanç ve fikirde bunlarla beş bin yıl sonra gelecek müşrikler arasında da bir fark olmayacaktır. Mezhep imamlarının Ebu Hanife’yi kafir, zındık ve sapkın olarak görmelerinin tek sebebi, Allah Resulü’ne isnat edilen bazı sözlerin ona yakışmayacağını söylemeseydi. Yani Ebu Hanife, biz Kur’an ehli muvahhidler gibi yaşadığı zamana intikal eden rivayetlerin tümünü de inkar etmiyordu. Belki de uydurma rivayetlerin binde birine karşı gelmiyordu. Buna rağmen muhaddisler ve mezhep imamları ona her türlü hakareti yapmayı dinden bir farz gibi telakki etmişlerdir. Dolayısıyla Tevhid ve şirk mücadelesi on bin sene önce nasıl olduysa, bundan on bin sene sonra da aynı şekilde devam edecektir. Burada aklıma şu iki âyet geldi.

بَلِّغِ الْفُرَى نَقْصُ عَلِيكَ مِنْ أُنْبِيَآئِهَا وَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الْكَافِرِينَ

“İşte o ülkeler (ve halkları) onların haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Andolsun ki, elçileri onlara apaçık deliller getirmişlerdi. Fakat önceden (inanç atalarının) yalanladıkları gerçeklere (bunlar) iman edecek değillerdi. İşte kafirlerin kalplerini Allah böyle mühürler.”(Âraf-101)

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ

“Onların çoğunda, sözünde durma diye bir şey bulmadık. Gerçek şu ki, onların çoğunu yoldan çıkmış bulduk” (Âraf-102) Ancak vicdan sahibi insana acı ve ızdırap veren şey, bir ilâh gibi gösterilen bu mezhep imamlarının aklını biraz kullanan ve vicdanın sesini

dinleyen insaflı bir âlime nasıl saldırdıklarını ümmi halkın bilmesidir. Her müslüman kitabını, o kitaptaki dini, niçin indiğini, amaç ve hikmetini bilmekle sorumludur. Müslüman Allah tarafından indirilen vahyin aydınlığıyla, kimin sapkınlıkta bulunduğunu ve kimin hidayet üzerinde olduğunu bilmekle yükümlüdür.

İmamiyye Şia'sı, sahabenin büyük bölümünü Ehli Beyt'te sırt çevirmekle ve hilafet haklarını gasbetmekle suçladıkları için hadislerin nakli noktasında onlara karşı olumsuz bir tavır takınmışlardır. Şii din adamlarının büyük çoğunluğunun üzerinde fikir birliği ettikleri konulardan biri, Ömer ve ardından Buhari ve Müslim gibi ehli Sünnet hadisçilerinin Ali ve Ehl-i Beyt hakkındaki rivayetlerin ümmetin geneli tarafından dinlenmesini istemedikleridir. Şii dinadamlarına göre Ömer, hadis rivayeti konusunda çok katı ve yasakçı bir zihniyete sahip idi. Şia, bu ve benzeri sebeplerden dolayı hadis aktarımını İmam Zeynelâbidin, oğlu Muhammed el-Bakır, oğlu imamı Caferi es-Sadık gibi Ehli Beyt imamları ile sınırlı tutmuştur. Şia'nın önemli bölümünü oluşturan İmamiyye, Ehli Beyt imamlarının sözlerini ve içtihadî görüşlerini din için tamamlayıcı olarak görmüşlerdir. Çünkü onların gözünde Ehli Beyt, "Size iki şey bırakıyorum: Allah'ın kitabı ve itretim" (neslim) hadisinde ifade edildiği gibi Allah Resulü'nün Kur'an'ın yanında takip edilmesini emrettiği ikinci kaynağı oluşturmaktaydı. Şia din adamları, Allah Resulü'nün sürekli olarak kızı Fatıma ve amcasının oğlu Ali'nin evlerine gidip onlarla konuştuğunu, imamı Ali'nin de bu ziyaretlerde söylenenleri bir sahifeye yazdığını söylerler. Onlara göre Hazreti Ali'nin bu sahifesi elde bulunan hadis kitaplarının en sağlam olanıdır. Bu sahife ve kitap daha sonra masum imamlara geçmiştir. Allah Resulü'nün Hz. Ali'ye öğrettiği bu hadis kitabı her şeyi içerdiğinden mâsum imamlarda her şeyi bilirler. Şia, bu konuda bazı âyetleri delil olarak göstermiştir. Dolayısıyla Şii din adamlarına göre imamlardan gelen rivayetlerde kuşkuya yer yoktur. Çünkü Hz. Ali'nin yazdığı bu kitap imamlardan intikal etmiştir. Ali Şeriatî'nin bu konudaki görüşleri şöyledir. "İmamlar Kur'an'ı diğer insanlardan daha iyi anlar ve anlamlandırır" Şia din adamları Ehli Beyt'e nispet edilen

hadisleri, yaşadıkları dönemde yazıya döküp derlemişlerdir. Bunlar, büyük bölümü kaybolmuş bulunan “Usul’i- erbaa Mi’e =Dörtüyz asıl” olarak bilinir. Şeyh Ebu Câfer Muhammed Bin Yakub el-Küleyni (ö. H. 329) bu hadislerden ulaşabildiklerini Hicri dördüncü asırda “el- kafi” adıyla kitap haline getirmiştir. Şia’da “el-Kâfi” hadis kitabı, Ehli Sünnette bulunan “Buhari” kadar önemli bir şöhrete sahiptir. Küleyni’nin Kâfi’si iki bölümden oluşmakta olup birinci bölümü usul (itikat- iman) ikinci bölümü ise fürü (ibadet ve ahkamla) alakalı hadisleri içerir. “el-Kâfi, 34 kitap, 346 bab altında 16.000 civarında hadis içeren geniş bir hadis kitabıdır. (Dr. Haşim Maruf El- Hüseyini, Diraset, s 19, Sıtkı Necmi, Adva ale’s-Sahihayn, s 87)

Sonra Şeyh Saduk lakabıyla ünlenen Muhammed bin Ali bin Bâbeveyh El Kummi (ö.H.381 “Men lé yahduru’l-Fakih” adlı bir hadis kaynağı derlemiştir. Hadislerin senetlerine yer verilmeyen bu eserde 9.000’den fazla hadis bulunmaktadır. Bu İkisinden sonra gelen Şeyh Ebu Cafer Muhammed bin el-Hasan et-Tusi (ö.H. 380- 462) iki büyük hadis kitabı derlemiş olup bunlardan biri “Tehzibu’l-ahkam” diğeri ise “el-İstibsar fimé uhtilife mine’l-ahbar” kitabıdır. et-Tusi bu iki eserde “el-Kâfi”de bulunmayan bazı hadislere yer vermiştir. (a. g.e--s 292) Bu kitaplar, on birinci yüzyılda derlenen üç büyük hadis kaynağına kadar Şii fıkıhçıların vazgeçilmez başvuru kaynağı olmuşlardır.

Şia’nın diğer önemli üç büyük eseri şunlardır.

1-) “Vesâilu’şia fi ahkami’ş-Şeri’a” Muhammed Bin el-Hasan el Hurr el Âmili (H. 1032-1104) Bu eser telif edildikten sonra fıkıh âlimlerinin vazgeçilmez kaynağı haline gelmiştir.

2-) “el-Vâfi” Muhammed Muhsin el Feyz el-Kaşâni (ö. H. 1091)

3-) “Bihâru’l Envâr” Muhammed Bakır el Meclisi (H. 1027-1111)

Bunlar arasında “el Kâfi” inanç ve amelle ilgili hadislere birlikte yer verdiği için “Câmi” nitelikte “Sahih-i Buhari, Müslim, Sünen’i Tirmizi” benzeri bir hadis kaynağıdır. Diğer üç hadis kitabı

ise, sünnet ve hükümler içeren kaynaklardır. Bütün bu kitaplara Hicri dördüncü asırda “müstedrek ül-vesâil” adında ansiklopedik bir kaynak daha eklenmiştir. Şeyh Mirza Hüseyin en Nuri (Ö. M. 1320) tarafından kaleme alınan bu eserde “el Vesâil” adlı kaynakta yer almayan hadis ve rivayetlere yer verilmektedir. Bir diğer ansiklopedik eser, İmam Burucerdî gözetiminde hazırlanan “Camîu'l-ehâdisi'l fikihiyye” adlı eserdir.

Bu eser, fıkhi hükümler ile ilgili bütün rivayetlere senet ve metinleriyle birlikte yer veren çok geniş kapsamlı bir eserdir. Şia'nın hadislerine baktığımızda büyük bölümünün Ehli Beyt imamlarına dayandıklarını görürüz. Doğrudan Nebî (as)a dayandırılan rivayetler gayet azdır. Bu sebeptendir ki Şii din adamları 12 imamı fıkıhın kaynaklarından biri sayarlar. Yani on iki imam, diğer mezhep imamları gibi takip edilmeleri caiz olan müctehidler konumunda olmayıp Nebî (as) ın “Size iki şey bırakıyorum, Allah'ın kitabı ve itretim” (neslim, Ehlibeytim) övgüsüne mazhar olmaları bakımından tâbi olunması gereken yegane mercidirler. Sünnî din adamları da, hadisleri Kur'an'ın en önemli tefsiri ve pratik uygulaması olarak gördüklerinden, din için hadisleri yeterli kaynak olarak görmüşlerdir. Şia din adamları gibi, Sünnî din adamları da Kur'an'ın hadisler olmadan anlaşılmayacağını iddia ederler. Şia ve Ehli Sünnet din adamları Nebî ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmediklerinden dolayı Kur'an'da geçen bütün “Resul” kavramlarına “peygamber” yanılmasıyla “hadis ve “sünnet” anlamını yüklemişlerdir. Yani hadislerin Resul'ü temsil ettiklerini sanmışlardır.

Mesela: Sünnîlerin bu konudaki fikirlerine bir bakalım. Diyorlar ki: “Hadis ve Sünnet, fıkhi yönden olduğu kadar İslam kültür tarihi açısından da son derece önemlidir.” “Hadis malzemesi ve bunları bir araya getiren muazzam hadis külliyatı, sahihiyle, zayıfıyla ve hatta uydurma olanıyla İslam toplumunun dini, siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişiminin takip edilmesi açısından son derece zengin bir kaynak oluşturmaktadır.” “Bu kaynak, İslam'dan önce ve sonraki dönemlerde yaşayanların örf, adet, kültür ve folklorik özelliklerinin yanı sıra, onların başka dinden toplumlarla olan

ilişkilerine açıklık getirme bakımından da oldukça büyük bir öneme sahiptir” “Hadis ve Sünnet, İslami ilimlere delil, dayanak ve malzeme sağlama açısından en büyük kaynaktır. Çünkü bu ilimler hem ilgilendikleri alanlar hem de üzerinde tartıştıkları meseleler bakımından bu ikiliye (hadisler- sünnet) son derece muhtaçtırlar. “Bu yüzden hadis ilmi, İslami kültür tarihini araştırmak isteyenler için de başvurulması gereken en önemli referanstır” (Hadis ve Sünnet anlayışımız, Ay Yayıncılık Mayıs 2017, s.14, Prof.Dr Kadir Gürler)

Birkaç haftadan beri Şia ve Ehli Sünnet’in kaynaklarını ve bu kaynaklar ile ilgili yazılmış olan önemli eserleri araştırıyoruz. Gördüğümüz manzara aynen şöyledir. Şii ve Sünni din adamları, Allah Resulü adına iftira edilmiş hadisleri ve bu hadislerden çıkan yorumları din olarak kabul ederler. Dolayısıyla din adamları hadis kaynaklarını din için yeterli gördüklerinden dolayı artık Kur’an’a gitme gereği duymuyorlar. Yani kendisinden iki üç asır sonra uydu-rulan on binlerce hadis, Allah Resulü’nun dilinden çıkmış gerçek bir din olarak kabul eden birisi için, artık Kur’an’ın bir anlamı ve önemi kalmayacaktır. Çünkü onlara göre hadisler Kur’an’ın pratik hayata aktarılması olarak kabul edilmiştir. Şia ve Ehli Sünnet din adamlarına göre hadislere (sünnete) inanmak iman esaslarından biridir. Dolayısıyla beşer üretimi hadislerden çıkarılan emir, nehiy, haber, helal ve haramlara inanmayı Allah’ın Resulü’ne iman etmekle eşdeğer olarak görmüşlerdir. Beşer üretimi olan sözleri, ilâhi olan vahiyle karıştırmak büyük bir sapkınlıktır. Şia ve Ehli Sünnet din adamlarına göre hadislere karşı gelmek Allah Resulü’ne karşı gelmek anlamına gelmektedir. Aşağı yukarı İslam tarihinin ilk yıllarından bugüne kadar hadislerin yani sünnetin bir delil ve kaynak olduğunu söylemeyen bir eser olmamıştır. Onlara göre Allah’a itaatten kasdedilen Allah’ın gönderdiği kitaba yani Kuran’a, Kur’an’ın emir ve yasaklarına itaat etme, Resulüne itaatten maksadın ise sağlığında bizzat kendisine, onun emir ve yasaklarına, vefatından sonra da sünnetine yani hadislere itaat anlamındadır. Yine Nebi’nin hüküm ve kararlarına boyun eğmek, sağlığında kendisinin Kur’an’dan bağımsız olarak çeşitli konularda verdiği üküm ve kararlara itaat

etmek, vefatından sonra ise benzer konular karşısında Nebi'nin ortaya koyduğu çözümleri esas almak anlamına gelir. Dolayısıyla din adamlarına göre sünnete (hadislere) uymak sağlığında bizzat Allah Resulü'nün kendisine itaat ve boyun eğmekle olduğu gibi, bugün için sünnete uymak sünneti bize aktaran hadisler aracılığıyla gelen Nebi'nin mesajını iyi anlamakla mümkündür. Gerek Allah'a itaat ile Resulü'ne itaatin yan yana zikredildiği âyetler gerekse sadece Resul'e itaatten, onun hüküm ve kararlarına boyun eğmenin gerekliliğinden bahseden âyetler bugüne kadar bütün Şia ve Ehli Sünnet din adamları tarafından hep bu şekilde yorumlamıştır. Ve sünnetin (hadislerin) İslam'da en önemli delil oluşu bu tür yaklaşımlarla temellendirilmeye çalışılmıştır.

İşte on dört asırdan beri gelen ve temelinde Kur'an'sızlık ve koyu karanlık cehaletin bulunduğu bu anlayış sahiplerine "Kur'an'da neden "Nebi"ye ve "Muhammed"'e itaat etmenin emredilmediği, Kur'an'ı tilavet etme, hak, mubin, aziz, kerim, hak, üsvei hasene, tebliğ , tekzip, isyan, küfür, tasdik, helal ve haram kılma, karşı gelmeme gibi birçok kavramın sadece "Resul" ile ilgili olduğunu nasıl anlatacağız?

"Nebi'nin Allah'a karşı hata ettiğini, (Tevbe, 113; Tahrir, 1) "Resul'ün ise hatadan masum olduğunu, çünkü görevinin sadece Allah tarafından indirilen vahiy tebliğ etmek olduğunu, bundan dolayı Resul'e mutlak itaatin emredildiğini, Nebi'ye niçin itaatin emredilmediğini, Nebi'nin gece gündüz, yirmi dört saat, yirmi üç sene, her durumda, her an ve zamanda, vefat edinceye kadar "Nebi'lik" ünvanının ondan ayrılmayacağını, fakat "Resul'ün" kendisine vahiy gelip onu insanlara ulaştırdığı andaki konumu ile ilgili resmi bir görevlendirme olduğunu nasıl anlatacağız? Resul'ün bütün bağlantısının vahiy olduğunu, "Resul'ün hadislerle hiçbir ilişkisinin olmadığını, bu karanlık zihniyete nasıl anlatacağız?

Hadisleri Toplayanların Yaşadıkları Dönemler.

Buhari- 238; Müslüm- 243; Ebu Davud- 256; Tirmizi- 260; Nesai - 286; İbni mace- 263, Şiilerin sayıca en kalabalık kolunu oluşturan

“Caferiler”(İsna aşeriyye) hilafetin Hz Ali ve onun Hz Fatıma’dan gelen soyundan sadece on iki imama özgü olduğunu ve Kur’an’ı tam olarak sadece bu imamların anlayabileceğini ileri sürerler.

Bu imamlar şunlardır.

- 1-) Ali Bin Ebi Talip (öl. 40 /660)
- 2-) Hasan Bin Ali (öl. 49/ 669)
- 3-) Hüseyin Bin Ali (öl. 61/ 680)
- 4-) Ali Zeynel Abidin (öl. 92/ 710)
- 5-) Muhammed Bakır (öl. 114 /731)
- 6-) Cafer es sadık (öl. 148/ 765)
- 7-) Musa Kazım (öl. 183/ 799)
- 8 -)Ali Rıza (öl. 202/ 817)
- 9-) Muhammed Cevad (öl. 220/ 835)
- 10-) Ali el Hadi (öl. 254/ 868)
- 11-) Hasan el-askeri (öl. 260/ 873)
- 12-) Muhammed Bin Hasan el-askeri el-Mehdi.

Şia’ya göre on ikinci imam genç yaşta 260/ 873 yılından sonra gizlenmiş, yani evlerinin mahzenine girip kaybolmuş ve bir daha ortaya çıkmamıştır. Şia ve Ehli Sünnet’in hadis kaynaklarına göre “Gaib” olan bu İmam “Mehdi-i muntazar” “Beklenilnen Mehdi” kıyamet günü yaklaşınca tekrar dönecektir. Şia’nın dini önderleri olan büyük müctehidler (Âyetullahlar) bu (Gaib) imamın vekili durumundadırlar.

Yüce Allah, Kur’an’a karşı önyargıya sahip olanlardan nefret eder. Şöyle buyuruyor.

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ إِلَيْهِمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ
الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُنْكَرٍ جَبَّارٍ

“Onlar kendilerine gelmiş hiçbir delil olmaksızın, Allah’ın âyetleri hakkında tartışan kimselerdir. Bu ise Allah katında ve iman edenler katında büyük öfke ve gazap gerektiren bir iştir. Allah, her kibirli zorbanın kalbini işte böyle mühürler.” (Mümin-35) Allah Resulü’nün vahiy sayesinde değerli olduğunu ve tek görevinin vahyi tebliğ olduğunu bilmeyen mezheplerin cahil ulema bakın ne diyor? “... Ashabına kazandırdığı sevgi ve beşeri iletişim, çeşitli vasıtalarla nesilden nesile aktarılarak bugünlere kadar ulaşmış, her nesil de bunlardan payına düşen nasibi almıştır. Bu vasıtalarla en önemlisi, hiç şüphesiz ki hadis rivayetidir. Hadisler, bir taraftan Kur’an’da bulunan hukuka ve ahlaka ilişkin hükümler açıklayarak tamamlayan yegâne kaynaktırlar, bir taraftan da Allah Resulü’nün (onlar “peygamber” diyorlar) günlük hayat ve uygulamalarında ortaya koymuş olduğu örnek davranışları bize nakleden belgelerdir. Eğer Allah Resulü (onlar “peygamber” diyorlar) bir şeyi söylemiş, yapmış ya da bir davranışı onaylamışsa benzer durumlarda karşılaştığımız zaman bize ne yapacağımızı gösteren güvenilir bir rehberimizin var olduğundan emin olabiliriz.” (Hadis ve Sünnet anlayışımız, s. 19) Din adamlarına soruyoruz.

1-) Kur’an niçin indirilmiştir?

2-) Resul (aleyhisselam) daha hayatta iken, indirilen vahiy’le din yüce Allah tarafından tamamlanmadı mı?

3-) Allah Resulü insanları Kur’an’dan başka bir şeyle uyarması söz konusu mu?

4-) Nebi (a.s) ın Kur’an’dan başka bir şeye uyma veya Kur’an’dan başka bir inanç sistemi ve amel ortaya koyma yetkisi var mı?

5-) Dinin Allah’a özgü kılınması gerekmez mi?

Bu gibi sorulara din adamlarının doyurucu bir cevap veremeleri mümkün değildir. Çünkü bütün bu soruların cevapları en ince ayrıntısına kadar Kur’an’da kesin hükme bağlanmıştır.

1-) Din Allah tarafından indirilen vahiy ile tamamlamıştır. (Maide, 3, En’am, 114)

2-) Allah Resulü insanları sadece Kur'an ile uyarmıştır. (Kaf, 45, -Enbiya, 45- Enam- 19, 51, 70)

3-) İnsanlar sadece vahiy'den sorumlu tutulmuşlardır. (Zuhruf- 43, 44)

4-) Din ve hüküm olarak Kur'an yeterli bir kaynaktır. (Ankebut- 50, 50)

5-) Din ve hüküm olarak Allah'ın âyetlerinden ve hadisinden başka bir kitaba iman edilmez. (Casiye- 6; Mürselat, 50)

Nebi (a.s), dinin Allah'a özgü kılınması gerektiğini en iyi bilen kişi olduğu için vahiy'den başka bir şeye tâbi olmaz. (En'am, 106; Yunus, 109; Ahkaf 9; Yunus, 15)

Şii ve Sünni din adamları Nebi ile Resul'ün arasında bulunan farkları bilmediklerinden dolayı Kur'an kavramlarının bir çoğunu tahrif etmişlerdir. Tahrif, kelimeleri gerçek konumundan ve doğru anlamından kaydırmak anlamına gelmektedir. Tahrif ettikleri önemli kavramlardan biride "beyan" kavramıdır. Bu kavramı korunç derecede tahrif ederek uydurma hadislerine çok geniş bir alan açmışlardır. Yani din adamlarına göre Resülullah (aleyhisselam) a Kur'an'ı "beyan etme" yani detaylandırma ve açıklama yetkisi verilmiştir. Dolayısıyla hadisler de aynen Kur'an gibi hüküm koyar.

Onlara göre Kur'an "vahy-i metlûv" hadisler de "vahy-i gayr-i metlûv" dür. Yani Kur'an ile hadisler arasında tek fark, Kur'an namazda okunurken, hadisler namazda okunmazlar. Böyle derler ama yine de Kur'an'ın dışında olan "subhaneke, tahiyyat, salli barik ve kunut dualarını namazda okurlar. Gelelim "beyan" kavramının hangi anlama geldiğine. "Beyan" kavramı Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne götürüldüğünde çözülmesi en kolayı kavramlardan biridir. Daha bu basit kavramı anlayamamış olanlara dinin önemli meselelerini nasıl kabul ettireceğiz? Kur'an'da bulunan "beyan" kavramı

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ
يَتَفَكَّرُونَ

(O Resulleri) apaçık belgeler ve kitaplarla gönderdik. İnsanlara, kendilerine indirileni açıklaman ve onların da (üzerinde) düşünceleri için sana bu Kur'an'ı indirdik.” (Nahl-44) Halbuki bu âyette bulunan “litübeyyine” açıklayasın kelimesi, Allah Resulü'nün Kur'an'ı detaylandırma ve açıklama yani Kur'an'ı tefsir etmesi anlamında kullanılmış değildir. Kur'an'ın âyetlerinde bulunan “beyan” kavramı, vahyi açığa çıkarma, onu okuma ve duyurma, tebliğ etme ve gizlemeden ilan etme anlamında kullanılmıştır. “Beyan” kavramının hangi anlama geldiğini şu âyet açık bir şekilde ortaya koyar.

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُنْبِيْنَهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَّأُوهُ
وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبَيْسَ مَا يَشْتَرُونَ

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden, “ Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız” diyerek söz almıştı. Onlar ise bu emri kulak ardı ettiler, onu az bir değer ile değiştirdiler. Yaptıkları alışveriş ne kadar kötü olmuştur.” (Âli İmran-187)

Yukarıdaki ayette bulunan لَتُنْبِيْنَهُ لِلنَّاسِ “Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız”

وَلَا تَكْتُمُونَهُ “Onu gizlemeyeceksiniz” cümlesi, yani “beyan” detaylandırma anlamında değil, gizlemeden açıklama anlamında kullanıldığını ortaya koymaktadır. Çünkü Kur'an, yüce Allah tarafından açıklanmış ve en ince detayına kadar ortaya konmuş bir kitaptır. Nebi (aleyhisselam) Allah tarafından indirilen vahye bir kelime bile olsa detaylandırma yapamaz.

İşte konuyla alakalı âyetler.

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ

“Bu Kur'an, bütün insanlara bir beyan'dır.(açıklamadır) takva sahipleri için de bir hidayet ve bir öğüttür” (Âli İmran-138)

الرَّ كِتَابٍ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

“Elif. Lam.Ra (Bu sana vahyedilen) hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olan (Allah) tarafından âyetleri sağlamlaştırılmış, sonra da detaylandırılmış bir kitaptır.

أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّنِي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

Allah'tan başkasına kulluk yapmayasınız diye...” (Hud-1,2)

“... وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ...
لِّلْمُسْلِمِينَ

“... Ayrıca bu kitabı da sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik” (Nahl, 89)

“... مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ...
وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

... Bu Kur'an uydurabilecek bir hadis değildir. Fakat o, kendinden öncekileri tasdik eden, her şeyi açıklayan bir kitaptır. İman eden bir toplum için bir rahmet ve bir hidayettir” (Yusuf, 111)

Kur'an din ve hüküm olarak kendinden başka hiçbir kaynağı referans olarak vermez, hiçbir kitaba gönderme yapmaz. Tam aksine kendinden başka bütün kaynakları reddeder. Ancak vahiy Resul'un dilinde hayat bulduğu için yani Allah tarafından indirilen vahiy Resul'e geldiği ve bu vahyi Resul olan kişi dillendirdiği için ona itaat Allah'a itaat etmek gibi kabul edilmiştir. (Nisa- 80)

Kur'an'ın hiç bir âyetinde vahiy'den bağımsız olarak Nebi ve Muhammed'e itaat etme emredilmemiştir. İtaat sadece Allah'a, vahye ve Resul'e yapılacaktır. Şimdi Sünni din adamlarının şu cehaletine bir bakalım. Diyorlar ki: “Artık bundan sonra Resulullah'ın söyleyip yaptıkları Kur'an'dan ayrı düşünülmemeli ve bunlar (hadisler) Kur'an'ın bir parçası olarak değerlendirilmelidir.” “Zira Kur'an ve peygamber (hadisler- sünnet) ikilisi âdeta birbirine et ile tırnak gibi bağlanmıştır”

“Bunları birbirinden ayırdığımız zaman hem dinin gerçek anlamını kavrayamayız hem de dosdoğru yolu bulamayız” “Kur'an'ı Peygamberimizden ayrı düşünürsek çıkmaz sokakta dolaşır dururuz ve hiçbir yere varamayız” “Kitap, Nebi olmadıktan sonra kürekçisi olmayan bir kayık gibidir” “Bu kayıkla acemi yolcular hayat deni-

zinde ne kadar uğraşırlarsa uğraşınlar gitmek istedikleri yere varamazlarlar”.

“Her zaman olduğu gibi bugün de insan, İslam’ın idrakine ancak, Kur’an’ı Hz. Peygamber ve Hz. Peygamberi de Kur’an vasıtasıyla kavrayarak ulaşabilir.” (Hadis ve Sünnet anlayışımız.s.49, 50) Prof. Dr. Kadir Gürler)

Kur’an’a göre Resul’lük, sadece indirilen vahyin tebliğ edilip en güzel şekilde temsil edilmesi için son derece önemli ve şerefli bir makamdır. Gönderilen bütün elçilerin tek görevi, ilave ve değişiklik yapmadan, olduğu gibi Allah’ın mesajlarını insanlara ulaştırmak olmuştur.

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ
وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (Mâide-67)

Yani Resuller indirilen vahiy sayesinde değerlidirler. Resuller değerlerini indirilen vahiy’den alırlar. Allah’ın elçileri vazifeleri gereği kendilerine indirilen dinin gerçeklerini insanlara anlatırken asla onların üzerinde zorlama ve baskı kuramazlar.

RESULLER SADECE VAHYİ TEBLİĞ EDERLER.

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَاٰلِئ
وَلَا شَفِيعَ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

“Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları (o güne iman edenleri) Kur’an’ın ile uyar. Onlar için Rablerinden başka ne bir dost ne de bir şefaathçi vardır, belki sakınırlar” (Enam-51)

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ
وَعِيدِ (Kaf, 45)

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ

“(Ey Resul!) De ki: ben, sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat sağır olanlar ikaz edildikleri zaman bu çağırımı duymazlar” (Enbiya, 45)

“Resul’e düşen görev ancak (vahyi) tebliğ etmekten ibarettir”

(Maide! 99)

فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ...

“... Resullerin üzerine açık seçik tebliğden başka bir şey düşer mi? (Nahl, 35)

“Resullerin görevi, sadece vahyi tebliğ etmektir, âyetleri duyurmaktır.” şeklindeki ifadelerden hareket ederek Allah Resulü'nün görevinin sadece vahyi tebliğ etmekle sınırlandırmak Kur'an'ın emirlerine en uygun yol ve inanç olmaktadır. Zira söz konusu onlarca âyetin bağlam ve bütünlüğüne bakıldığında, bu ifadelerin Resullere karşı çıkan müşriklere yönelik elçileri teselli etmek amacıyla görevlerinin İslam'ı insanlara zorla kabul ettirmek değil, sadece vahiy'le Allah'ın emir ve yasaklarını duyurmak ve ilan etmek amacıyla kullanıldığı görülecektir. Yani Allah'ın elçileri bir anlamda “Biz sadece vahiy'le inanmış olduğunuz Allah'ın âyetlerini ulaştırıyoruz, artık onlara uyup uymamak size kalmış iştir. “Eğer vahyi dinler, onu dikkate alıp kendinize çeki düzen verip, tevhidi kabul ederseniz, kendinizi kurtarmış olursunuz, aksi takdirde çok büyük bir yıkım ve azap ile karşı karşıya kalacaksınız” demektedirler. Bu konuda şu âyetler muhteşemdir.

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ
قَدْ نَعَلِمَ أَنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ
اللَّهِ يَجْحَدُونَ (Yunus-108)

Yani Elçin'in yalanlanması kendi söylem ve ahlakı ile alakalı değildir. Tamamen kendisine indirilen vahiy ile alakalıdır. Lütfen şu âyete iyice dikkat edin.

قَدْ نَعَلِمَ أَنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ
اللَّهِ يَجْحَدُونَ (En'am-33)

Yukarıdaki âyet elçilerin sadece vahyi tebliğ ettiklerine dair en güzel bir örnektir. Eğer Resul vahiy'den bağımsız olarak bir şey söylemiş olsaydı Allah

فَأِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ

“...Onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler açıkça Allah'ın

ayetlerini inkar ediyorlar” demezdi. Çünkü Resul makam ve mertebesiyle Allah’ın âyetlerini tebliğ etmek ile vahiy’den bağımsız olarak Nebi ve Muhammed (a.s) ın sözleri birbirinden farklı şeylerdir. İşte bundan dolayı “tebliğ, tebyin, tekzib, tasdik, İsyân, şikâk, örneklik, kesin itaat ve ittiba, küfür, helal ve haram gibi kavramlar her zaman “Resul” bağlamında geçmesi “Resûl” kavramının vahiy’le eşit bir misyon olduğunu gösteriyor. Yani Resullük ile vahiy bir bütünün iki parçası hükmündedir. Dolayısıyla vahyin uyarılarını ciddiye almayan müşrikler karşısında elçilerin yapabilecekleri tek şey sadece vahyi tebliğ etmek, Allah’ın ayetlerini beyan, yani duyurmak ve açık olarak ilan etmektir. Bütün bu gerçeklere rağmen Şii ve Sünni din adamları, bağlayıcılık açısından farklılıklar arz eden sünneti (hadisleri) hiçbir ayırım yapmaksızın din olarak kabul etmişlerdir.

Taklit: Hayvanların boynuna takılan, yulardan alınmış bir kelimedir. “Taklit” “gerdanlık” anlamına gelmektedir. Yani yularını başkasının eline verip güdülen bir varlık gibi, akli kullanmadan, tefekkür etmeden ve hiçbir sorgulama yapmadan onun peşinden giden, hatta onun binlerce sene evvel yaptığının aynısını yapan bir kişiye “mukallit” yani “taklitçi” denir. Bu ahlak ve inanca göre başkasına ait itikad, fikir, söz ve hareketlerin doğruluğunun delilini, gerekçesini, hak ve batıl olup olmadığını araştırmadan olduğu gibi kabul etme anlamına gelmektedir. Kur’an, birçok âyetinde atalarını körü körüne taklit edenleri şiddetli bir şekilde kınamakta ve hidayet’in ataların uydurma dinini taklit etmede değil, Allah tarafından “inzal” indirilmiş vahiy dininde olduğunu açık olarak ortaya koymaktadır.

“...وَقُلْ أَمُنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ...”

“... de ki: Ben Allah’ın indirdiği kitaba iman ederim...” (Şura-15)

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزَلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزَلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

“Yine onlar, sana indirilene ve senden önce indirilene iman ederler,,,” (Bakara-4)

فُولُوا أَمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزَلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزَلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ

وَيَعْفُوبَ وَالْأَسْبَابِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

“De ki: Biz, Allah’a, bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Ya’kub ve oğullarına indirilenlere, Musa, İsa ve tüm Nebi’lere Rableri tarafından verilenlere iman ettik. Onları birbirinden ayırdetmeyiz. Biz ancak O’na teslim oluruz” (Bakara- 136) Evet hidayet kesin olarak Allah tarafından indirilen vahiy dininde aranması gerekir.

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ

“(Ey Nebi!) De ki: Eğer haktan saparsam, kendi aleyhime sapsam olurum. Eğer hidayeti bulursam, bu da rabbimin bana vahyettiği Kur’an sayesinde” (Sebe-50) Allah’ın indirdiği vahyin haricinde hidayet arayanlar sapıklığın bataklığında kalmaya mahkumdur.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُو كَانِ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

“Onlara, “Allah’ın indirdiğine uyun!” denildiğinde, “Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)a uyarız!” derler. Peki ama, ataları bir şey anlamayan, doğru yolu bulamayan kimseler olsalar da mı (onların yoluna uyacaklar)? (Bakara, 170)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُو كَانِ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

“Onlara, “Allah’ın indirdiğine ve Resul’e gelin” denildiği vakit, babalarımızı üzerinde bulduğumuz yol bize yeter” derler. Ya ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi?” (Maide-104)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَّلُو كَانِ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

“Onlara “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiğinde: Hayır, biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız, derler. Ya şeytan, onları alevli ateşin azabına çağırıyor idiyse?” (Lokman-21)

Ehli Sünnetin din adamlarına göre Nebi (a.s) dan asırlar sonra ortaya çıkan ve ona nisbet edilen rivayetler asla bir batıl içermez. Onlara göre “İster kavli (söz) ister fiili (eylem) isterse takriri (onay vermesi, yapılan bir şeye ses çıkarmaması) olsun hiç bir şey fark etmez. Yüce Allah Nebi (a.s) ın sözlerini bütün olumsuzluklardan korumuştur” (Sünnet Araştırmalarına Giriş, Sünneti Anlamada Yöntem, Prof. Dr .Yusuf El kardavi, s. 51) Sünni din adamları şöyle bir rivayet naklederler. “Abdullah bin Amr bin As.(r.a) Nebi (a.s) dan işittiği her sözü yazıyordu, “Ashab ona Nebi (a.s) da bir beşer olarak kızgınlık ve hoşnutsuluk hallerinde konuşan bir insan iken, ondan işittiğin her şeyi yazıyorsun öyle mi? diyerek onu kınadılar. Bunun üzerine Abdullah Nebi (a.s) a sordu.O da, ağzına işaret ederek şöyle buyurdu: “Yaz! Canım elinde olan Allah’a yemin ederim ki buradan haktan başka bir şey çıkmaz” (Müsned, 2,162-- Ebu Davud, ilim sahih bir isnatla rivayet edilmiştir. (Sünneti Anlamada Yöntem, Prof. Dr. Yusuf El kardavi s 51) Halbuki bir çok âyette Nebi (a.s) yapmış olduğu hatalardan dolayı Allah tarafından uyarılmıştır. Ancak Resul (a.s) kendisine indirilen vahyi tebliğ etmekle memur olduğundan dolayı vahye ihanet etmez yani vahyi insanlara ulaştırmada hata yapmaz. Fakat Nübüvvet özel bir hayat olduğu için Nebi olan kişi söz ve hareketlerinde hata eder. Mesela:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

“Cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, Müşrikler için af dilemek ne Nebi’ye yaraşır ne de iman edenlere” (Tevbe- 113)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَرْوَاجِكَ وَاللَّهُ
عَفُورٌ رَحِيمٌ

“Ey Nebi! Eşlerinin rızasını gözeterek Allah’ın sana helal kıldığı şeyi niçin kendine haram ediyorsun? Allah çok bağışlayan çok merhamet edendir” (Tahrim-1)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا

حَكِيمًا

“Ey Nebi! Allah’tan kork, kâfirlere ve münafıklara boyun eğme. Elbette Allah her şeyi bilmekte ve yerli yerince yapmaktadır” (Ahzab-1) Sünni din adamları Nebi (a.s) ın şöyle dediğini nakledeleler. “Dikkat ediniz, bana kitap (Kur’an) ve onunla birlikte bir misli daha verildi” (Ebu Davud, Sünen, 6-- Beyhaki, Sünen, 9, 332) Yine Sünni din adamları, insanları Kur’an’dan uzaklaştırmak için uydurdıkları meşhur rivayetlerden bir tanesi şöyledir. “Her kim Kur’an’ı kendi görüşüyle tefsir ederse, doğruyu bulsa da helak olur” Başka bir rivayette “kafir olur” denilmiştir. Şia’ya göre dünyada ve ahirette kurtuluşa ermenin tek yolu “Ehli Beyt Medresesi” ehli sünnet’e göre ise “ashabın ve tabiinin yolundan” geçiyor. Her iki fırka bu iddiaları ile alakalı yüzlerce hadis uydurmuşlardır. Din adamları, muvahhitleri sindirip susturmak için Nebi (a.s) adına şöyle bir rivayet daha uydurdular. “Dikkat edin! Bana kitab (Kur’an) ve onunla birlikte bir benzeri daha verildi. Dikkat edin! “Bana Kur’an ve bir benzeri verildi. Dikkatli olun! Karnı tok bir adamın koltuğuna yaslanarak şöyle söylemesi yakındır: “Siz Kur’an’a sarılın. Onda helal bulduğunuzu helal, haram bulduğunuzu da haram kılın” (Müsned, 4, 130-131, Ebu Davud Süne, 6, hadis no 4604) Demek ki, her zaman bu uydurmalara karşı gelen Kur’an ehli muvahhidler varmış. Din adamları onları karalamak ve susturmak için Nebi (a.s) ın adını kullanarak onun karizmatik kişiliğinden yararlanarak böyle basit ve akıl almaz rivayetler uydurdular.

Ehli Sünnet din adamlarının en çok değer verdikleri muhad-dislerden olan Tirmizi, Nebi (a.s) adına şöyle bir rivayeti kitabına almaktan utanmamıştır. Nebi (a.s) buyurmuş ki, “Dikkatli olun! Koltuğuna yaslanmış bir adama benden bir hadis ulaştığında belki de o şöyle söyleyecektir: “Aramızda Allah’ın kitab’ı var. Onda helal bulduğumuzu helal! haram bulduğumuzu da haram sayarız. Oysa Nebi’nizin haram kıldığı da tıpkı Allah’ın haram kıldığı gibidir” (Tirmizi, ilim- No: 2664) Nebi (a.s) adına iftira edilen bir başka rivayet şöyledir. “Kendisine benim emrettiğim ya da yasakladığım

herhangi bir emir geldiğinde sizden birinizi, koltuğuna yaslanmış olarak şöyle söylediğini görmeyeyim: “Bilmiyoruz, biz Allah’ın kitabında bulduğumuza uyarız” (Müsned, 6, 8; Ebu Davud, sünne 6, No: 4605; Tirmizi, ilim 10, No: 2663) Aslında onlar her ne kadar hadisler için dinde ikinci kaynak diyorlarsa da, Kur’an’ı bilmediklerinden ve onunla ilgilenmediklerinden dolayı dinlerini tamamen uydurma rivayetler ve bu rivayetlerin çözümü ve açıklaması olan fıkıh üzerine bina etmişlerdir. Yani Şia ve Ehli Sünnet’in kaynaklarını bilen yarı ümmi bir vatandaş bile dinlerinin Kur’an ile hiçbir ilişkisinin olmadığını açık olarak görecektir.

Ehli Sünnet’in âlimlerine göre Nebi (a.s) hadislerine başvurulması ve onun Kur’an’la birlikte şer-i hükümler için kaynak olarak alınması hususunda Ashab-ı Kiram İcma etmiştir. İnanç Şöyledir. “Şüphe edilemez bir gerçektir ki Ehl-i Sünnet mezheplerinde, fıkıh konularındaki hükümlerin çocuk sünnetle (hadislerle) sabit olmuştur. (Sünneti Anlamada Yöntem, Sünnet’in Teşrii Değeri, Prof.Dr. Yusuf El- Kardavi, s. 61)

Yukarıdaki cümlede görüldüğü gibi Ehl-i Sünnet mezheplerinde din tamamen rivayetlerin üzerine bina edilmiştir. Bakın dünya İslam âlimler birliğinin başkanı olan Prof. Dr.Yusuf El Kardavi bu konuda ne söylüyor. “Şayet fıkıh kültürümüzdeki sünnetlerle (hadislerle) onlardan doğan, onlardan alınarak detaylandırılmış hükümleri bir an için ortadan kaldıracak olursak, elimizde fıkıh (din) denilecek bir şey kalmaz! “Bundan dolayıdır ki, Kur’an’dan sonra ikinci delil olması itibariyle Sünnet (hadis) bahsi, gerek bütün fıkıh usulü (din) kitaplarında ve gerekse bütün ehl-i sünnet mezhepleri nezdinde oldukça geniş ve uzun bir konudur. Bu sahalarda çalışanların da bildiği gibi, bu kaynaklarda sünnet konusu; onun delil oluşu, sabit oluşu, kabul şartları, delâleti, Sünnet’in (hadislerin) kısımları vb. konuları içermektedir” (Sünneti Anlamada Yöntem, Sünnet’in Teşrii Değeri Yusuf el-Kardavi-s.61)

Yusuf El- Kardavi şöyle devam etmektedir. “Söylediğin bu husus, kıyas ve ta’lili (hükümün gerekçesine itibarı) inkar eden Zahiri

mezhebinden Davut ve İbn Hazm'dan, İslam fıkıh tarihinde Rey ekolü diye bilinen Ebu Hanife ile eshabına kadar bütün mezhepler için geçerlidir. "Dolayısıyla Rey ekolünün imamı Ebu Hanife'nin mezhebi hiçbir zaman hadislerden yüz çevirmemiştir. Ekolün diğer imamları da daima hadisleri delil olarak kullanmışlar ve hükümlerini hadislerin üzerine bina etmişlerdir." "Hanefi mezhebinin birçok kitabında görüleceği gibi fıkhi meselelerin birçoğu hadislere dayanmıştır" "Hadislerle dolu bir hazine olan Merğinani'nin el- Hidaye kitabı ile Hanefi muhakkik ve müctehid Kemaluddin İbn Humam'ın kitaba yazdığı "Fethul Kadir" adlı şerhi üzerinde düşünmemiz yeterlidir." (a. g. e- s.61- 62)

Şia ve Ehli Sünnet muhaddis ve müctehitleri dinlerini rivayetler ve bu rivayetlerden çıkan icthatların üzerine kurduklarından dolayı sürekli olarak bu fıkıhla uğraşmış Kur'an'a gitme ve ondan hüküm çıkarma akıllarına gelmemiştir. Dolayısıyla bu gelenekçilerin tek kaynakları Emevi- Abbasi devletleri döneminde uydurulan hadisler olmuştur. Din adamlarına göre Kur'an anayasa konumunda, hadisler ise onu açıklayıp yorumlayan kanun ve yönetmelikler pozisyonundadır. Ehli Sünnet din adamlarına göre Kur'an mucmeldir yani açık ve anlaşılır bir kitap değildir. Şia'ya göre ise, herkes Kur'an'ı kendi inanç ve mezhebine uygun olarak yorumlayabileceğinden, gerçek anlamını sadece 12 imam bilir. Özellikle mehdi-i muntazar gelecek ve işte o zaman Kur'an'ın gerçek manasını ortaya çıkaracaktır. Din adamlarına göre din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynak kabul etmeyenler yani hadisleri din ve hüküm olarak almayanlar sapkındır." (Suyuti, Miftâhu-l Cenne, s. 35, 36)

Din adamları diyorlar ki: "Allah'ın dinini ve şeriatın hükümlerini tam anlamıyla bilen bir Müslüman, mevcut uygulamalara karşı çıkarak hadislerin delil oluşunu inkar edemez" "İslam'ın yalnızca Kur'an'dan ibaret olduğunu söyleyemez" Çünkü şeriatdaki hükümlerin çoğu sünnet (hadislerle) sabit olmuştur. Kur'an'daki hükümler ise genellikle mücmel ve külli gaideler şeklindedir. (Sünneti Anlamada Yöntem, Sünnet'in Teşrii Değeri, Prof. Dr. Yusuf El-Kardavi s. 83) Yani bunlar, Kur'an'ın anlaşılır, detaylı, kolay ve yeterli bir

kitap olduğu yüzlerce âyet ortaya koymasına rağmen bu iftarıyı hâlâ yapıyorlar. Bunlara göre, “Bir kimse “Biz ancak Kur’an’da bulduğumuzu alırız” derse, ümmetin icmaı ile kafir olur” Dolayısıyla bu sözü söyleyen, kanı ve malı helal olan bir kafirdir, müşriktir” (Sünnet Araştırmalarına Giriş, Sünneti Anlamada Yöntem, Sünnet’in Teşrii Değeri Prof. Dr. Yusuf El- Kardavi, s. 84)

SONUÇ OLARAK:

Yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor.

حُفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا حَرَّمَ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَّفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ

“Kendisine şirk koşmaksızın Allah’ın hanif (saf kulları olun) Kim Allah’a şirk koşarsa sanki o, gökten düşüp parçalanmış da kendisini akbabalar (ABD, İngiltere, Fransa, İsrail, Rusya) kapışmış, yahut rüzgar onu ıssız bir yere (Akdeniz’in suları) sürüklemiş bir nesne gibidir” (Hac-31)

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

“Hep birlikte Allah’ın ipine (Kur’an’a) sınıksız yapışın, parçalanmayın. Allah’ın size olan (İslam) nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman kişiler idiniz de O, gönüllerinizi birleştirmişti ve O’nun (vahiy) nimeti sayesinde kardeş kimseler olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan da sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle açıklar ki doğru yolu bulasınız” (Âli İmran-103)

Şiilik ve Sünnilik “Kur’an Müslümanlığı sapkınlık ve büyük bir fitnedir” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Dini Allah’a özel kılan muvahhidleri karalama ve iftira” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Akıllı kullanmaya, sanat ve estetiğe, tefekkür ve sorgulamaya düşmanlık” demektir. Sünnilik “Muaviye, Yezid, Haccac bin Yusuf ve Mervan demektir. Şiilik “Eski İran inançlarının taşeronluğunu yapmak” demektir. Sünnilik “Kerbela ve Harre katliamının üzerini örtmek”

demektir. Şiilik ve Sünnilik “Asırlardan beri karanlık ve zulüm, katliam ve kaos, anarşi ve terör, cehalet ve taklit, yalan ve iftira, şirk yani kula kulluk” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Uydurma dinle insanları uyutmak, onları maddi- manevi sömürmek, Allah’ın âyetlerini oyun ve eğlence yapmak, indirilen apaçık mesajı gizlemek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Hakkı batıla karıştırıp, bile bile hakkı gizlemek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Dinde ihtilaf ve kargaşa, tefrika ve dağılma” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Dini, dünya menfaatine aracı yapmak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü bozmak, vahyin sistemini tahrip etmek, anlamını buharlaştırmak, hidayete bedel sapkınlığı satın almak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Yahudilik ve Hıristiyanlık” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Dini siyasallaştırmak, koltuk ve devlet, şan ve şöret yüzünden Kur’an’a kör olmak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Hangi gayri meşru yolla olursa olsun iktidar benim hakkım” demektir. Şiilik ve Sünnilik fetö” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Allah’a din öğretmek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Benim yolumun dışında kalanların hepsi cehennemlik kafirdir” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Allah ile aldatma ve din istismarı” demektir.

Şiilik ve Sünnilik “Kur’an’ı dirilerden esirgemek onu ölülerin ruhlarına armağan etmek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Para ve pul, iktidar ve dünya hayatı” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Allah’ın indirmediği vahiy yerine Buhari ve Müslim’i, Tirmiz’i ve Nesai’yi, Malik bin Enes ve Ahmet Bin Hanbel’i, Muhammed bin İdris ile Küleyni’nin el-Kâfisini din yapmak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Empyralist işgale önyak, oyun ve eğlence olmak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “İnsanı yaşatma, adalet ve merhamet yerine, devlete tapma ve ırkçılığı yaşatmak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Devlet insan için değil, insan devlet için vardır” demektir. Şiilik ve Sünnilik “İslamsız ve Kur’an’sız umre ve hac, halı ve mermer, gösterişli mâbetlerle göz boyama” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Mevlit ve türbe, insanları ölülerin çürümüş fikir ve ictihadlarına mahkum etmek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Hanif İslam dinine paralel din” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Allah’ın kitabını arkaya atma, insanları Allah’ın hida-

yet yolundan engelleme ve onu yamuk gösterme” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Daiş, Boko Haram, el Kaide, Haşdi Şabi, eş Şebab, canlı bomba” demektir. Şiilik ve Sünnilik “İlimde ve fikirde kadını yok saymak, cemaat ve tarikatlarla insan kaynaklarını israf etmek” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Kavram kargaşası, zihin bulanıklığı ve inanç karmaşası, esaret zinciri” demektir. Şiilik ve Sünnilik “İnsanları sünnete ittiba bahanesiyle şirkin her çeşidine bulaştırmak” demektir. Sünnilik, “Resmi bir iş için evine gelen misafiri akıl almaz bir şekilde parçalayan ve kimyasal maddelerle onu eriten vahşi inanç ve kötü ahlak” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Kur’an’a karşı ebedi düşmanlık” demektir. Şiilik ve Sünnilik “Dünya ve ahirette hüsrana” demektir.

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا أَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

“Dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar var ya, (Ey Resul!) senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allah’a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir” (En’am-159)

ÇOCUK SÜNNETİ ŞEYTANI BİR AMELİYATTIR

Neden Din Adına Yapılıyor?

Sünnet iddia edildiği gibi dinlerin tanrısal bir vahyi değildir. İbrahim'in, Mısır'daki seçkinlerin arasına girmek için yaptığı bir uygulamaydı. Çünkü, Antik Mısır'da sünnet, seçkin olmanın bir işareti olarak görülüyordu. Peki, Mısır'da sünnet hikayesi nasıl başladı? Sünnet, İslam'ın, "Habil ve Kabil" diye alıntılıdığı kişiler olan Mısır tanrıları Osiris ve Seth'in hikayesiyle başlar.

Hikayeyi kısaca özetlersek; Tanrılar Osiris ve Seth ile Tanrıçalar Nephtys ve İsis kardeşler. Seth, kardeşi Nephtys ile, Osiris de diğer kardeşleri İsis ile evlenir. Ama bir sorun vardır ve Seth de tıpkı Osiris gibi, güzel İsis'e aşiktir. Seth, İsis'e sahip olduğu için Osiris'ten nefret eder, onu öldürme planları yapar ve sonunda Osiris'i öldürüp parçalara ayırır. Seth, öyle nefret doludur ki, Osiris'in cinsel uzvunu da keser. İsis, Osiris'in farklı yerlere gömülen vücut parçalarını bulur ve birleştirir ama cinsel uzvu kayıptır. İşte o kayıp uzuv için halk tarafından törenler yapılır, kötü Seth lanetlenirken, iyi Osiris yüceltilir. Tanrı Osiris'e bağlılık yemini ederken, kimileri erkeklik uzvunu kökten keser, kimileri ise bir parçasını. Bu uygulama zamanla "Osiris'e bağlılık ritüeli"ne dönüşür ve sünnet olanların Osiris'in acısını paylaşan, kutsanmış/seçkin kişiler olacaklarına inanılmaya başlanır.

İbrahim Mısır'a giderken, Mısır'da sünnet çoktan yerleştiğinden, o da seçkinlerin arasına girmek için sünnet olur. İslam öncesi Arap toplumunda sünnetin olduğu bir gerçektir. İslam tarihini okuyanlar ilk müslümanlarda sünnet gibi bir sorunun olmadığını bilirler. Zaten herkes sünnetli idi. Sünnet, Mısır ve Yahudi toplumundan araplara geçmiş eski bir putperest uygulamadır. Ayrıca cinsellik açısından çok zararlıdır. Çünkü sünnet derisinin alınması uzun süreli cinsel ilişkiyi engeller ve organın doğal görünümünü bozar.

Tıp okuyanlar bu konuda gerekli açıklamayı yapabilir. Lütfen çocuklarınızı sünnet ettirip onlara zarar vermeyin !

Dünyada Sünneti Öneren Tek Bir Sağlık Örgütü Yoktur!

Kesilen parça içinde sinir uçlarının kan damarlarının, salgı bezlerinin bulunduğu bir mekanizma. Üst deri cinsel hazzı arttırır. Sünnetle birlikte erkeğin cinsel hazzı yüzde 51 ile yüzde 80 arasında azalır.

Op.Dr. Oytun İdil (Cerrah)

Bir kere sünnet derisinin bir fonksiyonu var, penis başının cildini dış etkenlerden koruyor. Tüm canlılarda sünnet derisinin fonksiyonu budur. Birçok hasta yetişkin olduğunda bu durumu öğreniyor bize baş vuruyor. Ben neredeyse anne babasına dava açmaya kalkacak kadar sinirli hastalar gördüm, “benim rızam olmadan bana böyle bir kötülüğü nasıl yaparlar” böyle hastalar gördüm meslek hayatımda... Kısacası sünnetin sağlık sorunlarından başka hiç bir faydası yoktur. Dünyada sünneti öneren hiçbir sağlık örgütü yoktur... Sünnet sağlık açısından çok zararlıdır. Çocuk hakları ihlalidir.

Dr. Tülin Bellisan Sayman

Penis başının üzerindeki deriyi kesmek, göz kapağını kesmekten fazlasıdır. Sünnetin sağlığa büyük zararları vardır...

Op. Dr. İbrahim Karaman (Cerrah)

Ben genel cerrahi uzmanı olarak binlerce sünnet yaptım. Sünnetle ilgili olarak sağlık yararlarının hepsi palavradır ve insanları

sünnet olmaya ikna etmek için yapılmaktadır. Kesinlikle kanmayın...

Pr. Dr. Georg. C Deniston (M.D.M.P. H., founded Doctors Opposing Circumcision)

Dünya üzerinde Çocuk sünnetini tavsiye eden bir tane bile ulusal tıbbi topluluk olmadığını biliyor muydunuz? Evet doğru duydunuz. Hiçbir ulusal tıbbi topluluk sünneti önermiyor. Bunun bir çocuğa yapılması vahşettir. Vahşi ve zalimce bir eylemdir. Sünnet kalıcı hasar verir. Kimsenin bu gereksiz prosedüre rızası olmayan birine yapmaya hakkı yoktur .

SİHİR VAR MI?

Büyü veya sihir, olağanüstü güçler yardımıyla doğal dengeyi yani yaratılış yarasını etkileyerek sonuçlar elde etme esasına dayanan faaliyetler için kullanılan bir terim.

Harikulade

Alışılmışın dışında tabiattaki işleyişi belirli zamanlarda bozan tabiat üstü olaylar için kullanılan bir terimdir. Sözlükte “bir şeyi olduğundan başka türlü göstermek, aldatmak, oyalamak; birinin ilgisini çekmek, gönlünü çelmek” mânalarında masdar olan sihr kelimesi “hile, aldatma; sebebi gizli kalan iş” anlamlarında isim olarak da kullanılmaktadır. Sihir terimini “el çabukluğu, göz boyama ve yaldızlı sözler söyleme yoluyla gerçekleştirilen hile ve aldatma işi, şeytanla yakınlık kurup ondan yardım alma ve nesnelere şekli değişirme iddiası” diye tanımlamak mümkündür. Sihir ayrıca “kötü ruhlu varlıklar tarafından ortaya konan bazı eylemler ve gösteriler, meydana geliş şekli açık olmayan bir olayı gerçeğe aykırı biçimde gösteren işlemler” şeklinde de tanımlanmıştır. Türkçe’de sihir karşılığında büyü kelimesi kullanılmakla birlikte el çabukluğu ve illüzyon gibi teknikleri içine alan sihrin büyüden daha kapsamlı olduğunu söylemek mümkündür. Sihir uygulayan kimseye sâhir veya sihirbaz denir.

İlkel toplumların hayatında önemli bir yeri bulunan sihir Mısır,

Bâbil, Hint ve Grek medeniyetlerinde geniş biçimde icra edilmiş, yahudi ve hıristiyan otoritelerinin büyücülere ağır cezalar vermesine rağmen bu uygulamanın önüne geçilememiştir. Câhiliye Arapları'nda kehanet gibi sihir de yaygın olup bunlar, Allah adına yeryüzünde iş gördüklerine inandıkları cin ve şeytan gibi görünmeyen varlıklarla irtibat kurarak sihir yapıldığını düşünüyorlardı. Putperestlik gibi sihri de başka kültürlerden alan İslâm öncesi Araplar'ı tılsım, havas, rukye, azâim ve şa'beze gibi büyü çeşitlerinden de haberdardı. Ancak en fazla uyguladıkları sihir türü cinlerle irtibat kurarak yapıldığına inanılan azâimdi. Câhiliye döneminde daha çok yahudiler sihirle meşgul oluyordu. Bununla birlikte kaynaklarda Necran Arapları'nın da sihir eğitimi aldıkları, yine Cürhüm kabilesinin Eski Mısırlılar gibi yapay yılanlarla insanları korkuttukları ve Yemenliler'in kalelerini tılsımlar sayesinde Farslar'a karşı korudukları şeklinde bilgilere rastlanmaktadır. Kur'ân-da sihir ve türevleri terim anlamıyla altmış yerde geçmekte, bunların kırktan fazlası Mûsâ, Hârûn ve Nebi (a.s) ile ilgili âyetlerde yer almaktadır.

Sâlih, Şuayb ve İsâ (a.s) in muhataplarınca büyücü veya büyülenmiş diye nitelendirildiğini belirten âyetlerde sihirle ilgili kelimeler kullanılmış, bu iddiaların iftiradan ibaret olduğu, inkârcıların eskiden beri Nebi ve Resuller hakkında böyle sözler söyledikleri bildirilmiştir. Kur'ân birçok âyette Mûsâ'nın sihirbaz olmadığını, rakiplerinin sihrini sihirle değil Allah'ın âyetleri ve yasasıyla etkisiz hale getirdiğini ve diğerlerinin ortaya koyduğu şeylerin aldatmacedan ibaret bulunduğunu açıklamaktadır.

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَانظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ (Âraf-103)

وَقَالَ مُوسَىٰ يَا فِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ
(مَعِيَ) بَنِي إِسْرَائِيلَ (105)

Bazı müfessirler, Âişe ve Zeyd b. Erkam kanalıyla nakledilen iki değişik hadise dayanarak (Buhâri, "ib", 47; Müslim, "Selâm", 43; İbn

Mâce, “ib”, 45; Nesâî, “Tahrîm”, 20)

Lebîd b. A’sam adında birinin Nebi (a.s) a büyü yaptığı, bunun etkisiyle Resûlullah’ın yapmadığı şeyleri yapmış gibi hayal etmeye başladığı, ardından iki melek tarafından durumun kendisine haber verilip büyü malzemesinin Zervân Kuyusu’na atıldığı bildirilmektedir. Halbuki birçok âyette Nebi (a.s) ın Allah’ın koruması altında olduğu ve Kur’an’ın, zihnine iyice yerleşmesini sağlamak üzere kendisine peyderpey indirildiği belirtilmiştir. Bazı sihir çeşitlerinin olağan üstü bilgi ve güç iddiasına dayanması sebebiyle tevhide aykırı bir inanç olarak değerlendirilmesi gerekir. Bazıları ise hile ve sahtekârlık gibi ahlâk dışı davranışlardan ibarettir. Bunun yanında sihir sosyal hayatın bir olgusu gibi görülerek onun daha çok iman ve ahlâk açısından doğuracağı olumsuz sonuçlar üzerinde durulması gerekiyor. Konuyu kamu düzeni açısından ele aldığımızda sihrin toplum hayatında meydana getirdiği zararlar açısından yasaklanması gerekiyor. Bilim insanlarının da sihir ve kehanet gibi kötü faaliyetler karşısında kararlı bir tutum sergilemeleri çok önemlidir. Sihir, câhiliye geleneğinin değişik şekillerde yaşamaya devam etmesinden başka bir şey değildir. Bu sebeple yıldızların etkisine dayanan gizemli sihir çeşitlerini dinin dejenerasyonu sonucu ortaya çıkmış metafizik anlayışları yansıtan bir inançtır. Sihrin göz bağıcılığa dayanan türlerinin ise doğrudan imanla değil amel ve ahlâkla ilgili eylemler niteliği taşıdığı, burada bazı gizli yetenek ve bilgilerin kullanılması suretiyle insanların aldatılması, istismar edilmesi ve zarara uğratılmalarının söz konusu olduğu söylenebilir.

Sihir Hakkında En Önemli Âyet

وَاتَّبِعُوا مَا نَزَّلْنَا مِنَ الشَّيَاطِينِ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلَّمُوا لِمَنْ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرُّوا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

“Süleyman’ın hükümranlığı hakkında şeytanların tilavet ettik-

lerine uydular. Halbuki Süleyman kafir olmadı. Fakat şeytanlar (Süleyman hakkında uydurdukları yalan rivayetlerle) kafir oldular. Çünkü insanlara (akıllarını başlarından alacak) sihri (hurafeleri) öğretiyorlardı. Babil’de Harut ve Marut adındaki iki meleğe de bir şey inmedi. Hiç kimseye de biz ancak fitne için gönderildik, sakın kafir olmayasınız” diye bir şey öğretmiyorlardı. (İddianıza göre) o iki melekten kadın ile eşinin arasını ayıracak şeyleri öğreniyorlardı. Halbuki Allah’ın (yasası) olmadan onunla hiç kimseye zarar veremezler. Onlar kendilerine zarar verecek, kendilerine hiçbir yararı olmayan şeyleri öğreniyorlardı. Andolsun onu (bu hurafeleri) satın alanların ahirette bir payları olmadığını da iyi bilirler. Karşılığında sattıkları şey ne kadar kötü olmuştur. Keşke bunu bilselerdi.” (Bakara-102) Yukarıdaki âyette bulunan “sihir” kavramı, insanları Allah’ın hidayet yolundan engelleyen din adamlarının uydurduğu hurafelerdir. Yoksa Allah’ın yaratılış yasası gereği şeytanların insanlara sihir öğretmeleri mümkün değildir. Kur’an’ın rivayetlere “sihir” demesinin sebebi insanların beyin ve zihinlerini Kur’an’dan uzaklaştırıp büyülediği içindir. Dolayısıyla yukarıdaki âyette geçenler Yahudi din adamlarının uydurdukları hurafelerdir. Kur’an Yahudilerin bu hurafelerini deşifre ederek reddediyor. Sihir bir aldatmacadan ibarettir. Yani gerçeklerle hiçbir ilişkisi ve etkisi bulunmamaktadır. Âyette sihrin öğretilen ve karı koca arasını açıp zarar doğuran bir şey olarak nitelendirilmesi, ilk bakışta onun bir gerçekliğinin bulunduğunu düşündürse de aynı eylem ve sonuçların herhangi bir kurala bağlı olmayan tekniklerle meydana getirilebileceği ve yapılan işin “küfür” olarak nitelendirilmesi bunun bâtıl bir inanç olduğu görüşünü desteklemektedir. Buna göre âyette sihrin etkisi, onun hakikat olmasından değil muhatap üzerinde bıraktığı psikolojik etkiden kaynaklanmaktadır

Tâhâ 69. âyette geçen

وَأَلْقَ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاجِرٍ وَلَا يَفْلِحُ
السَّاجِرُ حَيْثُ أَتَى

“Sağ elindeki (değneğini) at ki, onların ürettiklerini yutsun.

Şüphesiz yaptıkları ve ürettikleri bir sihirbaz hilesidir. Sihirbaz ise nereye varsa kurtuluşa eremez.”

Kaldı ki sihirbaz hangi amacı güderse gütsün asla kurtuluşa ulaşamaz” ifadesi ile Furkan 8. âyette yer alan

“... وَقَالَ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ...”

“Zalimler;” Siz ancak sihirlenmiş bir adamın peşinden gidiyorsunuz dediler)” mealindeki ifadeyi, sihrin objektif gerçekliğini inkar etmeyi gerektiren Kur’ani deliller arasındadır. Bu son âyetteki açık ifadeye göre, eğer Nebi (a.s) gerçekten sihirlenmiş olsaydı zalimler bu iddialarından dolayı kınanmayı hak etmezlerdi. Bütün bu gerçeklere rağmen Ehl-i Sünnet din adamları sihrin nesnel gerçekliği bulunduğu inancından hareketle, Bakara 102 âyette söz edilen Hârut ve Mârut adlı iki meleğe sihir bilgisi verildiğini kabul etmişlerdir. Halbuki ayetteki “mâ” harfinin edatının nefy (olumsuzluk) manasında kullanılmıştır. Yani söz konusu harf, “Süleyman hakkı inkar etmedi” ifadesine matuftur; dolayısıyla âyetin ilgili kısmı “Ne Süleyman hakkı inkar etti ne de o iki meleğe sihir bilgisi indirildi” manası taşır. Çünkü sihirbazlar sihri Süleyman (a.s)a nispet ediyorlar ve bu sihrin Babil’de Hârut ve Mârut adlı iki meleğe indirilen bir şey olduğunu ileri sürüyorlardı. İşte Allah bu âyette her iki iddiayı da reddetmiştir. Ayrıca

“... وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ ...” ifadesinin başında bulunan “mâ” harfi de nefy (olumsuzluk) manasındadır. Bu takdirde ifadenin anlamı, “Onlar hiç kimseye sihir öğretmiyorlar; tam tersine insanları çok şiddetli bir şekilde bundan men ediyorlardı” şeklinde olur. Bu söylediklerimizin aksi düşünülecek olursa,

1-) Allah’ın sihir bilgisi vahyettiğini kabul etmek gerekir. Bunu kabul etmek mümkün değildir. Çünkü sihir gerçeği inkar ve abesle işigaldir. Yüce Allah’a bu tür bir isnatta bulunmak asla caiz değildir.

2-) Âyetteki

“... وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ ...” cümlesi sihir öğretmenin küfür olduğunu ortaya koyuyor. Meleklerin sihir öğret-

tikleri kabul edildiği takdirde, onların kafir olduklarını söylemek gerekir; ancak bunu söylemek de mümkün değildir.

3-) Nebilerin sihri öğretmek için gönderildiklerini kabul etmek olanaksızdır. Aynı hüküm melekler için de geçerlidir.

4-) Son olarak sihir ancak kafirlere fasıklara ve inatçı şeytanlara izafe edilir. Allah'ın yasakladığı ve ahiret azabıyla tehdit ettiği kötü bir iş nasıl olur da Allah izafe edilir? Kaldı ki sihir batılı hak gibi gösteren bir aldatmacadır. Yüce Allah'ın göklerdeki ve yeryüzündeki yaratılış yasası ise onu ortadan kaldırmak tarzında cereyan etmiştir. Nitekim yüce Allah Musa (a.s) ve Firavun kızasında,

فَلَمَّا أَلْقُوا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ
عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ

“Sihirbazlar atacaklarını atınca, Mûsâ dedi ki: “Sizin bu yaptığınız sihirdir. Allah, onu elbette boşa çıkaracaktır. Çünkü Allah, bozguncuların amelini ıslah etmez.” (Yunus-81) buyurmuştur.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

“Biz de Mûsâ'ya, “Elindeki değneğini at” diye vahyettik. Bir de ne görsünler o, onların uydurduklarını yutuyor.” (Araf-117)

فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

“Mûsâ da asasını attı. Bir de ne görsünler, asa onların düzdükleri sihir takımlarını yutuyor.” (Şuara-45)

Âyetlerde bulunan يَأْفِكُونَ uydurduklarını kelimesi önemlidir. Yani gerçek anlamda yapılan bir sihir yoktur. Tamamen ilmi bir munazara ve mücadele yapılmaktadır. Şimdi şu âyetlere bakalım.

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ

“Sihirbazlar gelince Mûsâ onlara, “Atacağınızı atın (hünerinizi ortaya koyun)” dedi. (Yunus-80)

فَلَمَّا أَلْقُوا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ
عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ

“Sihirbazlar atacaklarını atınca, Mûsâ dedi ki: “Sizin bu yaptığınız sihirdir. Allah, onu elbette boşa çıkaracaktır. Çünkü Allah, bozguncuların işini düzeltmez.” (Yunus-81)

وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ

“Suçluların hoşuna gitmese de, Allah, hakkı sözleriyle gerçekleştirecektir.” (Yunus-82)

وَمَا تَنْفَعُ مِنَّا إِلَّا أَنْ أَمَّنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا
وَتَوَقَّفْنَا مُسْلِمِينَ

“Sen sırf, Rabbimizin âyetleri bize geldiğinde iman ettiğimiz için bize hınc duyuyorsun. Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır ve müslüman olarak bizim canımızı al.” (Âraf-126)

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيَاتِنَا
أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْعَالِيُونَ

“Allah, “Seni kardeşinle destekleyeceğiz ve size bir güç vereceğiz de âyetlerimiz sayesinde size (kötü bir amaçla) ulaşamayacaklar. Siz ve size uyanlar, galip gelecek olanlardır” dedi. (Kasas-35)

ENTELEKTÜEL KİMDİR?

Kimsenin kalbini kırmak, aşağılamak ve kimseyi hor görmek gibi bir amacımız yoktur. Bilimsel ve evrensel bir gerçektir ki, cehalet bir felaket olduğu gibi, aynı zamanda bir mutluluktur. Bu tüm dünyada, bütün ülkelerde var olan bir gerçektir. “Cehalet mutluluktur.” Çünkü bilmediğiniz şey sizi üzmez ve vicdanınızı rahatsız etmez. Bilmiyorsan üzülüyorsun. Ama işin gerçeğini biliyorsan üzülüyorsun. Bilgi insanı özgür kılıyor ama aynı zamanda mutsuz ediyor. Bilgisiz ve şuursuz insan umursamaz ve üzmez, vurdum duymaz olur, hiç kaygılanmaz, dünyadan asla haberi olmaz. Çevresinde olup bitenler bir yana, kendi durumundan bile haberi olmadığı için, içinde bulunduğu toplumda duygusal olarak acı çekmez. Halkın cahilleştirilmesi, bilinçli olarak cahil tutulması, politik bir stratejidir. Cahillik Politik bir stratejidir. Cehaletin, tahsil yapmama, akademisyen olmama ve kariyer yapmamakla bir ilgisi yoktur. Cehalet, ahlak, davranış, düşünce, hareket ve karakterle ilgili bir durumdur. Entelektüel dediğiniz, aslında öyle beş tane üniversite diplomasının olması veya beş tane yabancı dilin bilinmesi değildir. Entelektüel, toplumun derdini dert edinen insandır.

Selefilik

Nebi (a.s)ın vefatından sonra yani son vahyin tarihinde “İslam’ı aklın ışığında anlayalım, Kur’an’ı mümkün merteye günün ihtiyaçlarına göre yorumlayalım” diyen reyci, akılcı bir damarla, bunun karşısında durup, “kardeşim, din senin aklının ahkam keseceği bir alan değildir. Din denen şey Kur’an’dır, Nebi (a.s) ın söyledikleri ve yaptıklarıdır, birde onun etrafındaki sahabenin bize aktardıklarıdır, din bunlarla tamamlanmıştır. Söylenecek her şey söylenmiştir, sen söyleneni oku, yerine getir aklını bu işe karıştırmayacaksın.” diyen Ehl-i hadis de karşı kutupta yer almıştır. Bu, dini anlama çatışmasından çıktı, fakat daha sonra etnik bir çatışmaya dönüştü. Yani kültürel ve etnik reyci akım, daha çok Arap olmayan unsurlardan oluşan bir ekolü temsil etti. Ehl-i hadis dediğimiz ekol ise, daha çok Emevi-Arap dinciliğini temsil ediyordu.

Nebi (a.s) ve sahabe döneminde dini hayat için Kur’an yeterli görülüyordu. Bir düşünün, Mâverâünnehirde Yahudilik’ten Hristiyanlığa, Mecüsilik’ten, Hinduizm’e, Maniheizm’den Brahmanizm’e kadar her türlü inancın cirit attığı bir coğrafyada bambaşka bir kültür dünyasında gözünü açmış yetişmiş, önüne konulan rivayet diniyle tanışmış, bu anonim dinin anlattığı birçok şey onların dünyalarında bulunmuyordu. İster istemez bu dinin kaynağının kendi dillerine tercüme edilmesini isteyen, aklını kullanan, mantıklı rey ehli de vardı. İşte bu ehli hadis, Nebi (a.s) dan sonra, İmam Şafi’nin

de içinde yer aldığı Ahmet Bin Hanbelle birlikte sembolleşen bir zihniyet olarak tarihe geçti. Fakat bu sistematik bir Selefilik değildi. Sistematik Selefilik, Hicri 661- 720; Miladi 1263- 1328 yılında vefat eden Takuyüddin İbni Teymiye tarafından geliştirildi. Ehli Hadisin ve Ahmet Bin Hanbel'in referanslarını kullanarak, dini, aklın ve nasların yorumlanmasının dışında tutarak, bu ilk dönemin Ehli Hadis paradigmasını sistematize etti. Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü, kavramlarının hangi anlama geldiğini, Nebi ve Resul'un arasında bulunan farkları bilmeyen İbni Teymiye, şöyle bir kaygı taşıyordu. "Öze ve ana kaynaklara dönelim, İslam'ı mümkün meritebe en rafine haliyle yeniden kuralım. Bunu da kuracağımız adres ana kaynaklar olacaktır."

Yani ona göre İslamın üç kaynağı vardı. Kur'an, sünnet bir de sahabe. İbni Teymiye, akıl, makıl, felsefe, mantık gibi şeyleri kesinlikle dışarıda tutuyordu. İbni Teymiye'yi böyle bir kaygıya sevk eden şey, yani Selefiye'yi yani ehli hadis düşüncesini sistematik Selefiye'ye dönüştürme düşüncesini, bir ayağı Moğol istilasının yarattığı büyük ölçekli travmaydı. İkincisi, Haçlı seferlerinin üst üste gelmesi, üçüncüsü Fatimi-Bâtını İsmailiye'nin entellektüel ve felsefi olarak Sünni dünyayı adam akıllı silkelemesiydi.

Mesela Selçuklu veziri Nizamülmülk'ün önderliğinde kurulan ve bugün Türkiye'deki İslam'ın sığ, katı, gelenekçi, mezhepçi bir İslam anlayışının yaygın olmasının arkasında Nizamiye medreseleri vardır. Nizamiye medreselerinde mezheplerin tüm ilimleri okutulur, ama felsefe, mantık, akli ve muspet ilimler mevcut değildi. Bu medrese geleneğinin içerisinde Şâfi ve Eşari hakimdi. Maturidiliğin adı bile anılmıyordu. Ehl-i Sünnet geleneğinde Hanefilik, Şâfilik, Mâlikilik, Hanbelilik mezhebin ameli boyutunu temsil ederken, Maturidilik ve Eşarilik, imani yönünü temsil etmektedir. Türkiye'de Maturidilik, ismi olup da kendi olmayan bir mezheptir. Tarih boyunca hep ihmal edilmiştir. Bunun bir çok sebebi vardır. İbni Teymiye döneminde İslam dünyasının genel ve büyük bir krizi vardı. İbni Teymiye yedinci yüzyılda bu krizi şöyle formula ediyor.

- 1-) Kur'an
- 2-) Sünnet
- 3-) Sahabe görüş ve ictihatları

Yüzyıllar sonra Selefilik bir daha patladı. Osmanlı'nın şahsi manevisinde İslam dünyasının darmadağın olduğu 1. Dünya Savaşı yıllarıdır. Selefilik bu zamanda bir daha iyi yol aldı. Cemalettin Afgâniler, Muhammed Abduhlar, Reşit Rızalar. Bu zihniyet ana kaynaklara dönüş söylemi olarak Mehmet Akif'e kadar geldi. Hani Mehmet Akif'in "doğrudan doğruya Kur'an'dan alıp ilhamı, asrın idrakine söyletmeliyiz İslam'ı" sözünde daha rafine bir İslam anlayışı vardır.

Tek kaynak Kur'an referanslı. Son Selefilik, biraz siyaset, biraz rivayet karışımı Osmanlı'ya karşı savaşan ve bağımsızlığını ilan eden bir Vahhabi hareketi ve Selefiligi ortaya çıkıttı. Vahhabilik genelde Ahmet Bin Hanbel'e, özelde ise, İbni Teymiye'ye daha yakın kendisini görür. Fakat Vahhabilik bildiğiniz çöldeki Arap bedeviliğinin çapını ve idrakini temsil eden yani şu dışarıdaki dallı budaklı bol yapraklı çınar ağacını çırılçıplak buda, ortaya ne çıkıyorsa, İslam'ı o şekilde anlayan kupkuru bir zihniyet, aslında dini ve imani bir yol olmaktan ziyade bir siyaset mezhebidir. Bugünkü Selefilik diye ortaklıkta gezen yapı böyledir. İbni Teymiye'nin parmak ısırtacak düzeydeki fikirlerini, dilini, üslubunu, tercihlerini beğenmeyiz ama ben alimim diyen adam, İbni Teymiye'nin aklı ve nakli anlatan bir çok eserinde İbni Sinayı, Fahrettin Razi'yi nasıl sirim sirim silkelediğini görünce, o Selefilige rahmet okunur. Bugünkü selefilik, mağara adamı, paço, tepeden tırnağa yobaz, man kafalı bir Selefilik yani Vahhabiliğe daha yakın bir Selefiliktir. Sen Hanefi idin, altından Taliban üretebildin yani. Talibanın altyapısı İbni Teymiye'den gelmiyor. Taliban, Pakistan medreselerinde Hanefi mantığıyla yetiştirildiler, bakın ortaya ne çıktı?

Bugün Türkiye'de Selefilikten nefret eden hatta tehdit gibi gören cübbeli Ahmed'in temsil ettiği mezhep, içinde bulunduğu

sufi geleneğin din anlayışı, İslam kavrayışı, bildiğimiz o Selefi zihniyetle tıpatıp aynıdır. Zerre kadar esnemeyen, Arap ritüellerinin tamamını şekil olarak, formel olarak İslam kabul eden bir anlayışa sahiptir. Ali Özek, Fatih Camiinde Keşşaf dersleri okuturdu. Cübbeli Ahmed'in şeyhi Mahmut Ustaosmanoğlu da bu derslere katılırdı. Ali hoca bir gün ona sormuş, ya efendi demiş, bu cübbe, sarık, sakal, nedir demiş? Bunların İslamla ne ilgisi var? Nebi (a.s) ın en azılı düşman Ebu Cehil'in kıyafetiyle bu aynıydı. Kültür ve gelenek oydu onu giyiyorlardı. Yani bugün Tayyip Bey de Kemal Kılıçdaroğlu'nun kıyafeti üzerinden bir zihniyet analizi yapabilir misiniz? Bunu niye din iman gibi söylüyorsunuz? Mahmut Ustaosmanoğlu'nun cevabı şöyledir. Bunun böyle olduğunu biz de biliyoruz, ama cemaati bu merkeze bu adrese bağlamanın ve bir aidiyet duygusu oluşturmanın siyaseti olarak bunu yapıyoruz. Bugün Nakşi ve Hâlidî İslam algısı Selefiliğin dini algılama tarzından zerre kadar farkı yoktur. Türkiye sathında yani toplum katında Selefilik denen yapının maya tutmacağı, hep marjinal bir yapı olarak kalacağını, bir örgüt düzeyinde kalacağını, toplumu etkilemeyeceğini söyleyebilirim.

Bundan adım gibi eminim. Türkiye'de bir zihniyetin, bir tarikatın, bir yapının güçlenmesi, zayıflaması sadece söylem gücü ile ilgili bir şey değildir. Türkiye'deki siyasi iktidarın yarattığı atmosferin kendilerine alan açması açmaması ya pazarlıklarla veya o pazarlık neticesinde elde edilen ya da edilemeyen imkanlarla alakalı bir şeydir. F Gülen hareketi iktidar sahipleriyle sürekli pazarlık yaparak devletin içerisinde tutundu. Onun yöntemi devletin başındakileri yönetmek değil, onlarla ilişkiye girip anlaşabilmek ve o kadrolardan istifade edebilmektir. Menzil ve İsmailağa gibi yapılar öyle uzun işlere pek girmiyorlar. Bunlar daha kestirme bir yol keşfettiler. Oy potansiyelleri sayesinde iktidar sahiplerini yönlendirmeyi tercih ediyorlar. Başarılı da oluyorlar.

Hatır gönül işleriyle falan. Yani birisi devlete tâ alttan en derininden, en mahrem yerlerinden, şeytani bir akılla, vadeli olarak, uzun zamana yayılmış, son derece gizli bir plan dahilinde, en önemli kurumlara eleman istihdam ederek ele geçirmeye çalıştı. Bunlar ise,

doğrudan devletin başındakileri yönlendirme şeklinde bir yolu takip ediyorlar. Ve belki de Osmanlı tarihi boyunca hiç bir zaman onlara bu kadar alan açılmamış, hiç bu kadar imkan sahibi olamamışlardı. Evet iktidar değişikliğinde bu yapıların ses çıkarma oranları, desibelileri de büyük ölçüde gelen iktidarın zihniyetine göre son derece ya azalacak veya aynı kalacaktır. Bu siyasi iktidarın zihniyetine bağlı bir şeydir. Bunların söylemlerinin güçlü olduğuna, veya toplum katında muteber olduklarına, veya gayri muteber olduklarına göre değişmiyor. Bazıları Maturidilik mezhebinin, Eşarilikten daha akılcı olduğunu iddia ediyorlar. Halbuki Maturidiliğin Eşarilikten hiç bir farkı yoktur.

Mesela: Cihatla ilgili fikirlerine bakın, en katı Selefilerin, İşidin yayın yaptığı bir dergi vardı. Adı Kostantiniyye idi, bu dergi Türkçe yayınlanıyordu. Bu dergide gayri müslimi niye öldürüyoruz? Biz cihadı niye yapıyoruz? Bizimle aynı inancı paylaşmayanları niye Müslüman saymıyoruz gibi kendilerine yöneltilen en kritik sorulara cevap olarak kullanılan bütün referanslar Sünni, Hanefi, Maliki referanslarıydı. Cessasin kitabından gitmiş Hanefi, Maliki intihar eylemine gerekçe pasaj bulmuş getirmiş. eğmemiş bükmemiş mesajları blok olarak vermiş. Yani imamı Maturidi daha yumuşak, akılcı, bizim Anadolu Türk anlayışına daha yakındır gibi fikirler bir şehir efsanesidir. Dolayısıyla Maturidilik, fıkıh açısından Eşarilikten hiç bir farkı yoktur. Dinin bir tek amacı vardır. O da sadece Allah'a kulluk etmek, yani şirk koşturmak, yani ihlas sahibi olmak yani dini Allah'a özel kılmak, dürüst ve güzel ahlak sahibi olmaktan ibarettir. Dolayısıyla din dendiğinde, hiç kimse senin hakkında Allah'a şikayette bulunmayacak. Yani insanlar senden yana, illallah deyip yüce Allah'a şikayet etmeyecek, bir insan evladı olmanın yolu neyse, dinin de bütün dediği ve diyeceği şey budur. Bazıları muhafazakar ailelerin çocuklarının deist ve ateist olmaya çalıştıklarını söylüyor.

Bu söylenti ve iddia kesinlikle doğru değildir. Yani muhafazakar ailelerin çocukları öyle adı konulmuş bir şekilde, ben deistliği inceledim, teolojisini bitirdim, İslam dinini, Sünniliği, Mutezileyi, onu da bunu da gördüm, beni kesmedi, ben birde deist olmayı

deneyeceğim diye, bilinçli bir şekilde gençler arasında bir yönelim yoktur. Bu kendi dindar ailelerinin ve onların belki de temsil ettikleri, mensubu oldukları destek verdikleri, mezhepten veya siyasi hareketten yana gördükleri olumsuz ahlaktan ve kendi hayat alanlarının gitgide daraltılmasından dolayı bu inançları ve siyasi idarenin bir takım gerekçeler üzerinden özel hayata gitgide kısıtlama getirdiğinden kaynaklanan bir soğukluk ve hoşnutsuzluktur. Aynı zamanda babalarının ve analarının kendilerine telkin ettikleri din ve ahlaka karşılık, o din ve ahlakın en temel kurallarını ihlal eden, hiçe sayan, yaşam pratikleri arasındaki çelişkiden duydukları kin ve nefretten dolayı akıl ve mantık dışı olan dinden ve imandan uzaklaşıyorlar. Büyük ölçüde durum bundan ibarettir. Yoksa bilinçli, maksatlı, planlı, programlı bir şey değildir. Bu çocukların doğdukları çağ buna müsait değil. Yani oturup biraz deizim okuyalım. Dur abi biraz deizme de bakalım diye böyle bir algı alanı oluşturması, dolayısıyla bilinçli bir şekilde deizme yönelik falan değil, ortaya çıkan kayıtsızlığın ve duyarsızlığın veya cemaat ve tarikatların akılsız söylemlerine karşı duyulan öfkenin sonucunda ortaya çıkan dine mesafeli tavırları olsa olsa neye benziyor, bu tavır deistlere benziyor, diye birileri bir sıfat yakıştırmış olabilir. Bizim bu dindarlık modelimizin en büyük talihsiziği rivayet ve icthatlardan gelmiş olmasıdır. Eğer Kuran, akıl ve mantık damarından gelseydi bu kadar sert, kırıp dökken, sövüp sayan, saldırgan, öfkeli, burnundan soluyan bir dindarlık olmazdı.

İSLAM, EVRENSEL BİR DİNDİR

1-) Yüce Allah, yönetim şekli olarak insanlardan istediği ve önerdiği şey şudur . Özgürce kabullenilmiş ve üzerinde şura ile ittifak edilmiş adil bir sistem kurmaları. Şura'ya değer verilmeyen, ortak aklın tercihine saygı duyulmadan, dikte edilen sistemler adalete aykırı olacağı için İslam'ın onaylayacağı bir yönetim biçimi olamaz.

2-) İslam, kendisine iman etmek istemeyene zor kullanarak, baskıyla iman ettirecek kadar zorba ve karanlık bir din değildir.

3-) İslam, saltanata, hanedanlığa, ırkçılığa, sünnilik ve şiiliğe insanları muhtaç ve mahkum edecek kadar bağınaz bir din değildir.

4-) İslam, emirlerini insanlara zorla dayatmayacak kadar kendisine güveni olan bir dindir. Bundan dolayı yüzlerce âyette insanları akli kullanmaya, düşünmeye ve sorgulamaya davet eder. Kendisine güveni olmayan bir din ve ideoloji bu kadar yoğun bir davette bulunmaz. Yani İslam, aklını kullananlara gerçek bir din olduğunu izah edemeyecek kadar aciz değildir. İslam, zorbaların ve mollaların, tarikat ve cemaatçilerin elinde sallanan bir kılıç olmayı hak etmeyecek kadar özgürlükçü, genel ve evrensel bir dindir.

5-) İslam, “din devleti” kurdurup, güç ve kuvvet peşinde koşan, devletleri ele geçirmeye çalışan, insanın aklını, iradesini, hürriyetini sınırlayan yani insanlara zorla ibadet ettirecek kadar ritüeller hay-

ranı put perest bir din değildir.

6-) İslam, soruları zorla susturacak kadar, insanlığın ortak aklını, birikimini, değerlerini görmezden gelerek ve onları düşman sayarak kendini korumaya alacak kadar korkak bir din değildir.

7-) İslam, hangi medeniyet ve toplum olursa olsun insanların ürettiği, değerlere, teknolojiye, bilime değer veren ilerici bir dindir.

8-) İslam, “İran İslam Cumhuriyeti!”, “Taliban Hilafet devleti!”, “Arabistan İslam devleti!” adlarıyla kendine kaleler oluşturup, o kalelerin içinde Mecüsi gelenekleriyle, Emevi ve Abbasi ırkçılığıyla, Şiilik, Sünnilik ve Selefilik mezhepleriyle kendini konuçlandırıp; mollaların, ruhbanların, kralların, sultanların, prenslerin eline mahkum edecek kadar dar kalıplar içine sığacak bir din değildir.

9-) İslam, sokaklarına “ahlak polisleri” salınmış bir zihinle tanımlanacak ve insanları böyle bir zihnin karanlığına mahkum edecek kadar kalitesiz bir din değildir.

10-) İslam, Medine şartlarını, bölgesel kültürü, yerel örfü bütün coğrafyalara, bütün iklimlere, kültürlere, çağlara dikte edecek kadar, insanlığı belli bir geleneğe, bir zaman aralığına, bir kültüre, bir yoruma, bir bakış açısına donduracak kadar dünyadan, çağlardan, iklimlerden, kültürlerden, zamanın ruhundan, bireylerin ve toplumların tekâmülünden, her bir insanın özgün yapısından habersiz çağdışı bir din değildir.

11-) İslam, sadece seçkinlerin, ruhbanların, din adamlarının anlayacağı kadar ağdalı ve esrarlı bir din değildir.

12-) İslam, insanları “hilafete” ve “imamete” yani “kula kulluğu” önerecek kadar abes, eksik, boş ve sığ bir din değildir.

Peki İslam Nedir?

İslam, aklını kullananlara, önce kendi hayatlarını güzel ahlak, adalet, iman, bilinç, ihlas, ilim, hikmet, vicdan, salih ameler çerçevesinde şekillendirip; varlığını Kur’an’ın istediği iyilik ve doğruluk merkezli bir zeminde tutmaktır. Güzelliğe destek kötülüğe engel

olmak için kazanılan yüksek karakter, onur ve motivasyondur. İslam, yüce Allah'ın akıl ve irade verdiği insanların, kendilerini inanç ve ideolojik cehennemlerde yakmaya çalışanlara karşı korumak için sığınılan en muhteşem bir sığınak ve karargahtır. İslam'ın getirdiği bireysel ve toplumsal emirlerin, İslam adına despotizmle yoğrulmuş sözde "İslam cumhuriyetlerinin" içinde değil, "Güzel Ahlak Cumhuriyetlerinin" içinde fark edileceğine, anlaşılacağına, yaşama imkânı bulacağına iman etmek gerekir. "İslam devleti" diye bir devlet kurmanın; İslam'ı insanların zihninden uzaklaştırmak, onu bir devletin kural ve kaidelerine mahkum etmek, evrensel sınırlarını dar kalıplara sıkıştırmak, beşeri kültür ve gelenekleri ilâhi olan İslam'ın yerine koymak olacaktır. Bir olmak, cemaat olmak, bir araya gelmek, halifenin, sultanın, kralın, kuru kalabalıkların iradesine mutlak teslim olmak değildir. İslam'da birlik, seçip ayıran, düşünen, sorgulayan, akıl sahibi bireylerin bir araya gelmeleri demek olduğunu bilmek zorundayız.

ZİNA

Zina Hangi Anlama Gelmektedir?

Mekke’de inen surelerde kadın ve erkek arasındaki ilişkilerle ilgili tek bir ayet yoktur. Yani talak (boşanma) nikah, evlilik, güzel geçinme, kadın ve erkek arasında bulunan sevgi, saygı, sosyal dayanışma, evlilik hak ve hukuku gibi ilişkilerle ilgili tek bir ayet bulunmaz. Hatta tarihi olaylar dışında, Mekke’de indirilen surelerin hiçbirinde Nisa (kadınlar) kelimesi bulunmamaktadır. Bunları neden anlatıyorum? Mekke’de indirilen Furkan suresi 68. ayet ile İsra suresi 32. âyette bulunan “zina” kelimesidir. Bu iki âyette geçen “zina” iki yabancı erkek ve kadının cinsel ilişkisini anlatan bir kelime değildir. Çünkü Mekke’de inen surelerde tamamen tevhid ve zıttı olan şirk işlenmektedir. O halde bu iki ayette geçen “zina” kelimesi hangi anlama gelmektedir? Bu iki âyette bulunan zina, tecavüz, haksızlık, zorbalık, zulüm, gasp, haddini aşma, insanlara zulmetme, ahlaksızlık, kadınlara baskı, zorla onları fuhşa yönlendirme, genç kızları istismar etme anlamına gelmektedir. Bakara-49; Araf-141; İbrahim-6.âyetleri, Firavun’un, İsrailoğullarının çocuklarını katletmesi yani onları köleleştirmesi ile ilgilidir. Yani tarihi olayları anlatırlar. Âraf-81; Neml- 55 ayetleri de, Lut (a.s)ın kavminin erkekleri bırakarak kadınlara yaklaştıklarını anlatır. Yani Mekke’de inen surelerde beş ayette Nisa (kadınlar) kelimesi geçmektedir. Hepsini tarihi şahsiyetleri

ve olayları anlatır. Dolayısıyla Mekke’de indirilen surelerin hiçbir ayetinde Nisa (kadınlar) kelimesi geçmemektedir. Yani kadın ve erkek arasında bulunan cinsel hayat ve adab-ı muaşeretle ilgili tek bir ayet bulunmaz. Çünkü Mekke dönemi bunu dile getirmenin yeri değildi. Mekke hayatı ölüm kalım savaşının verildiği bir yerdi.

Geleneğe göre zina, aileleri ve toplumları yıkan, insanları günah ve kötülük yoluna salan en kötü amellerden biridir. Geleneğin telkinleri ile beyinlerimiz hurafelerle doldurulmuş gibidir. Evlilik öncesi cinsel ilişkinin hem insanları hem de toplumları yozlaştıran korkunç bir suç olduğuna inanmaya başladık. Biz de elbette bu iddiaları hiç sorgulamadan, hiçbir gerekçe olmadan, körü körüne kabul ettik ve atalarımızda aynısını yaptığı için, evlilik öncesi cinsel teması suç saydık. Şimdi ön yargılarımız olmadan, konuya rasyonel ve objektif bir şekilde bakmaya çalışalım. Evlilik dışı cinsel ilişki yani zina gerçekten suç mu? Bu ilişki toplumların yok olmasına sebep olur mu? Cinsel ilişkiden önce nikah kıymak şart mı? Zina teriminin cinsel ilişkiyle bir ilgisi var mı?

Zina Suç Mu?

Zina Cezasının Uygulanmasının Zorluğu:

Kur’an’a göre “zani”nin (zina eden kişi) yüz kez kırbaçlanması gerekiyor. Ancak bu cezanın uygulanabilmesi için dört erkek şahidin bulunması şarttır. Bu zinaya dört erkek şahit bulunmazsa, ceza uygulanamaz. Buradaki sorun, cinsel ilişki sırasında dört şahidin hazır bulunmasının son derece düşük bir ihtimal olmasıdır. Cinsel ilişkide bulunan kişiler genellikle bunu gizlerler. Yani insanların gözlerinden uzakta bunu yaparlar. Peki dört şahidi nereden bulacağız? Hatta üç veya iki şahidi nereden bulacağız? Böyle bir şeye insanlar şahid olur mu? Yani Yüce Allah, istenilen şartlar nedeniyle uygulanmayan ve hiçbir zaman uygulanamayacak bir ceza vermiştir. Dolayısıyla yüce Allah, tatbik edilmesi ve yerine getirilmesi mümkün olmayan bir ceza öngörmüştür. “Cezanın uygulanması zordur, çünkü Yüce Allah insanların itibarını korumak ister” diyenler için “zina” bir insanın işleyebileceği en kötü suçlardan biridir ve kötü-

lüğe yol açar ama yine de ispatı zordur. Bir yandan zinanın yıkıcı ve kötü olduğunu iddia ederken, diğer yandan cezalandırmak zor mu? Hatta zina edeni cezalandırmaya çalışsanız bile, şartları asla sağlayamayacağınız için başarısız olursunuz. Sadece bu da değil, zina ancak dört şahidin huzurunda ispatlanabilir. Şahit sayısı dörtten az ise, tüm şahitler ceza alır. Doğruyu söyleseler bile her birine seksener sopa vurulur. İftirada buldukları için. Diyelim ki gece yalnız yürüyorsunuz ve sokakta komşunuzun karısının arkadaşıyla ilişkisi olduğunu gördünüz. Tek kelime konuşmayın! Sakın gerçeği söylemeyin!

Bu olayı inkar edin ve bir daha bu olaydan asla bahsetmeyin! Çünkü doğruyu söylemeye kalkışırsanız yanınızda üç tane daha şahidiniz olmadığı için buhtanda (iftira) bulunduğunuzdan dolayı seksen kırbaç ile cezalandırılacaksınız. Ve bir daha hiçbir zaman, hiçbir şey için şahitliğiniz kabul edilmeyecektir. Eğer biri size bu olayı sorarsa inkar edeceksiniz! Eğer gerçeği söylerseniz dörtten az şahidiniz olduğu için seksen kırbaç ile cezalandırılacaksınız. Yani doğruyu söylerseniz bile yalancı çıkmış olacaksınız. Yanınızda bir şahidinizin olması da yetersiz kalacaktır. Eğer ikiniz de doğruyu söylemeye cesaret ederseniz, ikiniz de seksener celde ile cezalandırılacaksınız. Peki yanınızda iki şahit daha olsaydı. Bu da yetmezdi. Yani toplumu yozlaştıran komşunun suçu yanına kar kalacak, siz ise doğru söylediğiniz için kırbaçlanacaksınız. Bu, şahitleri doğruyu söyleme cezasından kurtarmak için yalan söylemeye teşvik ediyor. Soru şu: Dört şahit istenmesinin anlamı nedir? Neden üç şahit olmasın? Neden beş şahit olmasın? Ya da yedi? Bu tamamen yerel ve bölgesel bir olay olduğu içindir. Yoksa gerçeği ortaya koymayan, sorunu çözmeyen, anlaşılması gerçekten zor bir sayıdır. Çünkü bir kişi bile doğruyu söylerken, yüzlerce kişi yalan söylüyor olabilir. Bu kesinlikle bir sayı meselesi değildir. Çünkü bir şahit doğruyu söylerken, dört kişi yalan söylüyor olabilir. Geleneğin mantığına göre: Zinayı inkar edilemez bir şekilde kanıtlamak ve birinin yüz kez kırbaçlamasına yol açmak için gerçekten tek şey dört şahidin varlığıdır.

Sanık masum olsa bile.

Size bir misal vereceğim. “Utanç” adlı bir mısır dizisinde bir adam karısına zina suçlaması yapmak için dört erkeği kiralar. Bu dört erkekten biri erkenden karısının yanına giderek karısına tacizde bulunur. Koca ve diğer üç adam zina olayına şahit olmak için onu takip ederler. Bu misalin gerçekçi olmadığını biliyorum. Çünkü geleneğe göre dört şahidin hepsi, ipi kuyunun içinde olduğunu görmeleri gerekiyor. Yani bu hiçbir zaman zina olayına yeterli gelmiyor. Ancak bu misalin amacı, birini zina ile suçlamanın ne kadar kolay olduğunu göstermek içindir. Yalan şahitlik yapması için birine basitçe para ödeyebilirsiniz. Şunu söyleyebilecek olanlar için: Fakat şahitlerin adaletli ve dürüst olmaları gerekiyor. Her şeyden önce geçmiş toplumlarda var olan birkaç bin kişiye kıyasla, milyarlarca insanın bulunduğu toplumlarda yaşıyoruz. Yani teorik olarak eğer o zamanlar herkes birbirini tanıyaydı ve bilseydi adaletli ve dürüst olanı kötüden ve adaletsiz olandan ayırabilirdi. Fakat biz bu standartları çağımızda uygulayamayız. Çünkü milyonlarca insan vardır. Peki ya bir şahit sabıka kaydı olmadan ortaya çıkarsa ve daha önce şahitlik yapmamışsa, onu şahit yapacak mısınız? Onun şahitliğini kabul edecek misiniz? Ya bu şahidi hiç kimse tanımıyorsa ve hiç kimse onun adil olup olmadığını bilmiyorsa, onun şahitliğini kabul edecek misiniz. Bugün pek çok insan sefil bir hayat yaşıyor ve maddi sorunlarına çözüm arıyor. Bu çözümlerden biri karısına veya komşusuna zina iftirasını ortaya atmak isteyen yozlaşmış bir kişi olamaz mı? Yani bu yozlaşmış kişi, paraya ihtiyacı olan birine yalan şahitlik karşılığında biraz para verebilir. Zinaya verilen ceza bugün uygulansaydı bu tür işlerin oldukça sık gerçekleştiğini görürdünüz. Özellikle de ihtiyaç sahibi insanların sayısı oldukça arttığı bir zamanda. Bu yolsuz işlerin ne olursa olsun gerçekleştiğini söylemeye bile gerek yok.

Yani cinayet ve hırsızlık gibi. “Utanç” dizisinde dört şahit yalan söyledi ve yine de yüz kez kırbaçlanacak olan adamın karısı olacak. Halbuki adam bunu sadece karısından kurtulmak için yapacaktı. Geleneksel anlayış dürüst kişiyi cezalandırır ve yozlaşmış insanların işini kolaylaştırır.

Cinsiyete Dayalı Ayrımcılık

Zina davalarında şahitlerin erkek olması gerekiyor. Ceza söz konusu olduğunda kadınların şahitliği kabul edilmiyor. Nedeni: Yüce Allah'ın hikmeti böyle tecelli etmiştir. Din adamlarının gerekçesi, Nebi (a.s) a atfedilen bir rivayette kadınların hem akıldan hem de dinden noksan olmalarıdır. Kadınlar aynı zamanda çok duygusal olmaları, kolayca unutabilmeleri ve yanlış yönlendirilebilmeleridir. Bir zina olayında üç erkek iki kadın bulursa bu iki kadının şahitliği anlamsızdır ve kabul edilmeleri mümkün değildir. (kadın olduklarından dolayı.)

Peki üç erkek ve yüz kadın olsa? Yine de bu zina olayı hiçbir zaman kanıtlanmayacak. Çünkü şahitlikte yüz kadın bir erkeğe denk gelemezler. Yani bu kadınlar şahitliğe hiçbir ağırlık katmazlar. Eğer üç erkek ve bir milyon kadın olsa, şahitlikleri yine kabul edilmez. Peki bu olayı sadece bir kadın söylese? Sanki bu zina davası hiç yaşanmamış gibi olacak. Geleneğe göre zina yabancı biriyle evlilik dışı cinsel ilişkiye girmektir. Evlilik sözleşmesi olmadan başka biriyle cinsel ilişki yapan kişi zanidir ve bu suç kanıtlanırsa cezalandırılmalıdır. Peki bu bir suç mudur? Yani hiçbir zorlama olmadan rızaya dayalı cinsel ilişki yapmak suç mudur? Başlangıç olarak suç nasıl tanımlayacağız?

Mesela: Hırsızlık neden suç sayılıyor? Çünkü ilgili taraflardan biri soyulmaya rıza göstermemiştir. Soyulan kişi soyulmak istemiyor ve buna asla rıza göstermiyor. Eğer biri soyulmak istiyorsa yani başkasının malını almasını istiyorsa, bu hırsızlık değildir. Dolayısıyla bu kesinlikle suç değildir.

Peki ya tecavüz?

Tecavüz neden suç sayılıyor?

Çünkü iki taraftan biri bu tecavüzün gerçekleşmesini onaylamıyor. Tecavüze uğrayan kişi tecavüze rıza göstermemiş ve tecavüze uğramak istememiştir. Eğer bir kişi bir başkasının kendisine tecavüz etmesini istiyorsa, o zaman bu bir tecavüz değildir.

Peki İhanet Nedir?

İhanet neden suçtur?

İhanet ahlaka aykırı bir eylemdir. Çünkü iki taraftan biri bu ihanetin gerçekleşmesini onaylamıyor. İlişkilerde ihanet her ne kadar yasalara aykırı olmasa da yine de ahlaka aykırı bir eylemdir ve ihanete uğrayan kişiye karşı “suç” sayılır.

Peki Rüşvet Nedir?

Rüşvet Neden Suç Sayılıyor?

Her iki tarafın da bu rüşvete rıza göstermesi ve onaylaması söz konusu değil mi? O zaman rüşvet neden suç oluyor? Çünkü bu eylem toplumu bir bütün olarak etkiler ve rüşvet veremeyecek durumda olanlara büyük bir zulüm yapılmasına neden olur. Bu durumda, ilgili tüm taraflar bu etkileşimin gerçekleşmesini onaylamaz. İlgili tüm tarafların rızası veya onayı olmadan gerçekleşen herhangi bir etkileşim, muhtemelen bu tarafların en az birinde adaletsizliğe yol olacaktır.

Din adamlarının argümanını savunmak için kullandıkları şey budur. Yani zina evlilikleri, aileyi ve toplumu yıkıyor, mahvediyor. İddia, evli bir kişinin eşi dışında biriyle cinsel ilişkiye girmesi durumunda bunun evlilikleri ve ailenin çökmesine yol açacağıdır. Aslında evliliği ya da aileyi yok eden şey zinanın kendisi değildir. Aslında evlilikleri ve aileyi yok eden şey ihanettir. İki kişiden biri eşine ihanet etti ve onu aldattı. İlişkilerinin çökmesine yol açan, evlilikleri ve aileleri yok eden şey zina değildir. Aldatma, ihanet, yalan, dürüstlük ve sevginin, sadakat ve saygının olmayışı ile aileler yıkılır.

Mesela, bir erkek ilk eşine haber vermeden, onunla tanışmadan ve onayını almadan ikinci bir eşle evlenirse ilişkileri bozulur. Çünkü eş kendini aldatmış hissedecektir. İhanete uğradığını, ona saygı duymadığını ortaya çıkaracaktır. Bu mantık sadece zina için değil, ticaret olsun, dostluk olsun diğer tüm sosyal ilişkiler için de geçerlidir. Yani bu mantık sadece zina için değildir. “Zina yetimlerin ve sokak çocukların çoğalmasına neden oluyor” diyenler için:

Kısıtlama ve önlem olmadan cinsel ilişkiye girmenin, cinsel istismarın çoğalmasına yol açabileceği konusunda hemfikiriz. Kimsesizler ve sokak çocukları artabilir. Ama neden acaba? Bunun ortaya çıkmasının dört ana nedeni vardır. Birincisi kürtajın engellenmesi ve yasaklanması. Zina müslüman dünyasında büyük bir suç olarak kabul edilmektedir. Bu tamamen gelenekle ilgili bir durumdur. Bu geleneğe sahip olanlar çocuklarına bu suçu işlemekten korkuturlar ve onları çeşitli cezalarla tehdit ederler. Onları cehenneme girmekle, hatta evlatlıktan reddetme ve evden kovma ile korkuturlar. Sadece bu da değil, bu gelenekçiler kürtajı yasaklıyor. Dolayısıyla bir genç cinsel ilişki yapmaya karar verdiğinde utanç, mahcubiyet ve cezadan kaçınmak için bunu saklıyor. Anne babasına bunu söylemek olası bir seçim değil, çünkü onun evden atılmasına, reddedilmesine ve hatta öldürülmesine neden olabilir. Kürtaj da olsa iyi bir seçim değil, çünkü kanun bunu suç sayıyor ve gelenek yasaklıyor. Hatta suç ve yasak olmasa da kürtaj pahalıdır ve masumların hayatını yok ediyor.

Anne babaya bir seçenek olmadığını, kürtajında bir seçenek olmadığını söylemek gerekir. Kalan tek seçenek hamileliği gizlice sürdürmektir. Tabii bu gelenekte utanç verici bir durumdur. Bundan dolayı çocukların sonu ya çöp kutusu ya da bakım evleri oluyor. Bu durumda sokak çocukları ve kimsesizlerin artmasının nedeni zina değil, korku, gelenek, utanç ve terördür. İkinci sebep, cinsel eğitim ve farkındalığın olmayışıdır. Geleneklerde cinsel ilişki yani zina yasak olduğundan, cinsel eğitim yoktur ve cinsel ilişkinin güvenliği, dikkatli bir şekilde nasıl uygulanacağına dair talimatlar bulunmuyor. İnsanların çoğu, özellikle de gençler, seks ve cinselliğin sonuçları hakkında çok az şey biliyorlar. Hatta hiçbir şey bilmiyorlar. Planlanmamış gebelikler, cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve tecavüz gibi durumlar bundan dolayı meydana geliyor. Bu cehalet ve cinsel farkındalık eksikliği, daha yüksek oranda planlanmamış hamilelikler ve bu da daha yüksek oranda sokak çocuklarının çoğalmasına sebep oluyor.

Bunun nedeni zina değildir. Sokak çocuklarının ve kimsesizlerin artması cinsel eğitim ve farkındalığın tamamen yok olmasından

dolayıdır. Üçüncüsü, devlet bu çocukları korumuyor. Evlilik dışı ilişkinin sokak çocuklarının çoğalmasına yol açtığını iddia eden hepiniz için: Düşündüğünüz sadece tek bir şey var. Bunu gözden kaçırmış olabilirsiniz. Size göre kafir ve gavur toplumlarda evlilik dışı cinsel ilişki yani zina çok yaygın olmasına rağmen, sokaklarda neredeyse çocuk yoktur. Çünkü bu devletler çocukları koruyor ve hiçbir çocuğun velisiz ve korumasız kalmamasını sağlıyor. Evlilik dışı cinsel ilişkiyi suç sayan ülkelerde sokaklarda binlerce çocuk var.

Bu devletlerin hükümetleri çocukları korumayıp sokaklarda yozlaşmaya ve çürümeye terk ediyor. Bu durumda sokaktaki çocuk artışının nedeni seks değil, yetimler ve sokak çocuklarının devlet tarafından himaye edilmemeleridir. Dördüncüsü, evlat edinme oranları çok düşük kalıyor. Evlat edinme ve yetimlere bakma yeteri kadar destek görmeyince, sokak çocuklarında azami bir artış oluyor. İslam ülkelerinde evlat edinme olsaydı, sokak çocukları ve kimse-sizler giderek azalacaktı. Bu durumda sokak çocuklarının artışının nedeni cinsiyet değil, evlat edinmenin olmamasıdır. Ayrıca evlilik, sokak çocuklarının çoğalmasını engellemez. Bazı evli çiftler çeşitli nedenlerle (yoksulluk, boşanma, geçimsizlik) çocuklarını terk ediyorlar. Teorik olarak, eğer cinsel ilişkinin yapılmasını tamamen engellersek İşte o zaman sokak çocuklarının sayısını azaltmış oluruz. Ancak bu ne pratik ne de gerçekçi bir çözüm değildir. Çünkü insanlar şehvi arzularını tatmin etmek isterler ve sonuçları ne olursa olsun bunu yapmaya devam edeceklerdir.

Peki neden durdurulamayan ve engellenemeyen bir şeyi zorla durdurmaya çalışmak yerine pratik ve gerçekçi çözümler üretmi-yorsunuz? İnsanları cinsel ilişki konusunda eğitmek, onları daha bilinçli hale getirmek, sokak çocuklarını korumaya yönelik yasa ve politikalar geliştirmek ve evlat edinme kültürünü yaygınlaştırmak gibi. Bunlar yerine getirilirse, insanlar evlilik dışı cinsel ilişkiye gir-seler bile sokak çocukları sorunu çözülmüş olacaktır. İki taraf bir-birine bağlılık içeren bir sözleşme imzaladığı halde birinin diğerine ihanet etmesi sonucunda cinayetler işleniyor. Bu, bütün sözleşmeler için geçerli olan bir şeydir. Sadece evlilik sözleşmeleri için değil.

İki olgun arasında karşılıklı rızaya dayalı bireylerin cinsel ilişkide bulunması suç ve günah değildir.

Biz sadece evlilik dışı ilişkileri suç sayıyoruz. Çünkü din adamları bize bunu emrediyor. Genç yaştan itibaren bunu düşünecek şekilde beynimiz yıkanmış durumdadır. Bunu yapmamak için gerçek ve mantıklı bir nedenimiz olduğu için değil. Evlilik dışı cinsel ilişkinin suç sayılması, utanç, evlatlıktan reddedilme veya öldürülme korkusuyla ilişkilerini gizleyen, yalancı, sahtekar, korkak, düzenbaz nesillerin oluşmasına yol açtı. Yalan söylüyorlar, çünkü içinde yaşadıkları toplum kör ve suç olmayan şeyleri suç sayıyor. Sadece gelenek onları böyle yönlendirdiği için. Oğlunuz size bir kızla ilişki yaşamaması konusunda yalan söylediğinde üzüldünüz mü? Bu sizin hatanızdır. Çünkü o kadar korkuttunuz ki, size doğru olanı dürüstçe söyleyecek özgüvene ve özgürlüğe sahip değildir. Annebabanın çocukları için bir teselli, destek ve koruma kaynağı olması gerekirdi. Ancak toplumumuzda anne baba bir korku, hayal kırıklığı, kınama ve suçlama kaynağıdır. Bu bir gencin hayatını çok daha zor ve yaşanmaz hale getirir ve psikolojik olarak çok daha travmatik hale getirir. Her halükarda, herkes için halen evlilik dışı rızaya dair cinsel ilişkinin suç ve günah olduğunu düşünenleriniz varsa, gelin geleneksel dine neyin suç sayılmadığına bakalım. Geleneğe göre bir müslüman evlenmek isterse ve olgun olmayan kızla cinsel ilişkiye girse, bu sorun sayılmıyor. Halbuki rüşt çağına ulaşmayan yani olgun olmayan bir kız çocuğu rıza gösterse bile, böyle bir ilişkiye izin verilmemesi gerekiyor. Çünkü akli olgunluğa sahip değildir. Çocuk kolayca aldatılabilir, istismar edilebilir ve manipüle edilebilir.

Ve yine de bu suç sayılmamış. Geleneksel dine göre, eğer bir erkek, eşinin rızasını almadan ikinci bir kadınla evlenmek isterse, bu son derece normal olarak görülüyor. Yani bu ilişki, tüm tarafların rızası olmasa da (ilk eş kabul etmediği için) sürüyor ve bu ilişki suç sayılmıyor. Yine geleneksel dine göre, müslüman asker bir kadını savaşta esir alırsa, kadın onun kölesi olur ve evli olsa dahi rızası dışında onunla zorla cinsel ilişkiye girme hakkı vardır. Halbuki bu kadın köle olmaya rıza göstermedi ve cinsel ilişkiye de razı olmadı.

Yeni “sahibi” ile zorla cinsel ilişkiye girmesinde gelenek hiçbir sorun görmüyor. Ama karşılıklı rızaya dayalı, saygı, sadakat, güven ve dürüstlük varken, evlilik dışında seks yapmak suç oluyor! Geleneksel dine göre, evlilik dışında rızaya dayalı cinsel ilişkiye girmek yasaktır. Ancak rıza dışında zorla cinsel ilişkiye izin vardır. Neyin “suç” veya günah olduğuna ilişkin inancınızı yeniden gözden geçirmelisiniz. Tüm tarafların rızası veya onayı olmadan gerçekleşen herhangi bir etkileşim suçtur. Çünkü muhtemelen bu taraflardan en az birinde haksızlığa ve adaletsizliğe yol açmaktadır. Bunun dışında herhangi bir şey suç değildir ve buna evlilik dışı cinsel ilişkide dahildir.

Zina Hangi Anlama Gelmektedir?

Nur suresi 2. ve 3. âyetlerde bulunan “zina” karşılıklı rızaya dayalı cinsel ilişki anlamında değildir. Bu işi alışkanlık haline getiren, bunu utanmadan açıkça yapan, insanlara kötü örnek teşkil eden ve bu ahlaksızlığı yaygınlaştırmaya çalışanlar hakkındadır.

Çünkü 3. âyette yüce Allah şöyle buyuruyor.

الرَّانِي لَا يَنْكُحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكُحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ
وَحُرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ

“Zina eden erkek ancak, zina eden veya Allah’a ortak koşan bir kadınla evlenir. Zina eden bir kadınla da ancak zina eden veya Allah’a ortak koşan bir erkek evlenir. Bu, mü’minlere haram kılınmıştır.” (Nur-3)

Halbuki şu veya bu şekilde zina yapan bir erkek ve kadınla evlenmenin hiç bir sakıncası yoktur. Haramlık onu alışkanlık haline getiren, fuhşu huy edinen, onu açık olarak yapmaya çalışan, insanlardan utanmayan ve yaygınlaşmasını isteyen ahlaksızlar hakkındadır. Ayette bulunan şirk “müşrike” ve “müşrik” kelimeleri, bu işin kurumsal hale gelmemesi ile ilgili bir durumdur. Yani fahişelik ve şirk bir çok yönden birbirine benzemektedir. Ve şirk kurumsallaştığı zaman çok tehlikeli oluyor. Aynen fetö gibi. Dolayısıyla yukarıdaki iki ayette bulunan zina, fuhşun yaygın hale gelmemesi ile ilgilidir. Aşağıdaki ayet bu gerçeği açık olarak ortaya koymaktadır.

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

“İnananlar arasında ahlaksızlığın yayılmasını arzu eden kişiler var ya; onlar için dünya ve ahirette elem dolu bir azap vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz.” (Nur-19)

Demek oluyor ki zina, fuhşun yayılmasını isteyen karakersiz ve yozlaşmış ahlaksızlar hakkında kullanılan bir kavramdır.

Hatta zina cezası da bunlarla ilgilidir.

Ayet şöyledir.

الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْسَ لَهُمَا عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ

“Zina eden kadın ve zina eden erkekten her birine yüzer değnek vurun. Allah’a ve ahiret gününe inanıyorsanız, Allah’ın dini(nin koymuş olduğu hükmü uygulama) konusunda onlara acıyacağınız tutmasın. Mü’minlerden bir topluluk da onların cezalandırılmasına şahit olsun.

الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي

“ezzeniyetu vezzeni” kelimeleri, bu işi sürekli olarak yapan ahlaksızları gösteriyor.

Mekke’de Neden Zina İle İlgili Âyet Vardır?

Mekke’de inen surelerde kadın ve erkek arasındaki ilişkilerle ilgili tek bir ayet yoktur. Yani talak (boşanma) nikah, evlilik, güzel geçinme, kadın ve erkek arasında bulunan sevgi, saygı, sosyal dayanışma, evlilik hak ve hukuku gibi ilişkilerle ilgili tek bir ayet bulunmaz. Hatta tarihi olaylar dışında, Mekke’de indirilen surelerin hiçbirinde Nisa (kadınlar) kelimesi bulunmamaktadır. Bunları neden anlatıyorum? Mekke’de indirilen Furkan suresi 68. ayet ile İsrâ suresi 32. âyette bulunan “zina” kelimesidir. Bu iki âyette geçen “zina” iki yabancı erkek ve kadının cinsel ilişkisini anlatan bir

kelime değildir. Çünkü Mekke’de inen surelerde tamamen tevhid ve zıttı olan şirk işlenmektedir. O halde bu iki ayette geçen “zina” kelimesi hangi anlama gelmektedir? Bu iki âyette bulunan zina, tecavüz, haksızlık, zorbalık, zulüm, gasp, haddini aşma, insanlara zulmetme, ahlaksızlık, kadınlara baskı, zorla onları fuhşa yönlendirme, genç kızları istismar etme anlamlarına gelmektedir.

Bakara-49; Araf-141; İbrahim- 6.âyetleri, Firavun’un, İsrailoğullarının çocuklarını katletmesi yani onları köleleştirmesi ile ilgilidir. Yani tarihi olayları anlatırlar. Âraf- 81; Neml- 55 ayetleri de, Lut (a.s) ın kavminin erkekleri bırakarak kadınlara yaklaştıklarını anlatır. Yani Mekke’de inen surelerde beş ayette Nisa (kadınlar) kelimesi geçmektedir. Hepsi tarihi şahsiyetleri ve olayları anlatır. Dolayısıyla Mekke’de indirilen surelerin hiçbir ayetinde Nisa (kadınlar) kelimesi geçmemektedir. Yani kadın ve erkek arasında bulunan cinsel hayat ve adab-ı muaşeretle ilgili tek bir ayet bulunmaz. Çünkü Mekke dönemi bunu dile getirmenin yeri değildi. Mekke hayatı ölüm kalım savaşının verildiği bir yerdi.

Evlatlıkları Katletme” Hangi Anlama Geliyor?

Nebi (a.s) döneminde yani vahyin indiği zaman Mekke ve Medine’de yaşanan evlilik hayatını ve aile ilişkilerini anlamak için bazı kavramları bilmek çok önemlidir.

Mesela, “Nisa” (kadın), “imrae” (hanım), Zevc-zevce (eş) anlamına gelmektedir.

Sabiy: Küçük çocuk

Tıfl-Etfal: Ergenlik çağına ulaşmayan çocuklar.

İbn-Ebna: Ailenin öz çocukları

Veled-Evlad: Evlatlık, hemde güç ve kuvvet anlamına gelmektedir.

Şimdi Esas Konumuza Geçelim

Kur’an’da birçok âyette, hem Müşrikler hem de iman edenler

bağlamında geçen “evlatlarınızı öldürmeyin” En’am-137, 140, 151; İsrâ-31; Mümtehine-12) uyarı ve emirden maksat nedir? Yani insanlar kendi öz çocuklarını öldürebilir mi? Veya kadınların öz çocuklarını öldürmeleri mümkün mü? (Mümtehine- 12) En doğrusunu yüce Allah bilir. Bizim kanaatimize göre bu konuda meallerde birçok hatalar yapılmıştır. Çünkü hiç kimse öz çocuğunu öldürmez.

1-) Âyetlerin metninde geçen “katle evlêdihim” “evlatlıklarını öldürme” (Enam- 137)

“velê yektulne evlêdehunne” “evlatlıklarını öldürmesinler” Mümtehine- 12)

“velê tektulu evlêdekum” “evlatlarınızı öldürmeyin”(En’am-151) “velê tektulu evlêdeküm” “evlatlarınızı öldürmeyin” İsrâ- 31) âyetlerinde geçen “evlat” öz çocuk değil, “katl” de gerçek anlamda bir öldürme değildir. Âyetlerde geçen “evlêdeküm” evlat yani çocuklarınız değil, “evlatlıklarınız” anlamına gelirken, “katl” “öldürme” kelimesi de “sokağa atma, ondan kurtulma, telef etme, onu harcama, sahip çıkmama” anlamına gelmektedir. Çünkü Mekke ve Medine toplumuna baktığımızda kadın ile erkek arasında üç çeşit bir ilişkinin olduğunu görüyoruz.

1-) Normal evlilik, çoluk çocuk edinmek, sıcak bir yuva kurmak için nikah kıymak ve ciddi anlamda bir aile oluşturmak.

2-) Kadın ve erkek arasında dostluk yaşantısı, bu birliktelik bir aile kurmaktan daha çok, cinsel dürtüleri tatmin yani geçici bir şehvet uğruna olan bir hayattır.

3-) Kimsesiz kadınlarla yani hiç kimseye bağlı olmayan herkesle ilişki kurabilen kadınlarla yapılan cinsel ilişki. Kur’an’da yaygın bir şekilde bütün bu cinsel ilişkilerin var olduğunu görüyoruz.

Mesela, “kadınların gizli dost tutmamaları...” (Nisa- 25; Maide-5) âyetler mevcuttur. Mekke ve Medine’de bulunan kadın- erkek ilişkileri ve cinsel hayat bugünkü batıdan daha ileri bir serbestliğe sahipti. Kur’anda bir çok âyette “vebnis- sebil” “sokak-yol çocukları- Bakara-177, 215; Nisa- 36; Enfal-41; Tevbe-60; İsrâ- 26; Rum-

38; Haşr-7) kavramının geçmesi bu gayri meşru ilişkilerin yoğun olduğundan ileri gelmektedir. Bu kimsesiz ve sahipsiz olan kadınlardan doğan çocuklar sokağa atılıyordu. İşte bundan dolayı Kur'an, onların sokağa atılmamalarını, onların bakımlarının yapılmasını, terkedilmemelerini ve korunmalarını emretmektedir. Bu o kadar yaygın ve önemli bir sorun idi ki, kadınların Nebi (a.s)a yaptıkları biatlarının arasında "evlatlıklarının katledilmemeleri" "sokağa atılmamaları-telef edilmemeleri) de yer alıyordu.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰ أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِفْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعُهُنَّ

"Ey Nebi! Mü'mine kadınlar Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, evlatlıklarını katletmemek, elleri ve ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemek, maruf işlerde sana karşı isyan etmemek konusunda sana biat etmek üzere geldikleri zaman biatlarını kabul et..." Âyetlerde öz çocukların değil de, evlatlıkların bir sınama vesilesi olarak gösterilmelerinin sebebi, onları koruma altına alma, barındırma, onurlandırma ve sahip çıkma ile ilgili bir durumdur. Yani bu evlatlıklar her ne kadar sizin değilse de, masum olduklarından yani onların dünyaya gelmelerinde onların elinde olan bir şey olmadığından onları besleyin, onlara bakın, mesela, en azından onları malınız gibi görün.

Siz malınızı sokağa atar mısınız? Yani bu masumların bir mal kadar değerleri yok mu) Bu konuda yanlış meal verilen âyetler. "Yine bunun gibi, müşriklerin çoğuna,(mallarında) ortaklar olacaklar (korkusuyla), evlatlıklarını öldürmelerini (sokağa atmalarını) süslü gösterdi ki; onları helâke sürüklesinler ve dinlerini karıştırıp onları yanılsınlar. Eğer Rabbin dileseydi, bunu yapamazlardı. Artık sen onları iftira ettikleri ile baş başa bırak." (En'am-37)

"Beyinsizlikleri yüzünden bilgisizce evlatlıklarını öldürenler (sokağa atanlar), Allah'ın kendilerine verdiği rızkı -Allah'a iftira ederek- haram sayanlar, mutlaka ziyan etmiştirdir. Gerçekten onlar sapmışlardır yani hidayeti bulmuş değillerdir." (En-am-140)

“De ki: “Gelin, Rabbinizin size haram kıldığı şeyleri okuyayım: O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anaya babaya iyi davranın. Fakirlik endişesiyle evlatlıklarınızı öldürmeyin (sokağa atmayın). Sizi de onları da biz rızıklandırırız. (Fuhuş ve benzeri) çirkinliklere, bunların açığına da gizlisine de yaklaşmayın. Meşrû bir hak karşılığı olmadıkça, Allah’ın haram (dokunulmaz) kıldığı canı öldürmeyin. İşte size Allah bunu emretti ki aklınızı kullanasınız.” (En’am-15)

“Yoksulluk korkusuyla çocuklarınızı katletmeyin (onları sokağa atmayın). Onları da, sizi de biz rızıklandırırız. Onları katletmek (terketmek) gerçekten büyük bir günahdır.” (İsra-31)

Konu bağlamında “ev mâ meleket eymânukum, meleket eymenuhunne, meleket yeminuke” ifadeleri hangi anlama gelmektedir. Kur’an’da bu ifade, “sahip olduklarınız, elinizin altında olanlar, korumanızda bulunanlar” anlamına gelmektedir. Mekke ve Medine’de güçlü, zengin ve itibarlı kişiler, akraba, dost, yetim ve kimse-sizleri yani korunmaya muhtaç olanları kendilerini idare edebilecek bir konuma gelinceye kadar himayeleri altına alıyorlardı. İşte Kur’an buna “meleket eymênukum” olarak kayıt altına almıştır. Cinselliğin bastırıldığı toplumlarda kadınların samimi ve nazik davranışları erkekler tarafından “ilişkiye davet” olarak algılanıyor.

Kadınlar “acaba yanlış mı anlaşılıyorum?” diye düşünmekten karşı cinsle dostça ve sağlıklı ilişkiler kuramıyorlar. Bu reel hayatta da böyle, sosyal medyada da böyle. Birbirimizi dişi ve erkek kimliklerimizden bağımsız önce “insan” olarak görmeyi öğrenmemiz lazım. Kadınların kendilerini korumak adına gösterdikleri erkeksi davranış biçimleri içlerindeki dişi enerjinin körelmesine ve eril enerjinin yükselmesine sebep oluyor. Kadınlar zerafetini yitirdikçe ve erkekleştikçe hayat zerafetini yitiriyor. Kadınların nezaketini ve zerafetini “kuyruk sallıyor” olarak görmekten vazgeçelim. Ve önce birbimizle insani ilişkiler kurmayı öğrenelim, dişi ve erkek olmak sonraki aşama